

Rojbîn Arap

Rojbîn Arap

Editör: Azadê Araratî

Kapak tasarım: Rênasê Eshed

Mizanpaj: Birahîmê Eshed

Redaksiyon: Azadê Araratî

Çapa 2023

weşanxaneya şilêr

weşanên komîteya lêkolîn û zanistên cıvakî

www.shiler.info

weshanashiler@gmail.com

civaka.dimokrat@gmail.com

www.civakademokratik.com/kurd/

Rojbîn Arap

**Diyaloglar
Mektuplar
Açıklamalar
Yazılar**

İçindekiler

Tüm Yaşamlara Rağmen Bu Yaşam En Güzelidir	9
Çelişkilerle Daha Fazla Büyüyeceksin	34
Sevra (Fatma Özen'in) Önderliğe Mektubu.....	41
Başkanım.....	41
Başkanım.....	41
Başkanım.....	44
Başkanım.....	46
YAJK Gücüne ve Özgürlüğü İçin Mücadele Veren Tüm Kadınlarla.....	47
Tüm Erkek Yoldaşlara	50
Tüm Kadın Yoldaşlarım.....	51
Tüm Ordu Mensuplarına.....	52
Tüm Parti Yapısına	54
İlkeden Taviz Vermemenin Adıydı O!	54
Şehit Rojbîn Çizgisi Önderlikle Doğru Arkadaş Olmanın Yaşamsal Gerçeğidir	58

Beyrut'tan Botan'a Özgürlük Çılgılığı; Rojbîn Arap.....	64
PKK Onun Kimliği Oldu	65
Yürüyüşü Özgürleşmeye Doğru Oluyor	67
Ben Kürtlüğe Kürt Olduğum İçin Girmedim	68
Güneşimizi Karartamazsınız	70
Tarihi Yeniden Yazanların Kervanına Katılır.....	72
Halk Önderleri Halkın Bağrında Yeşeren Bir Çiçektir.....	75
İnsanlığın, Uygarlığın, Yaşamın ve Doğanın Yaratanı Yaşlı Toprak Ana	114
Evet Yaşlı Ana!	114
Kutsal Ana!	116
Kutsal Oğullarından ve Kızlarından Birini Arıyorum Ey Kutsal Ana!.....	117
Özgürlük Güneşiyle Gerçek Yoldaşlık	124

Tüm Yaşamlara Rağmen Bu Yaşam En Güzelidir

Ağır bir yükün altındayız. Kendinizi bu yükün altında ezdirmemek için olanca gücünüzle kendinize yüklenmeniz gerekiyor. Bizim kavgamızın esası, bu hükmü yerine getirmekle olur. Anlamamakla, gerekliliklere ters düşmekle veya kendini kandırmakla, sübjektif niyetle bu işlerin yürümesi mümkün değildir. Bizde yaşam bir yaşamlar diyalogundan ibarettir. Biliyorsunuz, gelişmiş ulusların bireyleri az konuşurlar, ama çok iş yaparlar. Bizde ise müthiş konuşulur ama hiçbir şey yapılmaz. Bu, yalanın gerçeği oluyor. Bu bizde çok etkilidir. Bir fırsat kazandık mı hemen bunu olumsuz yönde egemen kılmaya çalışırız. Oysa bunun böyle olmaması gerekir. Bu muazzam değerle karşılaşmamız bizim için şanstır. Ne güzel bir şey demeli, ne mutlu bize ki, bu söyleme kavuşma şansını elde ettik, bu rüyayı gerçekleştiriyor, bir umuttu filizleniyor, böyle yaklaşmayı becermelisiniz.

Tabii ki, söylemin gereklerini yerine getirmek çok şiddetli bir savaş gerektiriyor. Ben zaten kendi öykümü sizlere anlattım. Bunun değerli olduğu açık. Yabana atılamayacak kadar değerli bir öykü olduğu biliniyor. Ama bu, sizin sadece öykü olarak algılamayacağınız kadar yaşamınızın bir

kanunudur. Bu sizin için bir öykü değil, bir yaşam kanunudur. Çünkü, siz bu kanuna göre yetiştirme şansını başarıyla kullanabilirsiniz. Bizi aydınlatmadı demeyin. Öykü çok iyi anlatılmaya çalışıldı. Öykü anlaşılmadı demeyin. Sizin çıkarmanız gereken sonuç bu öykünün yaşama indirgenmesidir. Artık bu bir öykü olmaktan çıkıyor ve bizim bir yaşam kanunumuz oluyor.

O noktada ben kendimi daha fazla sorumlu görebilir miyim? Hayır! Şöyle görebilirim: Öykü başarılmıştır. Bu bir öyküdür, sonu başarıyla kapanmaya gidiyor. Ama bu sadece bir kişi için böyledir. Şüphesiz bu öykü bir ulusal öyküye dönüştürülüyor. Bunun için çalışmalar da yapılıyor aslında. Bu öykü bir parti tarihinin yazımına da dönüştürülüyor. Bu parti için doğru, ama sizin için doğru değil. “Bu öyküyü biz de yaşadık, dolayısıyla bizim için geçerlilik kazandı” demeniz bir yanılgıdır. Siz bu öyküyü yaşayamadınız. Bu öykü sizin şahsınız için geçerli olamaz. Sizin yaşadığınız öykü, biraz daha farklı yaşam öyküsüdür. Sizin yaşadığınız öyküyle bu öykü arasında fark vardır. Çoğunlukla sonuç çıkarmanız gerekirken bunu yapmıyorsunuz.

Bir militan olarak kalacaksanız, zorluğa gelmelisiniz. Diyeceksiniz ki, “sen neden bu kadar ağır bir yükü yükledin

bize.” Ben bu yükü bindirmiyorum, insanlık tarihine girme kararımızın bir sonucudur. Ben sadece kolaylık sağlıyorum, gerçekten Önderlik yapıyorum size. Bu kararın sonuçlarını kanıtlayacaksınız. “Ya savaş ya savaş” diyorsa, savaşmayı bileceksiniz; “ya başar ya başar” diyorsa, başarmayı bileceksiniz; “ya güzelleşilecek ya güzelleşilecek” diyorsa, bunu başarmayı bileceksiniz. Bu kararın başka bir izahı olamaz. Bunu çok iyi bilmeniz gerekiyor.

Umarım devrede yapılan çözümlemeleri esas alırsınız. Yapılması gereken de budur. Nasıl yaşandı ve nasıl yaşanması gerekir soruları önemlidir. Bu kişilikle ne yapılır? Bu yaşamda siz öyle bir duruma geldiniz ki, artık kendinizi eskisi gibi yaşatamazsınız. Yalnız sizler değil, bir halk dahi kendini yaşatamaz. Düşmanımız bile artık eskisi gibi kendisini yaşatamıyor. Türk faşizmi, bizden daha fazla yaşayamaz durumda bulunuyor. Bunu biz gerçekleştirdik. İşbirlikçiler daha da kötü durumdadır, onlar da yaşayamaz duruma gelmişlerdir. Hatta denilebilir ki, biz biraz yaşama bağlı kalma durumuna gelmişiz. Ama hangi temelde? Bir iktidar olma temelinde, bir söylem, büyük bir yarar sağlama temelinde burada çok anlatımlar var.

Siz çok bireysel ve çok istisnai bir durum yaşadığınızı iddia edemezsiniz. Hiç birisi benim gibi istisnai olamadı. Bunun, bugün için de, belki gelecek için de örneği olmaz. Burada kazanan tüm insanlıktır. Bir ulusun şahsında, bir partinin gerçekliğinde yola çıkan iddialı bir insanlıktır. Mühim olan insanlığı temsil edecek kadar istisnayı genelleştirmektir. Öykü benim temelim olduğu gibi, hiç kimsenin yaşamamasını istemem de mümkün değil. Bir ulus yaşayacak, insanlık bile yaşama gereğini duyacak. Parti içindekiler hayli hayli yaşayacak. Tabii bu, üzerinize ağır görevler yükler.

Acaba anlamak için çok mu zorlanacaksınız? Beni çılgın da bulabilirsiniz, beni boşa çıkartmak da isteyebilirsiniz. Ayrıca beni komploya da getirmek isteyebilirsiniz. Beni benden daha fazla uygulamak ve kendinizi fedai yerine koyarak da yaşamak isteyebilirsiniz. Ama biz, bunun çok dışındayız. İstedığınız gibi yüzeysel geçiştirmeyi hepiniz kendinize yakıştırdınız.

Önderlik, tarihi güncelleştirmek kadar, günü tarihe götürme, yaşamı sığıltan kurtarma, yaşamın zenginliğini yüreği kadar, düşüncesi kadar zenginleştirme hareketidir. Çok sayıda kişiliğin, kimliğin dile getirilişi, kısaca güncel sığıltı, anlamsızlığı, aptallığı yıkma; tarihte olup biteni ortaya çıkarmak kadar, geleceği olası yaşam imkanını uç noktalar

halinde güne sığdırma olmazsa, Önderlik kendisini gerçekleştiremez ve bu öyküyü böyle sonuçlandıramaz.

Böyle bir öykünün dayatması altındasınız. Bir tarih olacaksınız, gerekirse bir gelecek belirtisi gibi karşımıza çıkacaksınız, bir savaşçı olacaksınız, bir hatip olacaksınız, bir örgütçü olacaksınız. Evet, öykü bu kadar kapsamlıdır. Namlı komutanlar çıkacağı kadar, ödleler de çıkar. Büyük yurtseverler çıkacağı kadar, hainler de çıkar. Biz ortamı zenginleştirmişiz. Onun için şansınızı denerken, ilk önce anlayın ki, şansınız iyi olsun.

Her gün ah çekerek geçen bir yaşamınız var. Ben işkenceci miyim? Hayır, polis işkence yapar. Ben yenilgi nedeni miyim? Hayır, yenilgiyi dudağının ucuna getirmeyen kişiyim. Neden böyle oluyor? Bu bir yaşam diyalektiği, bu bir ulusal öykünün gereğidir. Dediğim gibi, günü en sığ, en havai ve en gayri ciddi temelde kendini kandırmış tarzda karşılamaktır. Sizi bundan alıkoymak istiyorum. Ama şu anda yaşamınızla adeta şunu dile getiriyorsunuz: Biz geçmişten de, gelecekte de koptuk, devrimcilik arama, bizde günü kurtarsak ne mutlu. Bu en kötü söylemdir. Gücümüz daha fazlasına el vermiyor anlamına geliyor. Gücünüz el vermiyorsa yaşamak zorlaşır.

Yaşamak istiyorsunuz, kesinlikle iyi şeyler istiyorsunuz. Ama bu kişilikle mi, bu çabayla mı, bu anlama gücüyle mi, bu sıklıkla mı? Kesinlikle olmaz! Bununla sadece kendinizi kandırıyorsunuz, hem de akıllılık adına, ne güzel yaptım adına... Böyle yaparsanız olan size olur. Ben kendimi yanıltmamaya büyük özen gösteriyorum. Bir çocuk kadar saf olduğum gibi, bir ihtiyar kadar tarihsel ve tecrübeli olmak istiyorum. Başka çarem yok, gerçekçiyim.

Çok büyük bir hareketi yönetirken, en ufak bir hatanın ve yetmezliğin ne getireceğini önceden bilmezsem, bu işi yürütemem. Bu sizin için daha fazla böyledir. Çünkü ne de olsa ben bu deryayı biraz boylamışım, bu deryada kulaç ata ata biraz yüzmeyi öğrenmişim. Ama siz hiç yüzmeye bilmeden gölün ortasına balıklama dalanlar gibisiniz. Size bazen can simitleri atıyoruz, tutarsanız belki onunla kurtulursunuz. Nedir bunlar? İşte anlatılanların gereklerini yerine getirme gücünü göstermedir. Örgüt olanaklarıdır, savaşçı yaşam tarzıdır, kişiliği yenileme gücüdür. Bunlar can simitleridir ve sizin için atıyoruz. Tutarsanız kurtulursunuz, değilse boğulursunuz. Ah ile vah ile bu işler yürümüyor.

Gördüğünüz gibi, geçenlerde bazı gruplarımızı uğurladık. Takılanlar da oluyor, fire verenler de oluyor. Ama kutsal

topraklara ulaşan da olacak. Her tarafa iletiyoruz yoldaşları. Ama yine de gözümüz arkada kalıyor. Acaba gidenler başarılı olabilecek mi, hatayı nerede yapacaklar? Yine yetmezlik nasıl yakalanır endişelerinden kurtulamıyor insan. Bu hepimiz için geçerli. Hiçbir şeyinizle güvenlikte değilsiniz, hiçbir şeye sağlam dayanamazsınız. Her şey biraz ihanet eder gibidir, her şey biraz elden gider gibidir. Ama her şey sımsıkı sarılmayı da emreder gibidir.

Bu da bu yaşam diyalektiğinin bir ifadesidir. Bunu anlayacaksınız, başka çareniz de yok diyorum. Sizin durumunuz bana bazı tuhaf şeyleri hatırlatıyor. Söylemeyeyim, ayıp olur. Bazı kitaplarda çok geçer. Bazı klasikler, hatta tarihin birçok dönüm noktalarında emredici bazı kanunlar vardır. Olmazsa olmaz kabilinden sözler söylenir, savaşlar başlatılır, ruhlar dönüşür, düşünce sistemleri oluşturulur. İşte, biz böyle bir dönemden geçiyoruz. Siz istediğiniz kadar kendinizi en basit oyuna kaptırın, bu işle böyle oynanılmaz! Belki de iki direk arasındaki ipten geçen cambazın hünerini gerektirir bu iş. Hatta tam böyle değilse de, bu süreçte böyle ele alacağız. Hayat kanunu bizden bunu istiyor.

Düşman hükmünü yıkacaksanız, çokça dile getirdiğimiz, silik, kişiliksiz, çok başarısız, her gün yenilen, sürekli

başarısızlığı yaşayan durumlara son vereceksiniz. Buna isteminiz güçlüyse -ki iyi niyetinizden kuşku duymuyorum-, o zaman geriye nasıl düşüneceğim, nasıl yapacağım demek kalıyor. Gerçekliğiniz var, örgüt size birtakım imkanlar sunmuş, bunu da yüksek bir değer olarak takdir edin, gerisi de sizin işinizdir. Nasıl öğrenmeliyim sorusuna, böyle öğrenmeliyim cevabını somut verebilmelisiniz. Nasıl yaşamalıyım, nasıl savaşmalıyım sorularına da, böyle savaşıp böyle yaşamalıyım cevabını vereceksiniz. Örgüt biraz bu imkanı vermiştir, gerisi sizin işinizdir. “Aileme, dayıma dayanmak istiyordum, sülalemden güven almıştım veya kişilik yanılgılarım bana böyle yaptırdı” diyemezsiniz. Bütün bunlar boş laflar! Sadece kendinizi kandırdığınızı ortaya koyuyor.

Dikkat ederseniz, sizi çok severiz ve değer veririz. Gerçekler çok acımasızdır. Zaten sizi sevmenin yolu da gerçekleri dayatmaktan geçer. Aksi halde, bizde de her şey sevgisizliğe götürür. Sahtekarlığa, yalana, dolana başvurarak sevgi ölçüleri yakalanamaz. Bütün bunlar sevgisizliğin ürünü demektir. Bizim insanlar çok sevmek isterler ama neden hiç sevemezler? Çok saygılı olmak isterler, çok hürmet edici laflar ederler ama hürmeti, saygısı hiç yoktur. Bunlar içerikten yoksundur. Onun nasılına ilişkin bir cevabı yoktur. Kuru

şeylere bağıllık geliyor. Sizin bu bağıllık duyduğunuz şeylere baktığımda, neredeyse bayılıp düşesim geliyor. Bilimsellikten uzak, içerikten uzak bir çalışmanız var, arkasında içerik yok! İfade edecek güç de yok! Bunlar hep şekilde kalmış, hep lafta kalmış.

Dikkat ederseniz ben karşınızda öyle durmuyorum. Bir insana saygıyı, sevgiyi göstermenin anlamlı olduğunu sanıyorum ilgiyle, tutarlılıkla, heyecanla ve pişman ettirmeyecek kadar gösterebilirim. Kötü niyetinizden bahsetmediğim gibi, iyi niyetinizin de olmadığını söylemiyor kimse. Bu bir içerik meselesi, bu bir kendi kendini adlandırma sorunu. Yoksa iyi niyette benden daha iyisiniz. Halkımız bile dünyanın en iyi niyetli, en saf halkı ama en içeriksiz halkıdır. Bunu kırmak istiyoruz. Bunu içeriğe kavuşturarak kırmak istiyoruz. Sizin bu iyi niyetinizi sağlam bir kişilik içeriğine kavuşturmak istiyoruz. Beni bu kadar boş, beni bu kadar beceriksiz, beni bu kadar başarısız saymayın. Bu noktaya önem vermek gerekir.

Başka türlü bu insanlık gerçekten kazanamaz. Dinler bunu çok uyandırarak yapmak ister, felsefe ve bilim ise kanıtlayarak yapmak ister. Devrim de hitap ederek, savaştırmak kazandırmak ister. Ben tüm hünerimle vermeye devam

ediyorum. Gidenlere verdiğimizı gördünüz. Bundan sonra da boş olmadığımızı ortaya koyacağım. Ama siz de artık biraz içerik kazanmaya yatkın olduğunuzu göstermek zorundasınız. Ben bir çocuk gibi, sizin gibi heyecanlıyım. Sizinle her türlü oyuna varım veya her türlü ilgiyi, her yaklaşımı paylaşmaya varım, ama tartışmalıyız. Biliyorsunuz büyük tecrübe sahibiyim, kudretli bir insan olduğumu göz ardı edemezsiniz. Bütün bu yönlerimi birleştirmişim. Gelişmenin başka yolu yoktur. Madem gelişmeye geldiniz, o halde gereklerini yerine getirmeniz lazım.

Ruhumuzu, bilincimizi çok açık tutalım. Benimle başka türlü oynanmaz biliyorsunuz. Ben bir oyuncuyum. Oyunda sürekli hata yaptın mı kaybedersin. Savaşta da birisi kazanır, birisi kaybeder. Örgütlemeye de öyledir, ya kazanırsın ya kaybedersin. Bunun orta yolu yoktur, çok az oyun berabere biter. Bizde fazla beraberlik şansı yoktur, hep kazanmaya mahkumuz. Ama nasıl kazanmalı? Bıkmadan yaklaşım gösterin.

Açık söylüyorum, bütün işlere ilgi duyarım. Yapmak benim için kesinlikle gurur meselesi olamaz. Düşünün birçok işi yapma imkanına kavuştum, birçok insanı bağlayacak maddi manevi zenginlik olanaklarına kavuştum, halen de öyleyim.

Ama dikkat edin, yaptığım işler yaratıcı işlerdir, çok azınızın gündemine sokabileceği işlerdir. Başarı işi neredeyse, daha fazla yenilik neredeyse, daha fazla ilave edecek işler neredeyse, ben hep ona koşuyorum. Birçok iş var, ama yaptığım iş, bütün işlerin anasıdır. Bu ne demektir? Hayatı mükemmel değerlendirmek demektir.

Bütün bunlara hazır mısınız desem, hemen hepsi “evet” der. Gerçekten sözün sahibi olma temelinde var mısınız desem, hemen hepsi hal kesilir. Bu oyunda varım deyip gereklerini yerine getirmemek, daha ilk zarı atmadan oyunu kaybetmeye benzer. Zorluklar karşısında ilk zar atışta düşmüş oluyorsunuz ve yutuluyorsunuz. İlk adımda böyle düşüş olmak olur mu? Bu çetin bir oyun. Ciddiyete çağırıyorum. Oyunun büyüklüğünü hatırlatmaya, gerçekten bir oyuncu olmaya çağırıyorum sizi. Dikkat edin, göstermelik olmayın. Yirmisindeki oyuncunun bile, bizim karşımızda ne kadar zayıf olduğu ortaya çıktı. Fazla usta olduğumuzu söylemiyoruz, ama biz bütün amatör hayat içinde, aynı ciddiyetle nasıl kendimizi zorluyoruz. Bu, oyun için gereklidir.

Siz oyunu çok acemice oynuyorsunuz. Oyun asiliği gerektirir, gayri ciddiliği kabul etmez. Bakın Avrupalılar böyle oyun oynamaz, Amerikalılar da böyle oyun oynamaz. Futbola

bakın, basketbola bakın, birinde Avrupa, diğesinde Amerika... Türklere bakın, oyun biçimleri sizin oynadığınız gibi olduğu için, hep kaybederler. Oyun kültürü yok, oyun ciddiyeti yok, oyun mantığı yok, buna karşın en kötü oyunculuk tarzı vardır. Sevinişleri de, üzüüşleri de çok çirkindir. Sizinki daha kötü tabii.

Görüyorsunuz ki, yaşamı savlamak çok zor veya çok şanslı olmayı gerektiriyor. Siz yaşamı bir çocuk gibi yeniden ele almak zorundasınız. Büyüklüğünüze inanmıyorum, büyüdüğünüze de inanmıyorum. Ben beğenmedim bu halinizi. Çok yaşlı başlıydı, beğenmedim ve böyle büyüklük mü olur dedim. Bu yüzden hep eleştirisel yaklaştım ve mücadele ortaya çıktı, doğrusu da buydu. Sandığınız gibi büyüklüğünüze ben de inanmış olsaydım, yeni bir büyüklük ihtiyacı duymazdım. Yine sandığınız gibi büyük olmuş olsaydınız, zorbela ayakta kalmış olmazdınız. Çok uzamış, ama gövdesinde hiç kuvveti olmayan bir spindara, yani bir kavak ağacına benziyorsunuz. Bu, istenilen bir büyüklük değildir. Sadece bir tarafınız büyüyor. Saçınız ağarıyor, belki keliniz görünüyor, kemikleriniz çıkıyor. Ne kadar ihtiyarlık alameti gösterirseniz gösterin bu büyüklük değildir. Bu, yaşamdan hiçbir şey alamamak demektir, bunu aşmalıyız.

Bütün bunlar size neyi hissettiriyor? Bu işin ciddi bir iş olduğunu, yaşama yeniden başlamanın dürüstlüğünü, gücünü, onun gerekliliğini göstermeliyiz. Oldukça iddialı olmalıyız, sürekli başlangıçlar halinde yaşama yaklaşmalıyız. Bu, ancak çok tutkulu yoldaşlar olmayı benimsemekle olur. Yoldaşlık her şeyden üstündür ilkesine göre başlamayı esas alın. Bu da aynı zamanda, en büyük mücadele yoldaşlarının anısıyla partileşme, örgütleşme, güncelleşme mücadelesi temelinde olur. Sandığınız gibi “Kuran’a el bastım her şey halloldu” gibisinden “PKK’ye girdim oldu, bitti” demekle olmuyor. Bu, en dogmatik, en idealist başlangıçtır. Kesinlikle sonuç vermez.

Sizin PKK’lileşmeye başlamanız biraz bu anlamdadır. Sıradan bir halkın kitaba el basması gibi başlıyorsunuz. Böyle olamaz. Büyük savaşa başlama söz konusudur. Büyük yeminle birlikte, savaşın bütün girdisi çıktısını bilerek yol almaktır. “Yemin içtim daha benden ne isteniyor” demek, Müslüman müminlerin durumuna benzer. “Her şartını yerine getirdim, dünyamı da, cennetimi de sağlama almadım mı” denir. Dinlere bakın, Musevilik’te on şartın, Hıristiyanlık’ta kaç şartın, İslamiyet’te beş şartın ortaya çıkışı, tarihin en büyük kalkışmasına, gelişmesine neden olurken, bugün bunlar sadece şeklindeki şartlar olarak kalmıştır. Müslümanlıkta şu anda

sadece anlamsız gerekler, yerine getirilen şartlar olmuştur. Bu hiçbir gelişmeye yol açamaz. Demek ki, bütün bunlardan çıkaracağımız sonuç, yeni bir yaşamın başlangıcıyla karşı karşıya oluşumuzdur.

Temelde yoldaşlık ilkesiyle bir anadansınız. Bu, mücadelenin içi ve dışını süreklileştirmenin gerçeğidir. Bu mücadelede iyilik, güzellik, doğruluk hep kazanan olacaktır. Bu, bir örgüte yüksek kolektivizmi getirir. Kimsenin kendisini çok özel, çok keyfi dayatması olamaz. Öyle bir kanun ki, kendi kendinizi denetlettirin. Sonuçta başlama gerekçesine ulaşılsa, başlama amacı başarılsa ulaşılır.

Bir kez daha, başlarken böyle başlamamızın büyük önemini, kesin, net, oldukça açık tanımlıyor ve vurguluyorum. Ve çok çeşitli görev alanlarınıza, başta buradan yolladığımız grupların savaşımını, yine böylesine derinleştirilmiş bir tanımlama başlangıcıyla, hangi iş olursa olsun ona yüklenmeyle gelişmenizi, daha da yüksek başarmanızı imkan dahiline sokabileceksiniz. Israrlı çaba, gerektiğinde düşünce üstüne düşünce, yöntem üstüne yöntem geliştirerek, olguları, ilişkileri nerede, nasıl karşınıza çıkarsa çıksın, düşman gerçeğinde olsun, dost gerçeğinde olsun, örgüt içerisinde olsun çözeriz.

Ardından gereken irade gücümüz olduğu için dayatırız ve sonuçta bu işi başarırız.

Bu anlamıyla bazılarınızı daha burada geçen devrenin çözümlemelerine bağlamaya çalışırken, bazılarınız da değişik çalışmalar içerisine yönelecekler. Sanıyorum bir kararlılık sözünü onlara vereceğiz. Vermezsek daralırlar herhalde.

Evet heval, sen kendini tanı.

Sevra: Adım Sevra. 1972 Beyrut doğumluyum.

- Ne kadar kaldın Beyrut'ta?

Sevra: Ailem uzun süre kaldı, fakat ben dört yıl kaldım.

- Arap ailesi mi?

Sevra: Doğrudur Başkanım.

- Aileniz tamamen Arap mı?

Sevra: Evet Başkanım.

- Arapça konuşarak mı gittiniz İskenderun'a?

Sevra: Evet Başkanım, Türkçeyi daha sonra öğrendim.

- Türkçeyi bizim gibi okulda öğrendin, öyle mi?

Sevra: Doğrudur Başkanım.

- Neden İskenderun'a gittiniz?

Sevra: Bunun birkaç sebebi var Başkanım. Aşiret davası vardı. Bir de abim FKÖ'ye katılmıştı. Bundan bir kaçış vardı.

- Daha önce İskenderun'la herhangi bir alakanız yok muydu?

Sevra: Yoktu Başkanım. Daha önce Mardin'e geçmişler.

- Beyrut'tan, Mardin'e geçmişler öyle mi?

Sevra: Ama orada altı ay kalmışlar.

- Ne kadar yıl önce geçmişler Mardin'e?

Sevra: Orada çok uzun kalmamışlar, daha çok Beyrut ve Suriye'de kalmışlar.

- Orada nasıl ve ne zaman kalmışlar?

Sevra: Bilmiyorum Başkanım, sadece orada kaldıklarını biliyorum.

- Kan davası mı var?

Sevra: Hayır Başkanım, daha çok ekonomik sebeplerden dolayı aşiret kendi arasında...

- Ne aşireti, hala var mı?

Sevra: Tabii biraz çözülmüştür Başkanım.

- Kalıntıları var mı Mardin'de?

Sevra: Hayır Başkanım, daha çok Beyrut'ta.

- Tamam, ne zaman katıldın PKK'ye?

Sevra: 1993'te Başkanım.

- Nasıl katıldın?

Sevra: Okulda tanıdığım yurtseverler vardı, onlardan etkilenmeler oldu. Yani duygusal bir katılım diyebilirim.

- Demek duygusal bir katılım?

Sevra: Evet Başkanım. Yetişme süreciyle bağlantısı yok. Abim de, akrabalarım da...

- Fakat amaçlıydın, devrime gidiyorum diyordun.

Sevra: Evet Başkanım.

- Yani bir erkeğin uydusu olarak katılmadın?

Sevra: Hayır Başkanım, genelde arkadaşlarım erkekti.

- Yani katılımın ideolojik miydi?

Sevra: Aslında ideolojiyi fazla tanıımıyordum, burada daha iyi yakaladım. Daha çok duygusal temelde, PKK'de yaşayan önder arkadaşlar, şahadetler...

- Tamam, o anlamda duygusallık diyorsun, yoksa bir kişiye bağlılık değil. Yani bir kişinin arkasından gelme yok?

Sevra: Hayır Başkanım.

- Dağda kaldın mı?

Sevra: Evet Başkanım, Botan'da.

- Sorumluluk aldın mı?

Sevra: Manga komutanlığı.

- Kongreye katıldın, daha sonra buraya geldin. Eğitim amaçlı mıydı?

Sevra: Evet Başkanım. Buraya gelirken daha çok yaşadıklarım, kaybettiklerim ve kazandıklarım...

- Ama Sevra, herkes buna benzer şeyler yaşar. Senin için çok özgün söylenecek olan, Arap gerçeğinin seni nasıl şekillendirmiş olabileceği. Acaba nasıl şekillendirmiş olabilir seni?

Sevra: Özellikle yaşamı ciddiye alma konusunda, yaşamı irdeleme, araştırma noktasında, bu sahaya geldikten sonra yoğun bir ciddi yetersizliği gördüm. Aslında gerillada kaldığım sürede, kendini iyi gören, çözümleyebilen bir tiptim. Yine PKK ortamında, ama PKK'ye yabancılaşmış bir durumdaydım. Yaşamdan oldukça uzak olduğumu görebiliyordum. Yine yaşam felsefesine ilişkin, yaşamı inceleme yeterliliğini burada yakalayabildim. Önderliğin emeği, tarzı, temposu bunda etkili olmuştur.

- Peki, başka ne söyleyebilirsin?

Sevra: Başkanım, Önderliğin daha önce bize belirttiği “yaşam kaynağı olamıyorsunuz diye, yaşama hakkını alamıyorsunuz” sözünü kendimde çok gördüm. İlham kaynağı olmadığımı gördüm.

- Sönük, fazla ilham vermeyen bir kişilik!

Sevra: Evet Başkanım.

- Başka ne diyebilirsin?

Sevra: Önderliğin ulusal ile evrenselliğin bağlantısını kurduğumda, ben de belli adımlar attım diyebilirim.

- Silik bir ortamdan geldiğin ve öyle yaşadığın içindir.

Sevra: Doğrudur Başkanım

- Bunu aşma yoluna girdin mi?

Sevra: Girdim Başkanım. Bunu anladığımda atmak istediğim bazı adımlar oldu, ama adımlar birbirini bütünleştiren adımlar değildi, birbirinden kopuktu. Plansızlık ve yoğun bir programsızlık vardı.

- Belli ki köle bir kadının birçok hissini taşımışsın buraya.

Sevra: Doğrudur Başkanım.

- Çözümleme işin ne kadar gelişkin?

Sevra: PKK ortamında, özellikle de burada yüksek oranda gelişti diyebilirim.

- Yenilik var mı?

Sevra: Evet Başkanım, birçok noktada yenilik var. Ne yapmak istediğimi artık biliyorum.

- Biçimlenen yaşam konusunda heyecanlı mısın?

Sevra: Evet Başkanım. Burada beni çok zorlayan noktalardan birisi, yaşamımda tekrarların olmasıydı. Yeniliği

yakalayamadığımda çok rahatlıkla daralabiliyordum.
Yönelimlerim oldu.

- Yani gelişme tutkusu gelişti, ama eskiyi tekrarladığımda daralıyordun.

Sevra: Evet Başkanım.

- Başka kendini nasıl hissediyorsun? Bu yükü kaldırabilecek misin?

Sevra: Kaldırabilirim Başkanım.

- Pes etmeyeceksin ama, bu yük çok ağır değil mi?

Sevra: Hayır Başkanım. Yük ağır, ama omuzlamakta büyük istek duyuyorum.

- Bütün bu konularda kendine güveniyor musun?

Sevra: Eksikliklerim muhakkak çıkacaktır Başkanım.

- Hırs ve iddia gücün nasıl?

Sevra: Başkanım, ben hırslıyım.

- Karamsarlık var mı?

Sevra: Hayır Başkanım.

- Başarmayı çok istiyor musun?

Sevra: Evet Başkanım, çok istiyorum.

- Yeniden doğuş belirtileri de var mı?

Sevra: Evet Başkanım. Bu konuda çok net gördüm diyebilirim.

- Arap toplumu kültüründen, bir k z n devrimcile mesi olay  olarak sana bakabilir miyiz?

Sevra: Bu konuda tam bir netlik kazandım. Kendimi daha çok Kürt olarak göstermeye çalışıyordum, öyle olmak istiyordum. Bu yüzden de Arap halk n  pek fazla incelemiyordum.

- Tamam, bir PKK'li olmak kötü bir şey değil. Yalnız sürüklenme; iyi bir Arap nasıl olur, bu sorular da önemli. Fakat en önemlisi iyi bir insan nasıl olur sorusunu sormak. Ben hiç kendime iyi bir Kürt nasıl olur sorusunu sormam. Bence APO sadece iyi bir insandır.

Sevra: Fakat o sosyalist bir öncüdür de.

- O sonra gelir. Ben kesinlikle K rtl ge Kürt olduğum için girmedim, iyi bir insan olmak için girdim.

Sevra: Doğrudur Ba kan m.

- Senin için iyi bir Arap olmak, d   nmen gereken bir şeydir, ama biraz da iyi bir Kürt olalım ve öyle anla alım, yürüyelim. Çünkü çok i  i eyiz. Madem istiyorsun, bu temelde görevlendirmede bir Arap sahasına d   sen nasıl olur? Hem ger ekli inle de tanış rs n. Hatay'  biliyorsun, bunu o taraflara doğru yapabiliriz.

Sevra: Önderlik daha önce belirtmişti.

- Bir pratik saha olarak yararlı olabilir mi?

Sevra: Partinin vereceği her göre ve hazırım Başkanım.

- İstekli misin? Hem iyi bir insan olabilir hem de Arap kitlesi içinde kendini biraz daha tanıyabilir misin?

Sevra: Başkanım, ben kendimi her türlü alanda geliştirebileceğime inanıyorum. Öğrenciler var, gelen giden var...

- Tabii, bunlarla ilişki kurman gerekebilir. Yani cephemize de bir ilgi duysan nasıl olur? Bu bir taktik görev sahası, senin için faydalı olur mu?

Sevra: Partinin olduğu her yer olabilir Başkanım.

- Oldu, çaban özgürleştirme çabası olmalı, diğerlerinden farkın yok bu konuda. Aynı heyecan, aynı duygular, aynı dönüşüm istekleri, değil mi?

Sevra: Evet Başkanım.

- Başka, bana ilişkin ne söyleyebilirsin, bu konuda kısa bir iki şey belirt. Nasıl bir adamım? Yine diyeceksiniz ki, hiçbir erkeğe benzemiyorsun.

Sevra: Doğrudur Başkanım. Bunu hepimiz belirttik. Önderliğin diğer erkeklere benzememesi kadar, en ince ayrıntısına kadar da bilinmesi gerekiyor. Bu çok iyi ve net olarak ortaya konulmadıktan sonra...

- Benimle anlaşmak çok önemli biliyorsun.

Sevra: Kesinlikle Başkanım.

- Benimle sözleşmek yine öyle.

Sevra: Çok ağır da Başkanım.

- Bunun farkında mısın?

Sevra: Evet Başkanım.

- Çünkü yeni bir insanla, yeni bir toplumla sözleşiyorsun.

Heyecan vericidir, fakat zorlukları da var, dayattığı görevler var. Buna hazır mısın?

Sevra: Bunu Parti Önderliğinden öğrendim diyebilirim. Kesinlikle yenilgiyi kabul etmiyor ve yenme azmi çok yoğun.

- Gayet tabii, yenilgiyi kabul etmez, başarısızlığı kabul etmez. Yenilmeyi kabul etmediği gibi, sürekli de başarı ister. Hastalıktır, geriliktir, duygusallıktır, bir sürü bildiğimiz olumsuzlukları, zayıflıkları, yetersizlikleri yanından bile geçirtmez.

Sevra: Bunu kendime hedef alacağım Başkanım.

- Ama o gücü göstermek için kendini doğru ele alacak mısın, doğru çalıştıracak mısın?

Sevra: Önderlik tarzını esas alacağım ve...

- Giderek duygu ve düşüncelerini birleştirerek ve enerjini de sarf etmeyi bilerek, değil mi?

Sevra: Evet Başkanım.

- Çok zor ama yapacağım diyorsun?

Sevra: Evet Başkanım, imkansız değildir.

- İddialı ve tutkulu musun aynı zamanda?

Sevra: Evet Başkanım, iddiam ve tutkum vardır.

- Tüm yaşamlara rağmen bu yaşam en güzeldir diyorsun?

Sevra: Elbette! Başarma endişesi var, ama bu konuda asla yılmayacağım.

- Yılma olmayacak. Başarma endişesi var, biraz onu da yüklenerek kendinde yenmesen bile, ucuz yenilmeye kendi şahsında izin vermeyeceksin.

Sevra: Doğrudur Başkanım. Bir daha Parti Önderliğinin karşısına yenilgilerle çıkmak istemiyorum.

- Yok, sen fazla yenilgilerle karşıma çıkmadın. Zaten kimse bana yenilgiyi dayatamaz.

Sevra: Yani dayatmak değil, ama kişi kendisini...

- Önderlik her kişiyi karşısına aldığı anda, kendi amacını yengi noktasında tutar. Yenilgi noktasını hiç kabul etmez. Yenilgi kelimesini bile kabul etmez. Daha güçlü olmak isteyebilirsin, daha güçlü gelişimi yalnız karşımda değil, arkamı döndüğümde de sağlamalısın. Aldatmayın kendinizi. Sadece Önderliğin karşısında değil, arkasında da söz verin.

Benim arkamdan sağlam kalacaksın, değil mi? Bu temelde sözleşiyoruz, kabul mü?

Sevra: Kabul Başkanım.

- Yeterli mi?

Sevra: Yeterli Başkanım.

...

Evet, bugün bir grubumuzu daha sözleştirdik. Bu grubumuz değişik faaliyet alanlarına gideceği gibi, belli bir yoğunlaşmayı da yaşayacak grubumuzdur. Bu temelde hepinize tekrar başarılar diliyorum.

25 Ekim 1995

Çelişkilerle Daha Fazla Büyüyeceksin

Rojbîn: Adım Rojbîn. 1972 Beyrut doğumluyum.

- Hemen tıkanma Rojbîn. Ne oldu, sakatlığın var mı? Evet, adın Rojbîn, tamam tanıdık. Devre görmüştün daha önce, değil mi?

Rojbîn: Daha sonra İskenderun'a taşındık. Partiyi üniversitede tanıdım. 1993'te katıldım. Botan'a geçtim. Orada bir buçuk yıl kaldım ve bu alana geldim.

- Devre gördün. Lazkiye'ye gittin. Kazandığın ne oldu?

Rojbîn: Öncelikle PKK'yi üniversite ortamında tanıdığım için gerçekten parti içerisine biraz balıklamasına atladığımı düşünüyordum.

- Tamam balıklamasına atladın, az kaldı boğulacaktın. Tuttuk buraya aldık.

Rojbîn: Evet, ülkede kalsaydım öyle olacaktı gerçekten.

- Boğulmadın şimdi. Yavaş yavaş yüzmeye alışmadın mı?

Rojbîn: Alıştım Başkanım.

- Bunu istiyorum. Yani kitlesel denizde boğulacaktın, öğrendin onu. Örgütsel denizde boğulacaktın, onu da biraz öğrendin.

Rojbîn: Evet Başkanım.

- Nazlanma o zaman, şimdi nasılsın?

Rojbîn: Bazı şeylerin farkına vardım Başkanım.

- Gayet tabii vardın. Bu kadar eğitiyoruz seni.

Rojbîn: Doğrudur Başkanım.

- Eğer sana bir şey öğretemediysek, o zaman biz kendimizi affetmeyelim.

Rojbîn: Hayır Başkanım, ben kesinlikle aldığımı inanıyorum. Fakat şu an...

- Heyecanlı olduğunu biliyorum Rojbîn. Yani senin iyi niyetli, bayağı böyle fedakar olduğunu da biliyorum. Yalnız siyaset başka bir şey. Duygularda değil de, hep resmi, siyasi yaklaşımı ister. Sen bunda zorlanıyorsun biraz.

Rojbîn: Doğru Başkanım. O konuda hala zorlanıyorum.

- Bunu aşma sözü vereceksin şimdi.

Rojbîn: Elimden geleni yapma sözünü vereceğim.

- İyi niyetinden kuşku duyulmaz. Yalnız siyasetin de bir sanat olduğunu unutmuyoruz.

Rojbîn: Bunu burada daha iyi tanıdım Başkanım.

- Tamam, başka, bu son devrede neler öğrendin?

Rojbîn: Geldiğimde burada bayağı yoğun bir süreç vardı.

- Ürktün mü sen de?

Rojbîn: Ürkmeden önce şaşırdım aslında. Yaşananlar gerçekten bana biraz çirkince gelmişti önce.

- Ne çirkini, bunların hepsi siyasi savaşımdır.

Rojbîn: Fakat güzel değildi Başkanım. Bilmiyorum, ben öyle hissettim o an.

- Güzel olmadığı belli de, güzelleştirmek için savaşmak gerekiyor.

Rojbîn: Daha sonra savaşımın bunun için verildiğini fark ettim.

- Hastalıklar hep irkinleştirir.

Rojbîn: Doğrudur Başkanım.

- Bu hastalıklardan kısmen sende de var yalnız.

Rojbîn: Doğrudur Başkanım, önce bunu fark etmedim, sonra gördüm.

- O açıdan Orta ağ usul  lanetleyip mezara g mmeyelim. Hastalıkları teşhis edip tedavi edelim.

Rojbîn: Doğrudur Başkanım.

- Yoksa  ld relim mi seni?

Rojbîn: Hayır Başkanım.

- O zaman fazla rahatsız olma. Hekimliğimize g veniyorsun.

Rojbîn: Zaten  nderlik suç koalisyonundan söz etmişti, o zaman fark ettim. Gerçekten...

- Bizim de öyle sandığın gibi rahat yürüttüğümüzü değil, tam tersine büyük bir savaşım içinde olduğumuzu, hatta en büyük savaşımı verdiğimizi gördün.

Rojbîn: Ben şunu da fark ettim; bir buçuk yıl gerillada kaldım, fakat bu kadar yoğun değildi. Bu saha çok fazla yoğundu.

- Son bir ay bütün bir ömre bedel.

Rojbîn: Gerçekten doğrudur Başkanım.

- Gayet tabii. Biz boşuna çalışmıyoruz. Sen bizi öyle dümdüz mü sandın yoksa?

Rojbîn: Soyuttu benim için. Biraz daha fazla somutlaştı.

- Tabii yetiştiğin ortamla bağlantılıdır. Onu yıktık, iyidir. Sen şu anda çelişkilerle daha fazla büyüyeceksin.

Rojbîn: Evet Başkanım. Bu çelişkiler biraz bizi büyütüyor. Doğru çözümlediğimiz oranda...

- Gelişme yasası, diyalektik birlikteliğin, yani uç çelişkilerin birisinin diğerini aşmasıdır.

Rojbîn: Doğrudur Başkanım.

- Şimdi sen bu sürece girdin. Azimli olursan yenilmesi gereken uca karşı, kazanması gereken ucu bulabilirsin.

Rojbîn: Evet Başkanım, ona katılıyorum.

- Oldu mu, başka?

Rojbîn: Şu anda fazla bir şey belirtmeyeceğim.

- Sen az çok biliyorsun. Benim bu konuda söyleyeceğim fazla bir şey yok. Senin Amanoslara ilişkin bir istemin vardı. Amanos'a genelde grup gönderme kararımız yok. Kadın grubu gönderme kararımız sanırım daha da gecikmeli olacak. Oralarda ısrarlı olacağız. Yönelim çok sonra olabilir. Eğer başarılı olursan, sanırım pratik istiyorsun, değil mi? Bu sahalarda fazla kaldın.

Rojbîn: Pratik daha önemli.

- Tabii pratik seni açar ve senin o kapasiten de var.

Rojbîn: Yapmaya çalışacağım.

- Yoldaşlarına verebileceğin çok şeyin var.

Rojbîn: Elimden geleni yapacağım Başkanım. Bu konuda gerçekten dürüst davranacağım.

- İnançlı, azimli böyle yaman vereceksin. Çünkü aldın diyorum.

Rojbîn: Evet Başkanım.

- Gerilla da olur, her yer de olur verirsin, kendini biraz geliştireceksin. Ben umutluyum, yani o özlemin de bir gün yerine gelebilir. Zaten gerilla da oraya adım atmıştır.

Rojbîn: Doğrudur Başkanım.

- Eğer önemli bir hamle grubu gerekirse içinde yer alırsın.

Rojbîn: Alırsam elimden geleni yaparım.

- Ama orada da başaran devrim, Amanos'ta da başarır.

Rojbîn: Bağlantılıdır Başkanım.

- Kesin. Bu konuda kendine gam yedirme. Oldu, başka bir istemin var mı benden?

Rojbîn: Hayır Başkanım. Başka ne isteyebiliriz ki.

- O kızın adını da almışsın, o Rojbîn'i faili meçhul yaptılar. Onun her zaman hesabını sorma gereğini duyuyorum da...

Rojbîn: Ben de duyacağım Başkanım. Hesabını da soracağız.

- Çünkü o kız da oralıydı ve gerçekten dürüst, özlüydü. Alçaklar esamesini bile ortadan kaldırdılar. Bir gün intikamını sorarız.

Rojbîn: Sorulmaya başlanmıştır Başkanım.

- Tabii, daha da soracağız. Rahat ol, biraz hakim, keskin ol, özgür kadının da bütün haşmetiyle doğuşuna tanık oluyorsun. Bundan da kendi payını al. Ama emeğinle, ama başarılarınla Rojbîn, oldu mu?

Rojbîn: Oldu Başkanım.

- Söz bu çerçevede mi?

Rojbîn: Bu çerçevede Başkanım.

- Uzun süredir sözleştik. Şimdi pratiğin zamanı mıdır?

Rojbîn: Evet Başkanım.

- Peki üstün başarılar diliyorum.

....

4 Aralık 1996

Sevra (Fatma Özen'in) Önderliğe Mektubu

Ben Fatma Özen. 1993 yılında PKK'ye katıldım. Botan-Garê alanlarında ordu çalışmalarında yerimi aldım. Ardından tüm insanlığın Önderini görme ve onun eğitiminden geçme şansını yakaladım. Oradan aldığım coşku ile ülke sahasına yöneldim. Yaklaşık son iki yıldır Zağros alanındaki çalışmalara katılmaktayım.

Başkanım

Ben bu mektubu yazarken her şeyi hissederek yazmak, yazdığım her şeyi hissetmek istiyorum. Ve öyle ki ben kendim, kadın olarak hissettiklerimi yazmak, bunun cesaretine, diline ulaşmak belki de en büyük arzum idi. Bugün bunu yakaladığım için çok mutluyum, çok heyecanlıyım.

Başkanım

Bugünkü yönelimler, Önderlik için yepyeni bir sürecin başlangıcı olduğu gibi her zamankinden daha fazla önderliksel gücünüzü bütün görkemiyle, bütün ulaşılmazlığı ile ortaya koyduğunuz gündür. Öyle bir pozisyon, tarihte öyle bir duruş yakalanmış ki, her an en yaratıcı bir şekilde değerlendirilebiliyor. Hiçbir gücün karşısında direnemeyeceği böylesi pervasız ve çılgın yönelimler karşısında, sizin ayakta

kalmanız ve bunu onurlu bir savaşı dönuştürmeniz, aynı zamanda kendilerinin kazdıkları kuyuya düşmelerini sağlamanız, hiç birimizin yapamadığı tarihsel anlar yakalamanızın bir sonucudur. Hiçbiri tesadüf değildir, tam tersine bu anlar bile tasarlanmış kişiliklerin, tasarlanmış yaşamlarının, tasarlanmış sonuçlarıdır. Ben de bir kere de olsa tarihsel bir anı değerlendirecek bu gibi bir destekle, bu sürece kendi açımdan az da olsa cevap olmaya karar verdim. Bugün Önderliğimiz bu kadar çirkin saldırılara maruz kalıyor iken, bunu böyle kabul etmek, sessiz kalmak aynı savaş ve yaşam hatalarında devam etmek, bu anın önemini yakalamamak demektir. Onun için ben bugün değerlendirilecek en iyi anın, emperyalizmin Ortadoğu halklarına yönelik geliştirdiği komploda en temel silah olarak kullandığı TC'nin, egemenlik sistemi olarak daha da örgütlendirildiği bu süreçlerde, gerilla adına darbelenmesi ve Önderliğimize yönelik saldırıların önünün alınması olduğuna inanıyorum. Her gün, “gerillayı bitirdik, onun için de sıra Apo'da” demeleri elbette boşuna değil. Ve aslında gerçekten de bugün bizimle değil de Başkan Apo'yla bu kadar uğraşıyorlarsa, bu bizim zayıflıklarımızdan, eksikliklerimizden kaynaklıdır. Önderliğimizi koruyacak bir gerilla sistemine, yaşamına, onun sınırsız yaratıcılığına

ulaşmadığımız anlamına gelir. Oysa gerilla bir sistem, bir yaşam. Mevcut tüm egemen sistemleri yavaş yavaş bozarak onun içinde yeniyi yaratma sanatıdır. Gerillanın bu rolüne rağmen halen Önderliğim hedef ise, bunu ben kendime soruyorum. Zilan'ın yarattığı hamleyi, Sema'nın pratisyenliğini devam ettirmek gerekirken, tam da yarım bıraktığımız burasıdır. Görevimizi yapamadığımız için sizi de yalnız bıraktık ve tüm saldırıları da tek başınıza göğüslemek zorunda kaldınız. Ben kendi adıma buna daha fazla seyirci kalmak istemiyorum ve böyle bir süreçte Önderliğimizin yalnızlığında, onun yanında olacak bir gerilla savaşçısı olmak istiyorum.

Herkesin sözüm ona yaşam bulduğu böyle bir sahada, Başkan Apo'nun elinden yaşam hakkını almak ne kadar namusluca bir davranıştır? Hele de bu Önderliğin yaşam hakkı, bir halkın yaşam hakkıysa, insanlığın yaşam hakkıysa. Bunun elinden alınmak istenmesi ne anlama gelmektedir? Hiçbir namuslu insanın tahammül gösteremeyeceği bu saldırılara, ben de bir karşılık vermek istiyorum. Hiçbir insanın yaşam hakkı elinden alınamaz. Ben de bir insan olarak bu doğal hakkımı kullanıp yaşamımı istediğim gibi kullanıyorum. Bunu da Önderliğimizin yaşam hakkını kendi gücüm kadar sahiplenerek yapmaya çalışıyorum. En büyük yaşam hakkımın da bu

olduğuna inanıyorum. Son olarak “egemenlerin bu kadar pervasızca saldırmalarının temel bir nedeni de geliştirdiğim kadın yaklaşımıdır” değerlendirmesi beni çok dūřündürdū. Bu saldırılar aslında, insanlığın beşiği olan Ortadođu’daki insanlığın uyandırılmaya çalışılmasının çabalarına yoneliklidir. Çünkü burada en önde kadın uyanacak, haklarını alacak ve bu bir sistem olarak dalgalar gibi yayılacak. Hiçbir egemen bu seviyede gelişecek bir kadın hareketinin önünü alamayacaktır. Bundan dolayı, bu kadını kurtarma çabalarından dolayı tüm dünya egemenlerinin tepkilerini kazandınız. Ve tüm dünya egemenleri kaybedecekleri her şeyin farkına vardıkları için bu kadar komple ve ortak yoneldiler. Her řeye tahammül edebilirler, fakat binlerce yıldır sömürü sahası olan kadının, ellerinden kurtulmasına asla tahammül edemezler. Bundan dolayı da sizi temel hedef haline getirdiler. Ve özünde bu tepki sizin şahsınızda gelişen kadına, zgrleřen kadına, yaşam umudu ve söz hakkına kavuşan kadına tepkidir. Onun için bu tepki çok köklüdür, derindir ve kolay kolay aşılamaz.

Başkanım

Tüm egemenler Önderliğimiz ve kadın arasındaki telepatiye anlam vermez gibi görünse de, bu ilişkiye saldırısa da, son zamanlarda olduğu gibi dünya tarafından saptırılarak

gündemleştirilse de, aslında bu yaklaşımın özünün ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. Ve kendi sistemine karşı da büyük bir tehlike olarak gördüğü için onu ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bundan dolayı da diğer halkları da buna bulaştırarak gözü karaca yöneliyor. Bütün Ortadoğu'yu buna bulaştırması, hedef haline getirmesi elbette Ortadoğu'da geliştirmek istediğiniz kadın özüne dayalı sistemden dolayıdır. Aynı zamanda büyük Önderliksek çıkışınızla açıldığınız insanlık kültürünün birikim sahası olan Avrupa'da, bu mücadele daha da uluslararası bir düzeye ulaşacaktır. Bugün bunları biraz da olsun anlamak, bana büyük bir heyecan veriyor. Hem bir kadın olarak hem de bir Ortadoğulu olarak ısrarla bize dayatılmak istenen bu geri sistemlere karşı çıkma gücünü, sizden öğrendim. Sizin en yakınınızda kalarak sizin gücünüzden cesaret aldım. En fazla Ortadoğu halklarının çıkarının bu önderlikte olmasına rağmen, onu daha da güçlü savunmamak, ona yönelik saldırıların önünü almamak, aslında kendi öz çıkarlarına yabancılık anlamına da gelir. Keşke gücüm olsaydı da onlara bu yaklaşımın çok şey kaybettirdiğini gösterebilseydim. Ben bir PKK militanı olarak, bir Ortadoğulu Arap kadını olarak, tüm insanlığın özelde Ortadoğu'nun Önderliğine ve her şeyden önce bu Önderlik kadının önderi olduğu için kadının şahsında kurtarılmak

istenen Ortadoğu'nun önderliğine bağlılığımı dile getirmek istiyorum.

Başkanım

Ben en fazla yalnızlaştırılmak istendiğiniz dönemde arkadaşınız olmak, en fazla uğrunda çaba sarf ettiğiniz kadından koparılmak istendiğiniz dönemde, bir kadın yoldaşınız ve yine insanlık için en fazla önem taşıyan Ortadoğu'dan sökülüp atılmak istendiğiniz bir dönemde, Ortadoğulu bir askeriniz olmak istediğimi tüm kararlılığımla, coşkuyla belirtmek istiyorum. Sizin bir kazandırdığınızı, güç verdiğiniz, mezardan çıkararak gün yüzüne çıkardığınız bir kadın askeriniz olarak, şu anda sizin yaratmak istediğiniz yeni yaşam için ölmek kararlılığınızı göstermek istiyorum. Kaldı ki bu da ölmek değil; Zilan'la, Sema'yla, Fikri'yle buluşmanın kendisidir benim için. Bu da Önderlik ile kadının tarihsel buluşmasıdır. Daha büyük şeyler yapmak isterdim ama gücüm buna yetiyor. Çünkü bu davanın mutlaka başarılacağına inanıyorum.

Zafer, özgürlük mutlaka insanlığın olacaktır, kadının olacaktır yani sizin olacaktır.

Yaşasın özgürlük Önderimiz Başkan Apo!

Kahrolsun her türden egemenlik sistemi!

Yaşasın özgürlük mevziimiz YAJK!

Rojbîn (Fatma Özen)

YAJK Gücüne ve Özgürlüğü İçin Mücadele Veren Tüm Kadınlara

Kadınsız yaşam olmaz. İlk tarih, ilk yaşam, kadının yaratımı ile oldu. En güzel toprak bağlılığı, sınıfsız yaşam, sınırsız üreten ve sınırsız paylaşan bağlılık, kadınla var oldu. Mutluluk üreten olduğu için kadın, yeryüzüne mutluluğu getirdi. Her yerde emeği olduğu için ve doğuran olduğu için adaletin özüydü. Sınırsız paylaşımı, onun insanlık sevgisinden kaynaklıydı. Onun tüm özü güzelliklerin toplamıydı. Günümüzde ise bütün bunlar kadın ile birlikte tarihin en karanlık köşelerine itildi. Ne kadar kötülük varsa kadına mal edildi. Ve öyle bir hal aldı ki, kendisi ile ilgili olmaktan uzak ve giderek kendine yabancılaşan, nasıl yaşadığı belirsiz olan bir hal aldı. Tabi ki bu duruş, egemenlerin yarattığı bir duruştu. En iyi olanımız, gaflet içinde olanıydı. Egemenler kadının uyanmaması için çok çaba sarf ettiler, çok uğraştılar. Ancak tüm bu politikalara rağmen, Başkan Apo, onlar hiç farkına varmadan bizi uyandırdı. Dil gücünü, yürek gücünü bize kazandırdı. Bizi kendi gerçekliğimizle tanıştırdı. Tanımadığımız tarihimizle buluşturdu. Özgürlük ve bizim aramızda, olmazsa olmaz kabilinden bir bağ oluşturdu. Bunun yanı sıra bize yoldaş olarak, kadınla kadının yoldaşlığını

geliştirdi. Ve bugün öyle bir düzey yakalanmış ki, kim ne derse desin, bu çalışma yüz yıllara damgasını vuracak bir çalışmadır.  zg rl kten başka çaresi olmayan, ilerlemekten başka geri dönüşü olmayan bir düzeye gelindiğini anlamak zor değil. Ben de bu çalışmanın içinde olmanın, kadınla beraber olmanın büyük bir heyecanını yaşıyor ve bunu sonsuza dek yaşamak istiyorum.

Tüm Kürt kadının ifadesi olan, hatta dünya kadının da çıkarının ifadesi olan bu kadın görüşü ve onun  rg t  olan YAJK'ın geldiği düzey, her gün omuzlarımıza daha büyük ve ağır bir sorumluluk yüklüyor. Tüm kadın köleliğinden kurtuluş, tüm egemenliklere karşı savaş gücünü bizden istiyor. Mevcut sistemlere karşı bir kadın sistemine ulaşma, savaşma gücünü göstermemiz gerekiyor. Ve en önemlisi de bunun pratisyenliğini, taktisyenliğini göstermemizi gerektiriyor. Bunun için de tüm yaşam ve savaş sorunlarımızla i  içe girmek gerekiyor. Onlarla s r nmekten ziyade, bir alternatif ve sabır sahibi olmamız önem taşıyor. Biz kadınlar bu savaşın yedek gücü değiliz, temeliyiz. Fakat son Botan ve Gar  kayıplarında ortaya çıktığı gibi, bir iradeyi teslim etme, sürüklenme bunun nedenidir. Bu kayıplar kendine sahip aramanın kayıplarıdır. Bunun nedenlerini başka yerde aramak yerine, kendimizde

zemini bulmak zorundayız. Tarzımızla doğruya değil, yanlış a zemin oluyorsak bu zemini parçalamamız gerekiyor. Çünkü egemenlerden medet umulmaz, onlar bize çözüm olamaz. Biz kadının sistemi onlara bir alternatiftir, onları doğruya çekme hareketidir. Oysa bizim bu yüzeyselliğimiz, bizim duyarsızlığımız, farkında olunmasa da tarihsel önemde olan bu çalışmalara zarar veriyor. Bugün PKK kadını dünya insanı için bir sistem arayışında, dünya kadını nı kurtarma girişiminde bulunmaktadır. Bunun ideolojisi, Başkan Apo tarafından konulmuştur. Bize düşen bunun pratisyenliğini yapmaktır. Bu zor değil, zor olan köleliktir. Onun için bu durumdan kurtulmamız hayal değil, apaçık bir yol kazanmıştır. Her ne kadar kölelik kavramı salt kadın için kullanılsa da erkek de en az kadın kadar köledir ve onun kurtuluşu daha zordur. Kendisinin yarattığı sistemin kölesidir. Onun için de bu kurtuluş kadının ki kadar acildir. Ancak bu da yine kadının özgürleşmesinden geçer. Bundan dolayı erkeği de bu durumdan kurtarmak için, bizim hızla özgürleşmemiz olmazsa olmaz kabilinden zorunludur. Başkan Apo'nun “kadın rolünü oynamadığı için erkek egemenliğinden vazgeçmiyor” sözü erkeğin bugün ki duruşunu ve bunun karşısında da kadının sorumluluklarını net olarak ortaya koyuyor. Gerilla rolünü

oynayamıyor ve Önderlik bunun için yalnız kalıyorsa, kadın olarak bu konudaki eksikliğimizi, silikliğimizi görmek zorundayız. Gerilla kadınla harekete geçiştir. Çünkü gerilla tarzı kadına çok yakındır. Gerillayı kadınla harekete geçirerek, düşmanın kendisi ile uğraşarak Önderliğimizi yalnızlıktan kurtarmak, bugün en büyük görevimizdir. Varlığımızın temel amacı, tarihsel yalnızlığımızda bize yoldaş olan, bize yol gösteren bu yüce insana bizim de yoldaşlık gücünü göstermemizdir.

Tüm Erkek Yoldaşlara

Siz de tüm egemenlik mirasınıza rağmen kendi köleliğinizi görmelisiniz. Bu sistem ne kadına ne erkeğe hiçbir şey vermedi. Kölelik çok zor ve çirkin olabilir. Ama egemenlik de bundan aşağı değil. Kölelikten hiçbir üstün yanı yok. Onda ısrar edecek hiçbir güzellik de yoktur. Fikri yoldaşımızın, kurtuluşu kadında görmesinin anlamı büyüktür. Onun takipçisi olmak size bir şey kaybettirmez. En kaba bireysel çıkarlar, uzun vadede insana kazandırmaz. Bundan dolayı bugün çıkarınız zedelense de egemenlik çıkarıdır zedelenen. Ve uzun vadede kazanacak olan yine siz olacaksınız. Bugün insanlık politikamıza yönelik bu kadar saldırı karşısında kadın da erkek de ortak tavır ve duruş sergilemek zorunda. Özgürlüğümüze

yönelik saldırıları görerek tepkilerimizi geliştirmek zorundayız. Bugün bir kopuş dayatılıyorsa işte böylesi ortak tavır ve karara ulaşmamız içindir.

Tüm Kadın Yoldaşlarım

Benim tüm çabam YAJK düzeyini anlamak ve buna cevap olmaktı. Her yönüyle kavradığımı söyleyemem. Güç getirebildiğimi söyleyemem. Ancak geline bu düzey birey olarak beni çok heyecanlandırmaktadır. Bunun için mutlaka bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyorum. Bir kadın olarak hiçbir şey yapamazsam bile Önderliğimize yönelik bu saldırılara kendimi bir siper yapmak istiyorum. Bununla çok şey kurtaracağım demiyorum, ama en azından anladığım kadarıyla bir tavır sahibi olacağım. Kendi irademle kendimi eylemleştireceğim. Kadın güzelliğine, onun sistemine ve onun örgütü olan YAJK’la da tüm inancım la hareket edeceğim.

Yaşasın Başkan Apo!

Yaşasın YAJK!

Kahrolsun her türden egemen yaklaşımlar!

Rojbîn Amanos (Fatma Özen)

Tüm Ordu Mensuplarına

Hiçbir insan yüreğinin tahammül sınırlarına sığmayan seri savaş, bu kadar ölüme, bu kadar kayba ve halkın ölümüne rağmen yürütülmektedir. Bu savaş yarın tarih sahnesinde anılırken, onun yürütücülerine halkın öfkesi çok büyük olacak. Bu savaş Başkan Apo'nun ateşkes çağrılarına rağmen, tarafınızdan siyasi oyunlara gelinerek en üst düzeyde yürütülmektedir. Bizim öfkemiz size değil, sizi yürüten, yönlendiren ve bir halkın o halkın da şahsında insanlık kıyımına sürükleyen sistemdir. Bu sistem bizim aleyhimize olduğu kadar sizin de aleyhinizedir.

Siz ordu mensupları şunu iyi bilmelisiniz ki, giderek kendi iradenizden ve insan gerçeğinden koparılarak insan özünden uzaklaştırılıyorsunuz. Bu topraklar sizin de bizim de ortak yaşadığımız, örgütlenip büyüdüğümüz yerlerdir. Eğer bugün bizi buradan söküp atmaya çalışıyorlarsa ve bunu sizin elinizle yapmaya çalışıyorlarsa unutmayın ki, aynı tehlike sizin için de geçerlidir. Siz de ya tüm egemenliğin bir kopyası olacak ya da bizim gibi yok olup gideceksiniz. Çok geç olmadan bu gibi oyunlara dur demek gerekmiyor mu? Kim savaş istiyor? Kim teröristtir? Bunu artık anlamak gerekmiyor mu? Savaşı isteyen Başkan Apo olsaydı, ısrarla ateşkes demezdi. Bunu düşünmek

gerekmiyor mu? Biz Kürt insanı, Kürt kadını olarak sizin bu saldırılarınızı kınıyoruz ve Başkan Apo'ya el uzatmayın diyoruz. Ne zaman temel özgürlük değerlerimize el uzatılırsa, biz böyle cevaplar vermeye hazırız.

Ben normal koşullarda böyle bir eylemi yapmak istemezdim. İnsan öldürmek istemezdim. İnsanlığa karşı sevgi ile doluyum. Ama bir kadın olarak bu kadar sizin elinizle dayatılan saldırılara tahammül etmemek gerekir diyorum. Ben de buna tahammlszlyğm gösterip Başkan Apo'ya bağlılığımı dile getirmek ve saldırılarınıza karşılık vermek için bu eylemi gerçekleştiriyorum. Yaşama olan tüm bağlılığımla daha güzel bir yaşam için kendimi bu yaşama böyle katmayı yeğliyorum.

Yaşasın zgrlk nderimiz Başkan Apo!

Kahrolsun T.C. sömürgeciliği!

Tüm Parti Yapısına

İlkeden Taviz Vermemenin Adıydı O!

17 Kasım 1999 tarihinde, Gever de komplo gerçekliği karşısında fedai özüyle gerçekleştirdiği büyük eylemin 3. yıldönümünde, Rojbîn yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyor, ondaki kadın özünü, dürüstlüğü, gerçek bağlılığı ve militanlığı anlamak ve anlatmanın görevimiz olduğunu bir kez daha belirtiyoruz.

Egemenler tarihi ile başlatılan komplolar tarihi yüzyıllardan günümüze kadar devam etmiş, her çağın rengine göre renk değiştirmiş, 20. yy gelindiğinde ise söndüremediği insanlığın umutlarını, ulusal önderimiz Başkan APO şahsında ona karşı yürüttüğü insanlığa dayatmıştır. Bunu hedeflerken, kutsal Ana'nın özünden aldığı güçle kendini yoğuran, yüce Önderimizle emek ve gönül bağını en derinlerde ..., tüm kadın özünü eylemiyle düşmana karşı haykıran hakiki yoldaş olmanın sırrına eren şehitlerimizi ve bugün vesilesiyle andığımız Rojbîn yoldaşı buldu karşısında.

Tarihte eşine rastlanmayan kahramanlıkların acıların ve fedakarlıkların sahiplerine saygı ve bağlılık, kendimizi bin yılların lanetli kıldığı gerçeklikten kurtarıp, kutsamakla özdeşir” diyen Parti Önderliğimizin, tıpkı Berwar, Sema,

Zîlan, Dîlan yoldaşlar gibi tanrısal yalnızlığını paylaşanlarla bütünleşen Rojbîn arkadaşı, Verimli Hilal'in gün ışığına çıkan tarih sayfasında bir kır papatyasıdır şimdi. Çoğalıyor, büyüyor ... Hep hesap sorar gibi dimdik ve mağrur şimdi. Çünkü, boşa çıkartılan komplo gerçeğinde egemen sistemin kadını cüceleştiren, metalaştıran, bir sermaye haline getiren anlayışına karşı emeğin, sevginin, özgürlük aşkının onurlu yaşamın, bilincin bir bileşkesi oldu. Anlamak paylaşmaksa ve sevebilmekse, tüm saflığı ve mütevaziliğiyle kendisini yoldaşlarına açan Rojbîn arkadaşı, en zirvede tüm anlama gücünü Önderliğe yöneltti ve anladıkça omuzladı mücadeleyi, tüm zorluklarıyla birlikte, Ronahî Alman gibi, Çerkes Hêlîn , Türk Canda gibi, Arap Rojbîn yoldaşı K.K. ideolojisinin ışığında buldu, kimliğini, onurunu, benliğini ... Ölçü, ilke, iddia, amaca bağlılıksa bir militanın ölçüleri ve bunlara ulaşmak için her türlü fedakarlıktan kaçınmaksa, onurlu yaşamının bedelini göze almaksa, bunun adı oldu Rojbîn yoldaşı.

Yüzyıllara dayalı egemenlik sisteminin, Ortadoğu toplumlarına dayattığı düşürülme gerçekliğinden, kadının diplerde de olsa özünde bir sır gibi sakladığı, Neolitiğin özgürlük ve eşitlik ruhundan güç alarak yaşamayı tercih etti ve

bu tercihin bir sonucuydu onu böylesi bir eylemliliğe götüren. Nasıl ki Neolitikte tanrıçalar yaşadıkları toplumun içinden çıkarak ve onlarla iç içe yaşamlarını sürdürerek tanrıçalık görevlerini yürütürlerse o da bu özü kendinde yaratmayı kutsal eylemiyle başardı. Lanete uğratılmış kutsallık diyarından Altın Hilal'e yol almaktı onun yürüyüşü.

Tüm kahraman şehitlerimiz gibi onun da büyüklüğü Önderlik Gerçeğine sıradan yaklaşmaktan geliyordu. Bunun içindir ki, iyi bir anlama savaşçısı oldu, zorlandı ve sınırlarını zorladı. Çünkü anlamak için savaşmak gerekliydi. Geri ve egemen her şeye karşı savaşmanın ve güçlü olmanın koşulu da sorgulayıcı olmak ve çelişkileri yakalamaktı. Rojbîn arkadaş zamanında ve yerinde çelişkileri gördü ve çözümledi. Böyle bir uyanışla aydınlattı kendisini ve güneşe doğru yol aldı.

3. yılını geride bıraktığımız görkemli eylemlilikten bugüne baktığımızda değişen koşullar ve zamana karşın, örnek almamız ve yapmamız gerekenler özü itibarıyla aynıdır. Yani anlamak için savaşmak, sorgulamak ve amaca ulaşmak için de coşkuyla, kararlılıkla kadının özüyle ve saflığı ile, bilinciyle ve aynı zamanda da öncü ideolojisine bağlılıkla, her zamankinden daha çok dönemin görev ve sorumluluklarını kadına yükleyen sürece hesapsız ve sınırlarımızı zorlayan bir katılımı esas

almaktır. Zîlan, Mazlum, Şehristan, Fikri, Berwar, Sema, Kemal, Xeyrî yoldaşlar gibi fedailiğin gerçek özünü yakalamaktır ve yaşamaktır görevimiz. Ancak bu temelde kutsal topraklarda tohum olunur. Ancak bunu yaparsak, Önderliğimizin emeklerine cevap vermiş oluruz.

Rojbîn Önderlik ile yoldaş olmanın adıydı, yoldaş güzelliğinin coğrafyamızda çiçeklenişiydi. Ve kendi halkının acılarını doğunun kutsal ateşinde dindirmeye çalışan bir fedaiydi o.

Bize düşen onu anlamak, anlama savaşındaki yetersizliğimizi kıırarak onu ve tüm fedai direnişçilerimizin yaşamsallaştırmak, yaşam ilkemiz olmalıdır. Onların kutsallıklarında, kendi kirlerimizden arınarak, dönem görevlerimizi yapmak ve kadın bilincinde derinleşerek, özgünlüğü yakalamak vazgeçilmez hedefimiz olmalıdır.

Bu temelde adanmışlığın, fedakarlığın, soylu örneği Rojbîn arkadaşın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğilirken, ona ve tüm şehitlerimize olan bağlılığımızı yaşamsallaştırarak cevap olacağımıza dair söz veriyoruz.

Şehitlerimiz geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimize!

Yaşasın öncüleştiren kadın fedailerimiz!

Yaşasın PKK, PJA!

Bijî Serok APO!

Devrimci selam ve saygılar

HPG ve PJA Karargâhı

17 Kasım 2001

Şehit Rojbîn Çizgisi Önderlikle Doğru Arkadaş Olmanın Yaşamsal Gerçeğidir

Mücadele tarihimizin oldukça önemli bir aşamasına geldiğimiz böylesi hassas bir süreçte şüphesiz tüm yoldaşlarımızın temel güç, sevgi ve bağlılık kaynağı başta Önderlik gerçeğimiz ve kutsal şehitlerimiz olmaktadır.

Yaşam ve özgürlük abidelerimiz olan şehitlerimizin anılarını, direnişlerini ve eylem çizgilerini doğru temelde sahiplenmek, yaşamsallaştırarak geleceğe taşımak en kutsal görevimizdir. İbadet edercesine onların aydınlattığı yolda kendini arındırmak, tüm insanlığın gereklerini yerine getirerek çaba, emek sahibi olmak büyük bir vicdan ve dürüstlikle görevleri omuzlamak, hiçbir kaygı ve hesaba girmeden mücadele gerçeğimizi geliştirmek, vazgeçilmez bağlılık ölçülerimiz olmaktadır. Uluslararası Ekim komplosunun lanetli yıldönümünü geride bırakırken, 17 Kasım 1998'de uluslararası komploya karşı gerçekleştirdiği özgürlük eyleminin beşinci yıldönümünde değerli Şehit Rojbîn yoldaşımızı sonsuz saygıyla anıyoruz.

Mücadele tarihimizin en zorlu sürecinde Önderliğimizi yalnız bırakmayarak, gösterdiği kahramanlık eylemiyle en doğru, en özlü ve sade yoldaşlık bağlılığını; onurlu, hesapsız,

katıksız yüce sevgisini göstererek kutsal tanrıçalarımızın bir ardılı olma onuruna ulaşmıştır. Uluslararası komplonun zifiri karanlıkta yüreklerimizi ve beyinlerimizi karartmak istediği en kritik dönemde küçük bir aydınlığa ulaşma hasretindeyken, tıpkı Zîlan gibi kendisini güneşten bir parça haline getirerek, yaptığı eylemle bizi ışığa ulaştıran Rojbîn yoldaş, komplo gerçekliğine karşı yaşadığımız gaflet sürecinde Önderlikle parti arasında kutsal bir köprü misali doğru yoldaşlığın ilkeli bağlılığını oluşturmuştur. Akdeniz'in ılıman topraklarının içimizdeki sıcak bir Arap kızıydı Rojbîn yoldaş. Toroslarla Zagrosların bileşkesi gibi Arap ve Kürt kardeşliğinin kutsal Mezopotamya topraklarında ilk boy veren fidanıydı. Kemal Pirlar, Çerkez Helinler, Türk Candalar gibi Ortadoğu halklarından içimizdeki bir parçaydı. Hesapsız ve kaygısız devrimciliğiyle, sıcak yoldaşlığı ve canlı katılımıyla örnek bir yaşam tarzı sergilemesi, şüphesiz hedeflerinin ve amaçlarının büyüklüğüyle ifadelendirilebilir. Devrimciliğin ve örgüt militanlığının en temel ölçüsü bilinç ve onu pratikleştirme düzeyi kadar, vicdanlı olabilmektir de. Halka, mücadeleye, insanlığa ve tüm yaratılan değerlere karşı vicdanlı olmak en büyük erdemdir. Kendi içimizde sürekli bir vicdan sorgulamasını geliştirmek, yetersizliklere karşı özeleştiri

mütevazılığını sergilemek güçlü devrimci çıkışların ana kaynağıdır. Bu anlamda Şehit Rojbîn gerçeğinde öne çıkan en çarpıcı yön, derin bir vicdani sorgulama ve hesapsız bir özeleştirisel yaklaşım olmaktadır. Bu özellikler dikkate alındığında, komplo sürecinde gerçekleştirdiği eyleme anlam yüklemek daha anlamlı olacaktır. Bu gerçek, amaçtaki netliğin, amaca kilitlenmenin, yine amaca bağlılık ve Önderlik gerçeği ile bütünleşmenin diğer bir adı olmaktadır. Dolayısıyla Önderlikle arkadaş olabilmenin kurallarını, ilkelerini yerine getirmenin somut gerçeği olarak karşımıza çıkan Şehit Rojbîn yoldaş, vicdanlı bir devrimci olarak komplo gerçeğiyle içimizde yaşanan tüm yetersizliklere karşı en güçlü bir çıkışı sergileyebilmiştir.

17 Kasım Kadın Özgürlük Mücadelesinin tarihinde de önemli bir yere sahiptir. Bir Arap kızı olarak Rojbîn arkadaşın kadın olmanın onurunu, ilkeli duruşunu sürekli yaşamında sergileme gücünü göstermesi ve buna denk eylemsel çıkışı gerçekleştirmesi, şüphesiz derinlikli ele alınması gereken bir başka boyut olmaktadır. Kadın kurtuluş ideolojisinin temel ilkesi olarak toprağa bağlılığın ve yurtseverliğin temsilini güçlü kanıtlamıştır. Ortadoğu'nun feodal gerici gerçeğine karşı Arap bir kadın olarak sonsuz özgürlük iddiasını eyleme

dönüştürerek, somutlaştırma kuvvetine ulaştırması onun fedakarlığını, köleliğe karşı öfkesini ortaya koyması, keskin bir tutum sergilemesi oldukça anlamlıdır.

Şehit Bêrîtan ve Zîlan çizgisinin bir devamı olarak en kapsamlı saldırının olduğu bir süreçte gerçekleştirdiği eylemle meşru savunma çizgisinin güçlü bir uygulayıcısı, askeri çizgi olarak da karşımıza çıkmaktadır. Bu anlamda Kadın Hareketi olarak partileşmenin büyük adımlarını attığımız 1998 yılında enternasyonal bir parti olma amacındayken, Arap kızı Şehit Rojbîn yoldaşın görkemli çıkışı, kadın partileşmesinde önemli bir gelişim ivmesi ortaya çıkarmıştır. Kutsal Zagros dağlarının ana tanrıça kültürünün günümüzdeki temsilini özgürlük iddiası ve eylem çizgisiyle yaşamsallaştıran Şehit Rojbîn gerçeği ile onun hemen ardından komplo sürecinde kadın yüreğinin derin bağlılığıyla Önderlikle arkadaş olma gerçekliğini gösteren Şehit Berwar, Şehit Zîlan, Şehit Bêrîtan, Şehit Dîlan, Şehit Şerif ve Şehit Binewş yoldaşları da anmak şüphesiz önemlidir. Eylemleriyle birbirlerine ilham kaynağı olan şehit yoldaşlarımız, sürecin dili ve eylemi olma kudretine ulaşmışlardır. Uluslararası komplonun Önderlik gerçeğine direkt bağlı olarak özgür kadının gelişimine karşı geliştirilme boyutu da dikkate alındığında ona karşılık kadın gerçekliğine

verilen böylesi bir cevap ana tanrıça kültürünün kutsal topraklarımızda yeniden devamının gerçekleştirilmesi, açığa çıkartılması, şüphesiz hem insanlık hem de kadın açısından tarihi bir çıkışın da ifadelendirilmesi olmaktadır. Şehit Rojbîn yoldaşımızın yaşam, kişilik ve eylem çizgisinde açığa çıktığı gibi en zorlu ve hassas süreçlerde vicdanlı, sorumlu ve hesapsız bir kişilik gerçekliğine sahip olmak sürecin gerekliliklerine denk bir pratikleşmeyi, örgüt anlayışını yakalamak kuşkusuz Önderlik gerçekliğine olan bağlılığın gerçek ifadesi olacaktır.

Uluslararası komplonun devam ettirilmesi gerçeği çok açık bir husus olarak yaşanmaktadır. Bunun Önderliğimiz üzerinde yürüttüğü tecrit politikaları çok önemli bir durum iken, örgüt gerçeğimize yönelik geliştirilen politikalar da küçümsenemez düzeydedir. Bu anlamda her zamankinden daha fazla, önemli süreçlerde açığa çıkan şahadet ve eylem gerçeklerinin çizgisel boyutta yarattığı sonuçları uygulama gibi bir yükümlülükle karşı karşıya bulunmaktayız. Bu nedenle böyle hassas bir dönemde içimizdeki yönelimlere karşı Şehit Rojbîn yoldaşın Önderlik gerçeği ve süreç karşısındaki eylem çizgisini, anlayışını anlamlandırmak, özümsemek ve pratikleştirmek, yaşam ve kişilik gerçekliğimize hakim kılmak eyleminin beşinci yıldönümünde yerine getirilmesi gereken

vazgeçilmemesi gereken bir görev olmaktadır. Bu gerçekliğe paralel olarak ekim ve kasım ayları gibi çok önemli süreçte gerçekleştirilen I. HPG Konferansımız, kadının ordulaşarak kendini fedai bir güç haline getirmesinin en üst düzeydeki kararlaşma zemini olmuştur.

Böyle bir kararlaşma gücüyle başta Şehit Rojbîn yoldaşa olmak üzere tüm şehitlerimize anlamlı bir cevabın yerine getirilmesi ve onun geleceğe taşırılması amacı açığa çıkarılmıştır. Adaletin, sevginin ve özgürlüğün arayışçıları olarak Önderlikle doğru yoldaş olma, bu konudaki tüm yetersiz yanları aşma kararlılığımızı bir kez daha dile getirirken, bu temelde gerçekleştirdiği eylemle ve kişilik gerçekliğiyle bize ışık tutan Şehit Rojbîn yoldaşımızın eyleminin beşinci yıldönümünde yeniden büyük saygıyla anıyor, onun eylem çizgisinde geleceğe daha güçlü ve iddialı yürüme kararlılığını yeniliyoruz.

Yaşasın Geçmişimizi ve Geleceğimizi Yaratan Kahraman Şehitlerimiz!

Yaşasın İlerici İnsanlığın Teminatı KADEK ve PJA!

Yaşasın Özgürlük Umudumuz Başkan APO!

Kahrolsun Uluslararası Komplo ve İşbirlikçi, Gerici Tüm Güçler!

Devrimci Selam ve Saygılar

Beyrut'tan Botan'a Özgürlük Çılgılığı; Rojbîn Arap

Demhat Tolhıldan

Bazı anlar toplumların kaderini belirler ve bu anlar hiçbir zaman hafızalardan silinmez. Zaman durur, insan aklı ve ruhu bir duraksama yaşayarak ne olması gerektiği noktasında ne olacağını beklerken, birden beyinleri donduran olaylar karşımız çıkar. Aynen bundan 12 yıl önce Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın üzerinde gelişen uluslararası komplo sürecine karşı Kürt halkının yaşadığı her yerde gösterdiği tepki gibi. Hafızalardan silinmeyen ve bir halkın kendi önderlerine olan bağlılığını göstermek için giriştikleri fedai eylemleri vardı. Uğruna canlarını verdikleri özgürlük davaları için son nefeslerini verirken hepsini ortak şiarı “Güneşimizi Karartamazsınız” oldu. “Güneşimizi Karartamazsınız” eylemini yapanların kervanına katılanlardan birisi de gerilla saflarında 17 Kasım 1998 günü Yüksekova’da “fedai” eylemi yapan Rojbîn Arap (Fatma Özen) oldu.

Akıllarda kalan bir soru vardı, kimdi Rojbîn ve nasıl oldu da böyle bir eyleme girişebildi. Hele bir de yaşamına son verecek bir eyleme girişme cesaretini göstermek nasıl bir şeydi. Bu

soruların ardı arkası kesilmez. Ama bilinen bir gerçeklik vardır ki o da özgürlüğün bedelinin ne kadar ağır olduğudur.

İnsana yakışan olgu kendi rengi ile yaşamaktır. Büyük yalnızlıkların gücüne katılmayı köleliğe karşı yaşamak zorunda olduğunu bilenler vardır. Onlar ki özgürlük dedikleri davaları uğruna her türlü acıyı, fedakarlığı kendilerine yaşama hakkı olarak seçenlerdir. Onlar ki gerekli gördüklerinde davaları uğruna canlarını feda etmeyi en büyük erdem olarak bilenlerdir. Fedakarlık dediğimiz olgu onlar için mutluluğun sırrına ermektir. Çünkü böyle yaşamayı büyük bir coşkuyla yaparlar. Tarihin diyalektik zincirinin en güzel halkalarıdır onlar ve bağlılığın en görkemli temsilidirler. Ve onlar halkının, yoldaşlarının özgürlük ihtiyaçları uğruna yaratma gücünü gösterenlerdir. Bir de duygu, ruh, maneviyat ve onun aşkı güç katıyorsa onlar anlam gücü olurlar yaratımlarıyla.

PKK Onun Kimliği Oldu

1993 yılından beri gerilla saflarında savaşın en çetin zamanlarını geçiren Rojbîn gerillayı bir aşk gibi yaşıyor. Her şeyi ile yabancı olduğu bir ortamdan geliyor gerilla saflarına. Doğduğu kent Beyrut'ta da pek yabancı değildir savaşın ama Kürdistan dağlarındaki savaş bir başka olur onun için. Arap bir ailenin kızı olan Rojbîn ailesi ile birlikte Ortadoğu'da yaşanan

savaşın yaratmış olduğu nedenlerden dolayı Türkiye'ye göç etmek zorunda kalıyor. Ağabeyi ise Filistin kurtuluşu için aktif mücadele etmişti. İskenderun'da yaşamlarını idame ettmeye başladıklarında Rojbîn daha dört yaşında ama büyüdükçe Beyrut'un anıları da onu ve ailesini terk etmiyor. Ortadoğu'nun en kadim halklarından biri olan Arap toplumunun kültürü içerisinde büyüyen Rojbîn daha kendi toplumunun yaşadığı kargaşayı çözmeden işletme bölümünü okuduğu Eskişehir Anadolu üniversitesinde dördüncü sınıftayken PKK ile tanışıyor. Yıllardır bir kaos ortamının yaratmış olduğu birçok sorunun cevabını PKK'de buluyor. PKK'nin enternasyonal yanı ile tanışan ve Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın sadece Kürtlerle sınırlı kalmayan ideolojik yaklaşımını hisseden Rojbîn hayata dair aradığı soruların cevabını bulmak ve yaşamın sırrına ermek için gerilla saflarına katılıyor. PKK, artık Rojbîn için gerçeğin ve hakikatin kendisi oluyor. Belki de kendi Arap toplumunun da binlerce yıllık aradığı özgürlük duygusunu gerillada hissetmişti. Ortadoğu gerçeğinin Mezopotamya'da ki yaşayış biçimi olan egemenlere karşı savaşan halkların mücadelesi olan Kürt özgürlük savaşı içerisinde yer almanın bilincini taşıyan Rojbîn, her şeyden önce PKK'deki insana yaklaşım olayını görebiliyor. Büyük yalnızlık

yaşayan Kürtlerin yalnızlığına ortak oluyor. PKK ve Önderliğinin verdiği mücadelenin Kürdistan'ı aşır, bütün Ortadoğu'yu kapsadığının farkındadır. Farklı bir halktandır ama Kürt Özgürlük hareketi, PKK, onun için yaşam felsefesi ve kimliği oluyor.

Yürüyüşü Özgürleşmeye Doğru Oluyor

Günümüz dünyasında toplum ve insan gerçeği bir belirsizliği yaşarken, bir özgürlük çağrısının sesi olan PKK'ye kulak verenlerdendir Rojbîn. Gerilla saflarına gelişiyle attığı ilk adımlar varoluş adımlarıyken, yürüyüşü özgürleşmeye doğru olur. PKK'deki kadın özgürlük ideolojisini tanıdıkça hem geçmiş i hem de günümüz dünyasını daha iyi kavrar. Gerici sistemin dayatmaları ile karşısında kadın olarak göremediklerini PKK ile yaşadıkça anlar. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın dediği *“kadının özgürlüğü sağlanmadan toplumun özgürlüğü sağlanamaz”* gerçeğini derinlerden hissederek gerilla da yaşar. Yıllarca Botan, Zagros ve Behdînan alanlarında kalarak gerillaya yaraşır bir şekilde yaşar. Gerillacılığında da birçok iz bırakır. Arşınladığı dağ patikalarından her birinde yürüdüğü yoldaşları onun paylaşımcılığından, dostluğundan, savaşıcılığından, bağlılığından, derin düşüncelerinden etkilenirler. Yoldaşlarına

olan bağılılığını ve sevgisini her ortamda hissettirir. Savaşın en çetin yıllarını yaşayanlardan olur ama hiçbir zaman en zorlu anlarda bile moralini bozmaz. Yüzünde ki gülücük hiç eksik olmaz. Coşkusunu, moralini savaşa da taşır. Her eyleme gidişinde halaya katılır gibi gider. Özgürlüğü hissettiği Kürdistan dağları hayatın gerçekliği kadar yeniden doğuşun mekanı olur Rojbîn için.

Ben Kürtlüğe Kürt Olduğum İçin Girmedim

PKK’de, Rojbîn’in en çok etkilendiği gerçeklik Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan gerçeği olur. Özellikle Kürt Halk Önderinin geliştirdiği ve PKK’nin bütün devrimci hareketlerden temel farkı olan kadın özgürlük ideolojisine verdiği önem, bütün kadın gerillalar gibi Rojbîn için de bağlanma noktalarından biri olur. İslami bir toplumda büyümenin getirmiş olduğu zihniyetin kendisi için çıkmazlıklar yaratan hususlarını, PKK’nin kadın özgürlük ideolojisi ile çözmek ve bunun yanında daha derin çözümlemelere gitmek Rojbîn’i hayata karşı daha heyecanlı ve canlı kılar. Artık özgürlük ona daha yakın gelir ve onun için yaşamın sırrı çözülür. Kürt özgürlük hareketi içindedir ama kendi Arap toplumunun gerçeğini daha iyi anlar. Yıllardır kendisine dayatılan aile ve aşiret gerçeğinin var olan sisteme daha da

bağlanmak olduğunu görür. Rojbîn, bir dönem gerillada kaldıktan sonra Kürt Halk Önderinin Suriye'nin Şam kentinde kurduğu eğitim akademilerinde de bir yıl kalarak kendisine dair olanları çözer. Gerillada savaşı askeri boyutu ile ele alırken, PKK akademilerinde verilen eğitimler ile de savaşın gerici zihniyete karşı olduğunu görür. Yani savaş dışarıda görüldüğünün daha derinlerindedir. Aranan kaybedilen insandır ve PKK'lilik de bunu bulmanın mücadelesidir.

Akademi eğitimlerinde PKK'deki insanın gerçeğini açığa çıkarılmasını anlar ve PKK'nin sıradan bir halk hareketi olmadığını Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın diyalog ve anlatımlarından fark eder. Akademi eğitiminde kendisiyle diyalog yapan Kürt Halk Önderi Rojbîn'e şunları der “*Arap toplumu kültüründen, bir kızın devrimcileşmesi olayı olarak sana bakabilir miyiz? ... Bir PKK'li olmak kötü bir şey değil. Yalnız sürüklenme. İyi bir Arap nasıl olur, bu sorular da önemli. Fakat en önemlisi iyi bir insan nasıl olur sorusunu sormak. Ben hiç kendime iyi bir Kürt nasıl olur sorusunu sormam. Bence APO sadece iyi bir insandır ... Ben kesinlikle Kürtlüğe Kürt olduğum için girmedim, iyi bir insan olmak için girdim ... Bir militan olarak kalacaksanız, zorluğa gelmelisiniz. Diyeceksiniz ki, “Sen neden bu kadar ağır bir*

yükü yükledin bize.” Ben bu yükü bindirmiyorum, insanlık tarihine girme kararımızın bir sonucudur. Ben sadece kolaylık sağlıyorum, gerçekten Önderlik yapıyorum size. Bu kararın sonuçlarını kanıtlayacaksınız. “Ya savaş ya savaş” diyorsanız, savaşmayı bileceksiniz; “ya başar ya başar” diyorsanız, başarmayı bileceksiniz; “ya güzelleşilecek ya güzelleşilecek” diyorsanız, bunu başarmayı bileceksiniz. Bu kararın başka bir izahı olamaz. Bunu çok iyi bilmeniz gerekiyor.”

Gerilla ve ülke yaşamıyla kilitlenen yaşamı, Rojbîn için Kürt Halk Önderinin verdiği eğitim ortamlarında kök salmaya başlar. Saf ve temiz kişilik yapısı genelde Ortadoğu, özelde Kürt kadınındaki özgürleşme hedefine samimi bir bağlılığı yaşamasına götürür.

Güneşimizi Karartamazsınız

Abdullah Öcalan ismi kimine göre bir isim iken Kürt halkı ve onunla yoldaşlık edenler içinse özgürlüğün kendisidir. Önderlerinden ve yoldaşlarından ayrılmak hayatın sonu demektir. Onlar için yeni bir yaşamın doğurucusu ve aydınlatanı yani “Güneşleri” olmuştur Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan. Birçok defa onu yok etmek isteyip de başaramayanlar bir defa daha bütün dünya gericilerini de yanlarına alarak kendi halkının yalnızlığında savaşıyor “Güneşi”

yok etmek istemişlerdir. 9 Ekim 1998 günü başlayan süreç özgürlük yolunda yürüyenlerin, yolunun karartılmak istenmesi olur. Yok edilmek istenen bir halkın ve özgürlük yolcularının yolları kesilmek istenmektedir. Özgürlüğe adanmışlar gelişen uluslararası komploya seyirci kalamayacaklarını haykırırlar. Ve Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışı ile başlayan süreçte onlarca özgürlük savaşçısı “Güneşimiz Karartamazsınız” eylemliğini geliştirir. Türkiye zindanları başta olmak üzere Kürtlerin yaşadığı her yerde gelişen fedai ve kendini yakma eylemleri öfkenin ve bağlılığın gücünü gösterir. “Güneşimizi Karartamazsınız” eylemlerinin gerilla ayağının öncüsü ise Rojbîn olur.

Önderliğiyle var olmak, Onsuz yaşamayı kendine bir ihanet olarak görmek Rojbîn'in ilkesi haline gelir. Uluslararası komplo karşısında sisteme olan öfkesini büyük eylemiyle göstermek ister. Fedailik özgürleşme hedefiyle yaşamı kendinde yaratmak ise, Rojbîn de halkının yaşamıyla bir olan Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın yaşamı için ölümde yaşamı tercih edenlerin arasına girmeyi bir erdem olarak seçer. Uluslararası komploya karşı sessiz kalamayacağını ve yoldaşlarına yapmak istediği fedai eylemini söylediğinde arkadaşları onun kararlılığı karşısında kabul etmek zorunda

kalırlar. Yapacağı eylemin sonuç alması için günlerce prova yapan Rojbîn'in heyecanı ve sabırsızlığı arkadaşları tarafından şaşkınlıkla izlenir. Eylemin planından hazırlığına her şeyi ile kendisi ilgilenir. Bedenine saracağı patlayıcıların hazırlığında da kendisi birebir takip eder. Birçok defa ölümle yüz yüze kaldığı eylemlere girmişti ama bu seferki eylemde hem kendisi hem de arkadaşları çok iyi biliyorlardı ki bir daha geri dönemeyecekti. Yapacağı tarihi eylemin bilincinde olan Rojbîn arkadaşlarına *“kaybedecek tek şeyim var, o da bu güzel yaşamdan, yoldaşlarımdan kopmaktır. Ama benim için en büyük birliktelik bundan sonra başlayacaktır”* diyordu. Arkadaşları derin bir hüznün yaşarken o ise sürekli gülüyor ve arkadaşlarına moral vermeye çalışıyor.

Tarihi Yeniden Yazanların Kervanına Katılır

Arkadaşlarından ayrılacağı gün geldiğinde, Rojbîn askeri düzen içinde olan arkadaşları ile vedalaşırken arkadaşlarına tek tek sarılarak son bir defa yoldaşlık duygularını onlarla paylaşır. Yıllardır birlikte aynı mevzilerde ölüme karşı savaşıyor, birlikte birbirlerine destek olarak geçirdikleri zorlu gerillacılık günlerinin ardından yoldaşlarından ayrılacaktı. Gitmek için harekete geçtiğinde yoldaşları dayanılması zor duygular içerisinde zılgıtlar çekerek son defa Rojbîn'e bakarken o

sonsuz bağılılığını göstermek için çoktan Cîlo dağının ince kıvrımlı bir patikasını tutar. Rojbîn arkadaşlarından uzaklaştıkça ortalığı derin bir hüznün ve sessizlik kaplar.

Rojbîn aldığı kararını gerçekleştirmek için bir kurye ile birlikte Gever'in bir köyüne gider. Ama o dönem her yerde yaşanan olaylar yüzünden devlet Gever'de de olağan üstü güvenlik önlemleri almıştı. İstenilen fırsat yakalanamadığı için kuryesi Rojbîn'i birkaç gün beklettikten sonra geri arkadaşlarının yanına getirir. Geri geliş Rojbîn için kabullenilemeyecek bir durumdur. Sürekli gülen yüzü eylemini gerçekleştirememenin moralsizliğinden dolayı tarifi zor ifadesi ile arkadaşlarının dikkatini çeker. Arkadaşlarına ulaştığı gün başlayan bir operasyondan dolayı herkes daha güvenli bölgelere giderken o ise birkaç arkadaşı ve kuryesi ile birlikte ayrı bir yere gider. Herkes operasyonun geri çekilmesini beklerken dinledikleri radyoda Rojbîn'in eylemini gerçekleştirdiğini duyarlar. Tarih 17 Kasım 1998'dir ve tarihi yeniden yazanların kervanına Rojbîn de katılır.

Bizler için ebediyen aramızda ayrılmış olan Rojbîn, kendi davasına bağlı kalmanın getirmiş olduğu coşku ve moral ile gitmiştir Yüksekova'ya. Kürt özgürlük hareketinde Zîlan, Bêrîvan, Bêrîtan, Rahşan ve yüzlerce kadın gibi Rojbîn de

teslimiyete, ihanete ve imhaya karşı direniş bayrağını önde götürenlerden oldu. Ödenmesi gereken bir can ise kendinden öncekiler gibi gözünü kırpmadan o canı da verdi. Rojbîn'in eylemi ile bütün Kürdistan dağları selama durur. Kendi canını yoldaşlarına ve Önderine adamanın verdiği cesareti ile yeryüzünde yaşayan bütün canlılar haksızlığa boyun eğmeyen bir kızını yitirmenin gurunu yaşar. Rojbîn, Kenan topraklarının kutsallığını, Mezopotamya'nın derinliğinde yaşama dönüştürür. O her an yapılması gerekenin bilinciyle bir halkın geleceğinin pusulası ve sonsuza dek “Güneşin” yoldaşı olur.

Halk Önderleri Halkın Bağrında Yeşeren Bir Çiçektir

Kamuran Qendîl, 21 Kasım 2003

Çarçela'nın doruklarında yeniden doğmakta olan güneşin ilk ışıkları, bulutlar içinde Serpel vadisine damlıyordu. Cîlo dağının doruklarında ise şimşekler çakıyordu ve hafiften yağmur çiseliyordu. Islanmış toprak kokusu lavanta gibi her yanı kasıp kavuruyordu. Madeni siyah taşlar her zaman olduğundan daha siyah gösteriyor ve parlıyordu. Küçük bir bulut parçasının gazabına uğramıştık. Yerdeki kurumuş dere otu yaprakları, esen meltem rüzgarına kapılarak yerlerde sürükleniyordu. Rüzgâr yürekleri okşarcasına bedenleri sarıyordu o zaman. Zagroslarda dört mevsimin bir arada yaşandığı günlerden bir tanesine tanık oluyorduk. Sisler içinde kükreyen Cîlo'nun başında kar yağarken aşağıda bahar yağmurları yağıyordu. Güneyinde ise kavurucu sıcaklık bir ana sığmıştı. Vadinin derinliklerinde yüzyılların biriktirdiği karlar ise buzlaşmış bir dağ gibi karşımızda duruyordu. Bazen de buzdağından kopan buz parçalarının çıkardığı ses, patlayan havan güllelerini andırıyordu. Ve tüyleri ürpertiyordu. Birden kesilen yağmurlar sonbahar mevsiminin tadı tuzuydu. Yağmurların arkasına saklanmış olan gökkuşağının ihtişamlı

güzelliği ufuklarda görünür olmuştı. Arkadaşlar renk seçimini çağlayan su sesiyle yapıyorlardı. Bizler ise bir kadeh çayla içimizi ısıtıp akşam göreve gitmenin planlamasını yapıyorduk. Çok zor şartlar altında kış üslenmesini yapma uğraşısı içindeydik. Dişimizi tırnağımıza katmış sürekli çalışmaktaydık. Sarp dağları, yolları aş aşa bunu yapıyorduk. Kış mevsiminin yaklaşması, yağmurların yağması, işimizi daha da zorlaştırıyordu. Çalışmalar ertelemeye gelmezdi. Karınca gibi çalışmak lazımdı. Bir grup arkadaş çalışmaları örgütlemek, getireceğimiz erzağı hazırlamak için önde gitmişlerdi. Akşama doğru yük hayvanlarımızı toplayarak yola koyulduk. Karwana boğazı, vuracağımız ilk yükseltiydi. Boğaza vardığımızda kuzey rüzgarlarını göğüsledik ve saçlarımızı onunla taradık. Zar zor yürüyor, bir anda boğazı geçmek istiyorduk. Rüzgârı yarmak böyle zor oluyordu. Elbiseler bedenimize yapışıp kalmıştı. Yerlerden kalkan tozlar rüzgarla savrulup arkadan gelenlerin suratına tokat gibi çarpıyordu. Gözler yumulmuş, kollar ise kalkan olarak öne uzatılıyordu. Boğaz bir girdap gibi kendine çekiyor ve yürümeyi daha da zorlaştırıyordu. Aşağıya doğru inildikçe rüzgâr şiddetini kaybediyor ve yumuşuyordu. Hemen altımızda Sergere gölü mavimsi görüntüsüyle bir harikaydı. Hafif dalgaların güneş ışınlarıyla birleşmesi göz

kamaştırıcı bir parlaklığa yol açıyordu. Parlayan suyun yüzeyinde yeşil ördekler yüzüyordu. Arkadaşlar ince patıkada inerken, ben de önden gelen grubu görmek için daha kestirmeden hayvanların gidemeyeceği bir yoldan yola devam ettim.

Giderek kayalıkların içinde ilerleyerek göle yakınlaşıyordum. Bunu gören ördek sürüsü kanat çırparak mavi gölün yüzeyinden gökyüzüne doğru havalanarak uzaklaşmaya çalıştılar. Karşıdaki yamaçlarda gölgeleri görünür olmuştu. Patika ilerledikçe daralıyor, kimi zaman da kaybolur gibi oluyordu. Fazla zaman harcamamak için patikadan saparak direkt araziye vurdum. Çok geçmeden kar kıyısından göle doğru şelale biçiminde akan suyun başına varmıştım. Soğuk sudan tadabilmek için iki taşa dirsek dayayıp üzerine eğildim ve kana kana içmeye başlamıştım ki, birden dudağımın suyun aşırı soğukluğu karşısında uyuştuğunu, bağırsaklarımda hisseder olmuştum. Mayhoş bir ferahlık vermişti yorgun arın bedenime. Başımda gelip geçici hafif bir ağrı belirmişti. Yaylalarda akan bu soğuk sulardan içmek en büyük şansımdı. Ellerimle dizlerimi silkeleyerek yoluma devam ettim. Önümdeki hafif yokuşa vurarak başka bir düzlüğe vardım. Düzlükte diğerine nazaran daha küçük ve sıcak bir gölün

kıyısından yürüdüm. Tenha bir günün içinde esen serin rüzgarlarla adım adım ilerliyordum. Yapayalnız, tek başına yüreğimin derinliklerinde ve dudağımın ucunda bir name gibi inen bir şarkının sözlerini fısıldıyordum. Farkında olmadan, şarkının sözlerine kendini kaptırmış bir halde düzlüğü bitirmiş kayalık bir yamaçtan aşağıya doğru iniyordum. Romatizmalı bacaklarımda belli belirsiz bir ağrının acısıyla irkildim. İnişlerde ayağımı dirsekten kırmadan dik atarak bazen de tek ayak üzerinde sıçrayarak yürümek istesem de yıllardır hep bu acıyla yaşıyordum. Havaların soğumasıyla beraber romatizma azıtmış büsbütün zorluyordu. Ayaklarımı dinlendirmek için bir taşın üstüne oturuverdim. Bir yandan ayaklarımı dirsekten ovarken diğer yandan da elimi cebimdeki tütün kutusuna atmıştım. Kalınca bir sigara tütünden sarmış, dumanı içime çekiyordum. İçime çektiğim dumanı tekrar dışarıya savuruyordum. Hemen altımda üzerine gölge düşmüş mavi siyah karışımlı rengiyle her yönüyle kendini gösteren Cîlo'nun üçüncü ve en büyük gölü durmaktaydı. Uçsuz bucaksız dağların ortasında bir abide gibi duruyordu. Bunlar bir terazinin iki yanı gibi duran iki büyük göl idi. Sergere ve Zeytinli göl, göze hoş gelen turistik bir yerdeydi. Yüksek dağlardan kopan büyük kaya parçaları içinde birer adacıktı.

Etrafında yeşeren yabani sarımsak otu soframızın lezzeti idi. Kar kıyılarının çekildiği yerlerde ters laleler, kardelenler, eşermiş her yanı rengarenk olmuştu. Kışın tamamıyla donan göl yazın ortalarında ancak eriyordu.

Gölün üstünde birtakım insanların dolaştığını görünce dürbünle bakarak arkadaş olduklarını anladım. Ve taşa dayadığım silahı elime alarak seke seke yoluma devam ettim. Yanlarına biraz yakınlaştığımda önde erzak hazırlamak için gönderdiğimiz arkadaşların yanında da tanımadığım bazı kadın arkadaşların durduğunu gördüm. Tuhaftı. Arkadaşlar erzak yerinde olmalıydılar. Hele yanlarında duran kadın arkadaşlar da kimdi. Neyin nesiydiler, burada işleri neydi? Düşüncesi birer soru olarak beynimi kurcaladı. Ziyaret etmek için mi gelmişlerdi yoksa. Evet olsa olsa ancak ziyaret için gelebilirlerdi. Buraya onlarda biraz daha ötede bir şeylerle uğraşan kadın arkadaş dışında herkes beni far ketmiş geldiğim yöne doğru bakıp duruyorlardı. Bu bakışlar benim üzerimde ister istemez bir baskı oluşturuyordu. Düz yürümek istiyordum ama utançtan düşecek gibi oluyordum. Yanlarına vardığımda nefes nefese kalmıştım. Dünyanın en zor işi olsa gerek, bir kalabalığa karşı yürümek. Sanki bütün gözler sende ve her hareketin adım adım izlenip takip ediliyormuş gibi, zayıflık

çıkmasın diye her yönüyle hareketlerime dikkat edeyim derken düşecek gibi oluyordum. Arkadaşlar ile merhabalaştığımda, kadın arkadaşlardan da bazılarını tanımıştım. O esnada kalabalığın çıkardığı sesi fark eden Rojbîn arkadaş, arkasına dönerek olup bitenleri anlamak istedi. Ellerini birbirine sürtüp temizlemek için gölün başına gitti. İyicene yıkadıktan sonra tekrar geri dönüp bize doğru yürüdü. Bu sima çok yabancı olmadığım tanıdık bir simaydı gibi geldi bana. Yakınlaştıkça yüreğim sıkışıyor, nefesim daralıyordu. İçten içe bir heyecan dalgası bedenime hükmediyordu. Duygular ise aklın önüne geçiyordu. Yüzüme hafif bir tebessüm düştü, gözlerim iyice büyümüştü. Yakınlaştıkça ağırlaşan bir hastalık gibi çöktü üstüme utangaçlık. Bir yandan da ise engin okyanuslar gibi tenhaydı ve bir çocuk saflığı içinde gülüyordum. Tebessümlü bakışlarla giderek yakınlaşıyordu. Yılların bilinmeyen labirentlerinde kaybettiğim bir arkadaşın silüetiydi gelen.

Gülerek bana doğru gelişi bana cesaret veriyor. O olduğu kesinlik kazanıyordu. Hafif adımlarla ona doğru hareketlenmişim. Yüreğim kabarmış, yürüdüğümü fark etmeyecek kadar zamanın derinliğine dalmış ve karşımda gelen insan üzerine dikkatimi yoğunlaşmıştı. Evet oydu. Ve ta kendisiydi. Bir hayal değildi. Acaba şimdiye kadar neredeydi?

Ve nasıl olmuştu da umulmadık bir zamanda, umulmadık bir yerde karşıma çıkmıştı. Kaç zaman olmuştu görüşmeyeli? Ama sanki dünmüş gibi her şeyi hatırlıyor ve anımsıyordum. Koskocaman beş yılı geride bırakmıştık. Hiçbir şey değişmemiş, olan sadece zamana olmuştu. Şimdi ise aramızdaki mesafe metrelerle ölçülebilirdi. Ama sanki hiç bitmeyecek bir yol gibiydi. Yüreğimin sesini dinler olmuştum. Kalbim davul gibi çarpıyordu. Hem yorgunluktan hem heyecandan alnımdan akan soğuk terleri elimin tersiyle sildim. Ve ardından ilk tanıştığımız günü hatırladım.

Parti saflarına beraber katılmıştık. Partiyi benden önce tanıyıp özümsemişti. Aslen Arap kökenli olup üniversiteden katılmış, oldukça mütevazı ve olgun kişiliğiyle kısa sürede sevilen biri olmuştu. Abla diye hitap ediyordum. Yaşça da benden üç dört yaş büyüktü. Partiyeye katıldığımızda abla yerine yoldaş demem gerektiğini ilk önce ondan öğrendim. Bazen unutturdum abla derdim. Sonra özür dileyip yoldaş derdim. Bazen de boğazımda düğümlenir, tamamlayamadığım bir sözcük olarak kalırdı. Gülerdi. Ben de utanırdım. Zamanla birçok şeyi ondan öğrendim. Özgürlüğe karşı tutkusu yüksekti. Gelenekselliği reddediyordu. Kabullenemiyor, isyan ediyordu.

İlk pratiğe beraber çıktık. Eyleme gitmek için hazırlık yapıyorduk. Yüzlerce arkadaş halay çekerek eyleme gitme sevincini paylaşıyordu. Şarkılar söyleniyor zılgıtlar çekiliyordu. Toprağa sertçe vurulan ayak tabanlarının kaldırdığı toz bir sis kütlesi gibi ortalığı duman ediyordu. Kim kimi yorar da bezdirir, bir yarış almış başını gidiyordu.

Halaya ilk katılışımdı. Acemi bir oyuncuydum. Halay bozulmasın diye gerilerde durup ayak uydurmak biraz da olsa öğrenmek istiyordum. Dizlere dikkat ederken elleri unuttur, ellere dikkat ederken dizlerimi unutturdum. Bir türlü ayak uyduramıyor, bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordum. Boşa kürek çeken kayıkçı misali. Oysa ki kendimce çok iyi oynadığımı sanıyordum. Halaya daha çok ısınıyordum. Bir ara arkadan biri dürttü beni. Yer açmamı istedi. Başımı çevirdiğimde Sevrâ arkadaşısı gördün. Yer açtım. Şimdi ise halayı beraber çekiyorduk. Bana bakarak tebessüm ediyordu. O da acemiydi ve öğrenmek istiyordu. Benden çok fazla bir farkı yoktu. İki acemi yan yana gelince oyun tamamen bozuluyordu. O oldukça serbest yaklaşıyordu. Ben ise utançtan kıpkırmızı olmuş, acemiliğin üstüne utanç da eklenince halay tutacak halim kalmamıştı.

Bir an önce halaydan çıkmak için can atıyordum. Daha çok utanıyor ve daha çok oyunu bozuyordum. Artık ellerim ve ayaklarımla uğraşmaktan çok, çıkmak için yol arıyordum. Çıksam mı çıkmasam mı ikilemi arasında bocalanıp duruyordum. Töremize göre halayda bir kadın veya bir kız eline gelirse bıraktığın taktirde hakaret sayılırdı. Bu düşünce beni çıkmaktan alıkoyuyordu. Biraz daha zaman geçsin izin isteyip çıkayım diye dakikaları sayar oldum. On dakikalık zaman geçinceye kadar kan ter içinde kalmıştım. Artık dayanamıyordum. Daha fazlasına tahammül edecek gücüm kalmamıştı. Sevra sanki çıkmak istediğimi anlamıştı. Arada bir bana bakıyordu.

Ansızın dudaklarımda bir sözcük çıkıvermişti. Abla ben çıkmak istiyorum diye müsaade edersen demiştim. Gülererek sanki içimi okurcasına çıkabilirsin dedi. O an sanki üstümde bir yük kalkmış gibiydi. Kuş gibi hafiflemiştim. Kenarda durarak terimi kurutuyordum.

Uzakta Sevra arkadaşın elinden çıktığımı gören Azime arkadaş, hemen beni yanına çağırdı. Yanına gittiğimde kaşlarını çatmış öfkeli bir şekilde halaydan niye çıktığımı sordu. Endişeli bir halde, halay çekmesini bilmediğim için çıktım dedim. Onu ikna edecek bir cevap değildi. Çok

korktuğumu anlayınca güldü ve konuşmasına devam etti. Sen utandın ve feodalce yaklaştın. Aynı zamanda bir kadınla halay çekmek sana zor geldi. Oysaki o senin yoldaşın ve beraber katıldın. Bu ayıp değil mi dedi. Olup bitenleri halen anlamış değildim. Utancımdan yer yarılsa da içine girsem dedim. Başımı önüme eğmiş, Azime arkadaş konuşuyor ben dinliyordum. İlk eleştiriyi ondan almıştım.

O günden bugüne kadar, hiçbir zaman ve hiçbir yerde halaylara girmedim, hep uzaktan seyrettim. Bir daha böyle bir mahcubiyet yaşamak istemiyordum. İki yıl beraber kaldıktan sonra ayrıldık. Ve şu anda bana doğru gülerek geliyordu. Utanmış bir halde duruşum eski zamanı hatırlatmıştı bana. Oysaki aradan uzun bir zaman geçmişti. Olgunlaşmış profesyonel bir devrimci olmuştum. Her yönüyle kendimi hazırlıyordum. Yaşamın menfezinde pişmiş, kendime güvenim tamdı. Cesaretimi kıracak hiçbir engel tanımamama rağmen bana doğru ilerleyen kadın arkadaşla buluşmak beni utandırmıştı. Bedenimde soğuk terlerin aktığını hissettim ve yavaş yavaş üşüyordum. Cesarete dair hiçbir belirti göstermiyordum. Onun şahsında tarihi bir gerçeklikle karşı karşıya kaldığımı geleneksel feodal ölçülerinin zayıf yanına çarpılmıştım. Doğruların değil, yanlışların verdiği bir

cesaretsizlik ve utangaçlığı yaşıyordum. Taşlardan sekerek yürüyüşü kanatlanmış bir kuş kadar hafif olduğunu gösteriyordu. Gözlerindeki ışıltı ve kararlı gülüşü, bedenden ayrılmış huzura kavuşmuş, maddi dünyanın bütün kirlerinden arınmış maneviyatın erdemine ulaşmış bir ruhla yoruyordu. Ve ben bunu görmeyecek fark edemeyecek kadar başımı önüme eğmiştim. Onun kararlı yürüyüşü beni ezip geçiyordu. Doğrular onun esiri olmuştu sanki. Bana uzatılmış eli tutarak merhabalaştık. Karşılıklı hal hatır sorduktan sonra muharebeye girmiş te zafer ile çıkmışcasına rahatlamıştım. Onun serbest ve rahat yaklaşımları giderek beni de rahatlatıyor. Bir nebze olsa bile utangaçlığı üstümden atmama yardımcı oluyordu. Çok büyüdüğümü, neredeyse tanıyamayacağını defalarca tekrarlayıp duruyordu. Ayrıldığımızdan bu yana çok sormasına rağmen, benden haber alamamış ve şehit düştüğümü zannediordu. Dikkatli bir şekilde beni süzdükten sonra gülerek halayda yaşadığımız anıyı keyifle etrafa anlattı. Aynı heyecanı, coşkuyu yaşadığı her halinden belli oluyordu. Kadın arkadaşlara abla diyor musun halen diye sordu esprili bir şekilde. Muhabbetimiz demlenmiş alıp başını gidiyordu.

Ağır ve küçük adımlarla manganın içine gittik. Sonra mangadan çıkarak kısa bir zamanda elinde bir tepsi ile geri

döndü. Biraz yemek ve birkaç bardak çay vardı üstünde. Yemek yememiştir diyerek önüme koydu. Ve sofraya kendisi de oturdu. Teşekkür ederek yemek yediğimi tok olduğumu söylememe rağmen, açlıktan midem kazınıyordu. Fazla oyalanmadan arkadaşlara yetişmem gerektiğini söyledim. Bunca zaman sonra birbirimizi gördük ve beraber yemek yemeden mi ayrılacaksınız. Katiyen olmaz dedi. Gökte ararken, yerde buldum yemek yemeden bırakır mıyım dedi.

O güne değin çok nadiren kadın arkadaşlarla yemek yediğimi hatırlıyordum. Çok zorlansam da bu dayatmalara karşı direnmenin faydası olmayacaktı. Birkaç kaşık yemekle işin içinden sıyrılmak istesem de önüme habire yemek itiyor ve elinde öyle sandığım gibi kurtulamayacağımı anlatmak istiyordu. Zaman su gibi gelip geçiyordu. Elimde olsa saatin ibresini durdurup zamanı dondururdum. Ama zamanı durdurmaya gücüm yetmezdi. Hala eski utangaçlığın üstünde dedi. Ben de bizim bölüğe gelemez misin diye sorduğumda gelecektim ama şimdi durduruldu. Ben farklı bir çalışma için gideceğim kalıcı değilim geçiciyim.

Tabakadan bir sigara sararak önüme koydu. Sonra kendisine sardı. Nasılda iyi sarıyorum artık dedi. Sonra devam ederek ilk katıldığımızda kalemlere ve çubuklara sardıktan sonra içine

tütünü bıraktığımız sigaraları hatırlıyor musun? Bazıları kalın bazıları delik ve iyi yapışmamış olsa da onların içişi daha keyifliydi. Her şeyin başı güzel. İlk başlangıçlar ilk öğrenmeler ilk tanışmalar daha heyecanlı daha kıymetlidir. Ama sonradan normalleşir ve sıradanlaşır. Yerini başka bir hevese bırakır. Önemli olan da bu ya, her günü yeni bir başlangıç olarak görmek ve o güne yüklenmek gerekir. Ama önümüzde daha yaşayacağımız nice günler var. Hepsini bir diğerinden daha anlamlı kılmak gerekir. Zaman bizim için kutsal olmalı. Zamanı durduramasak da anlamlı kılmak elimizde. Dağ dağa kavuşmaz ama insanlar birbirine kavuşur. Seni burada görmek aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama bundan sonra uzun bir süre beraberiz dedi.

Zaman gelip geçiyordu. Saatimi kontrol ettiğimde kalkmak için müsaade istedim. Zamanım kalmadı gitmem ve arkadaşlara yetişmem gerekiyor. Bölüğümüze gelirsiniz iyi olur gelmezseniz de dönüşte tekrar buraya uğrayacağımı söyledim. Hem bu arada piknik yeriniz de güzel, ağzınızın tadını biliyorsunuz diyerek vedalaştım. Dönüşte mutlak uğramadan geçmemem için uyardı. Her şey kısa bir zamana sığmıştı. Keşke daha erken gelseydin dedi. Bilseydim erken gelirdim ama tekrar geleceğime dair söz verdim.

Yüz metre ileride beni beklemekte olan Kendal arkadaşın yanına gittim. Görev hakkında tartıştıktan sonra elini omuzuma koyarak burada niçin durduğumuzu biliyor musun dedi. Hayır bilmiyorum. Hem önde olmamız gerekmiyor muydu dedim. Evet önde olmamız gerekirdi ama işler değişti. Şu anda eylem hazırlığını yapıyoruz ve senin bilmende fayda var. Hani daha önce fedai eylemi için tartışmıştık ya, şimdi ise o eylemi planlıyoruz. O eylemi gerçekleştirecek olan da bir kadın arkadaşdır. Peki adı neydi, hangisiydi. Adı Rojbîn. Tanıdın mı? Hayır daha önce bu ismi duymadım. Tanıyamadım. Hani üzerinde yeşil renkli kazak olan evet işte o.

Kafam allak bullak olmuştu. On kişiye yakın kadın arkadaş vardı. İçlerinden hangisiydi. Acaba hafızamı karıştırdım. Hatırlamaya çalıştım. Bir türlü hatırlayamıyorum. Rojbîn isminin kime ait olabileceğini düşündüm ama sonuçta onu da çıkaramamıştım. İçimde bir korkunun bütün bedenimi sardığını sezinliyordum. Ellerim hafiften titremeye başlamıştı. Düşüncem bedenimden ayrılmış alıp başını gitmişti. Gideceğim görevi düşünmez olmuşum. İçime bir kurt düşmüş beni yiyip bitiriyordu. Kimdi acaba? Bu eyleme cesaret edebilecek bile bile canını feda etmeye hangi insan cesaret

edebilirdi? İnanılmaz! Aklımın alamayacağı bir durumla yüz yüzeydim.

Sonra bir insanın parça parça dirhem dirhem olduğu anı düşündüm ve düşünmesi bile korkutucu geliyordu. Kendimi onun yerine koydum. Yapacağım anı düşündüm. O gücü kendimde yaratmaya çalıştım. Yüreğim durdu ve nefes nefese kaldım. Var olan gücümü de yitirdim. Çokça tehlikeden geçmiştim. Her türlü eylemde yer almıştım. Ölümü bile göze alıyordum ama tünelin sonunda görünen ışık hepten beni cesaretlendiriyordu. Her zaman kurtuluş ve ölüm bir dengede yürüyordu. Bazen ölüm ağır bassa da kurtulma şansı da tümünden bitmiyordu. Ama bu farklı bir eylem ve duyguydu. Yaşamaya şans tanımayan yüzde yüz ölümü barındırıyordu. Ölüm ise insanın biyolojik yaşamdan ayrılmasıydı. Hiçbir insanın cüret edemeyeceği bir seçimdi. Parti içinde özgürleşmen ve kendi ölüsü üzerinde bir halkı ve ulusu yaratmak tekrar yaşamak anlamına geliyordu. Tarihe bir iz bırakmak herkesçe anlaşılmak, ardından sürükleyen tünelin ucundaki ışık olmak. Herkesin arzuladığı şeydi ama pratikte bunun bedelini verenler buna kavuşabilirdi. Herkeste bunun gereğini yapmazdı. Yapanların birçoğu ise gelişmelerde bir basamak olabilirdi ama tarihe iz bırakmayan sadece bir eylem niteliğini taşırdı. Zaman,

mekân, eylem biçimi ise bu tür eylemlerde temel koşuldu, bunun bilincindeydim.

Yürüdüğüm yolu sanki ayaklarımla değil, duygularıyla yürüyordum. Yüreğim duygu deryası olmuştu. O gece bir an olmasını bitmesini istiyordum. Her zaman yorgunluktan ve uykusuzluktan yürüyecek takatim kalmazdı. Ama bu gece farklıydı, yorgunluktan eser yoktu. Gözüme uyku girmiyordu. Birçok karışık duygu kafamı kurcalayıp duruyordu. Birçok soru cevapsız kalıyordu. Kimdi o?

Arkadaşlardan ayrılmış önde yürüyordum. Önde yürüdüğüm seyrek anlardan bir taneydi. Fiziğim ağırdı. Hızlı yürümekte güçlük çekiyordum. Ve hep geride kalıyordum. Ayaklarımdaki ağrıyı hissedemez oluyordum.

Karanlık geceyi yıldızlar süslemişti. Samanyolu uzayıp gidiyordu. İnce patika sarımsı otlar içinde zikzak çiziyordu. Uzaklarda gölge gibi görünen dağlar yıldızlarla kesişiyordu. Ve hafiften esen rüzgârın ıslığıyla yol alıyordum. Yüksek ovanın ışıkları Mergezere’de kendini buluyordu. Önümüzü görmek için, biraz kolaylık sağlıyordu. Görevimiz başarılı geçmiş geriye dönüyorduk. Bir türlü bu duygulardan kurtulmuş değildim. Vücudumda akan terler beni takatten düşürüyordu.

Yavaş yavaş yoruluyordum. Neydi ki tanrım, suçumuz diyordum.

O eylemin yapılması tartışmalarında ben de vardım. O iki kadın arkadaşın ısrarı karşısında yenik düşmüştü yönetim. Her biri diğerinden önce gidip yapmak istiyorlarmış. İşte bunlardan bir tanesi Rojbîn arkadaşmış. Çok sonradan çokça merak edip de öğrenmek istediğim bir türlü öğrenemediğim ikinci şahısta Berwar arkadaş olacaktı. Kendi kendime keşke o tartışmalara katılmasaydım diyordum. Nefesimi bir an için olsa bile tuttum. Bir oh ile dışarıya savurdum. Sonra insanın her şeyden daha değerli bulduğu yoldaşını ölüme uğurlamasını düşündüm. Acı bir duygu. Gırtlığımda düğümlendiğini ve beni nefessiz bıraktığını gördüm. Bu kadarına tahammül edemezdik artık. Kirpiklerimin ucunda bir damla gözyaşı yüzüme doğru sarktı. Gidecek olan insanı hiçbir yerde görmeme ve tanımama rağmen yaşadığım zorlanma neden kaynaklanıyordu. Bizi birbirimize bağlayan ruhtu ve o ruhun çeşmesi Apoculukta akıyordu.

Başkanı bir kere olsa bile görme şansına kavuşmuş değildim ve onun ruhuyla yaşıyorduk. Rojbîn arkadaşın silüetini gözümün önünde canlandırımdı. Bir insan olarak canlandıramıyor, tapılması gereken bir melek olarak geliyordu.

Sanki öyle bir insan yaşamamış gibiydi. Yol bitmek tükenmek bilmiyordu. Sabaha karşı doğuda yükselen Çoban Yıldızını arkamıza alıp ilerliyorduk.

Seher vakti zeytinli boğazına varmıştık. Cihazdan çağrılıyordum. Acilen gölün üzerine gelmem gerektiğini söylediler. Arkadaşlar yollarına devam ederken, ben gene yoldan saparak göle doğru yürüyordum. Oraya varmam için dakikalar kalmıştı. Kuşkusuz varır varmaz, ilk bakacağım şey yeşil kazaklı kadın arkadaşın kim olduğuydu. Güneş dağların ardında başını gösterir olmuştu. Taşlara çıkan keklik takımının ötüşü yeniden açılmakta olan taze çiçeklerin kokusu beni mest ediyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Yüzüm sararmış gözlerim çukura kaçmıştı, adım atacak takatim kalmamıştı. Başımı önüme eğmiş savsaklayarak yürümeme devam ediyordum. Yerli yersiz bazen düşecek gibi oluyor, bazen de yüz üstü düşerek belli bir süre yerde debeleniyordum. Hiç dinlenmeksizin on dört saattir ayakta yol yürüyordum. Şimdi ise gölün altına varmış, önümde normal yürüyüşle beş dakika bu halimle yirmi dakikalık aşacağım bir yükselti vardı. Ayaklarım beni taşıyacak gibi değildi. Suyun kenarından elimdeki pet şişesini doldurarak içine her ihtimale karşın sürekli yanımda bulundurduğum tuz ve limon tozu koyarak

karıştırdım. Daha sonra içtim. Biraz olsun tansiyonu yükselterek tuz ihtiyacını karşılamak bana güç verdi. Silahımı ucundan yakalayarak kürek misali omuzuma koydum ve yola devam ettim. Ah şu noktalarımızın önündeki son yükseltiler. Hiç mi hiç aşılmıyor değil, ama aşılması hayli güç oluyor diyerek oflanıyordum. Ağır bir şekilde, aralıklı dinlenmelerle tepeye vardım. Hafif bir düzlük ardından arkadaşların yanına varacaktım. Bu perişan halimle arkadaşların yanına gitmek istemediğimden hemen orada kendimi sıkı bağlayıp elimi yüzümü buz gibi suyla yıkayarak sıkı adımlarla ilerledim.

Güneşlenmek için taşların üstüne oturmuş arkadaşların yanına giderek selam verdim. Bir yandan Kendal arkadaşla görev hakkında tartışırken, diğer yandan da o üzerindeki yeşil kazaklı kadın arkadaşı görmek için etrafa bakınıp duruyordum. Orada sadece erkek arkadaşlar vardı. Kadın arkadaşlar ise mangada kahvaltı yapıyorlardı. Geldiğimi duyan kadın arkadaşlardan biri kahvaltı yapmam için beni mangaya davet etti. Geleceğimi söyleyerek görev tekmilimi verdikten sonra gidebildim. Kendal arkadaşla mangaya doğru yürürken, dün gece boyu yol yürümenin verdiği yorgunlukla uykusuzluk beni iyice zorladığı, açlığın önüne geçtiğini gördüm. Her şeyden önce biraz uyuyarak kendimi toparlamak istiyordum. Aç

halimle bunu yapamayacağımı da biliyordum. Bir şeyler atıştırmak ve ardından kıyıda köşede bir yerlere uzanarak yatmak istemi her şeyin başında geliyordu. Yorgunluğumu belli ettirmemeye çalışsam da her halimden belli oluyordu.

Manganın önüne vardığımızda Kendal arkadaş müsaade istedi. Buyurun dediklerinde Kendal arkadaş önde, ben arkada manganın içine girdik. İçeriye girer girmez gözüme ilk ilişen yeşil kazaklı kadın arkadaş oldu. Bana bakıp tebessüm ederek kolay gelsin dediklerinde, yüreğimde beynimde şimşekler çakıyor ve yerinden oynuyordu. İçim kan ağlıyordu. Saçlarımın telleri diken gibi olmuş gözlerim dışarıya fırlamış, hiçbir şey ama hiçbir şey düşünemez olmuşum. Ayaklarımdan derman kalmamış beni ayakta tutan gücümü de yitirmiş, dehşete kapılmış konuşmaktan kesilmiş gözlerimle olup biteni anlamaya çalıştım. Bir anda her şeyi yanlış gördüğümü sezinledim. Sadece bir hayal ya da bir sis perdesiydi gördüklerim. Doğru olamazdı. Yanlış görmüştüm. Ya da öyle olmasını istedim. İsteğim sadece bir avuntudan ibaretti. Gerçekler ise gözümün önünde bir hayal gibi duruyordu. Boğazıma düğümlenen acıları yutkunuyordum ve kısık nefeslerle dışarıya savuruyordum. Birilerinin “gördüklerin gerçek değil yanlış görüyorsun” demesini ne kadar çok

isterdim. Kendimi avutabileceğim bir gerekçe arıyordum. O gerekçenin de bir gerçeğe dönüşmesini bir o kadar istiyordum. İkinci defa kolay gelsin sözcüğüyle ancak kendime gelebilmiş ve cevap verebilmişim.

O halen bakarak gülüyordu. Yeşil kazak içinde Sevrâ arkadaşın parlayan gözlerinin ışıltısını gördükçe dayanılmaz oluyordu. Ama bunun adı Rojbîn değildi ki, bildim bileli adı Sevrâ ve biz Sevrâ Arap olarak hitap ediyorduk. Belki de kazağı ödünç almıştır. Yorgun hal ile çay iyi gider diyerek tüp üzerinde sıcak kalsın diye konulan çaydanlığı alıp çayı bardaklara dolduruyordu. Saçlarını arkada toplamış, kazağın kolunu kıvrırmıştı. Şeker kavanozuna kaşığı daldırarak şekerinizi nasıl atayım diye sorunca, büsbütün utanarak hayır ben atarım diyerek kaşığı elinden almaya çalıştıysam da boşunaydı. Atmakta ısrar ediyordu. Arada bir sohbete çekmek için çeşitli sorular soruyor. Ben ise kaçamak cevaplarla işi geçiştirmeye çalışıyordum. Kadın arkadaşlardan biri Rojbîn arkadaş bildiğim, anladığım kadarıyla siz eskiden tanışıyorsunuz deyince, Rojbîn arkadaş da biz beraber katıldık, iki yıl beraber kaldık, o zaman çocuk denecek kadar küçüktü ama şimdi bayağı büyümüş nerdeyse tanıyamayacaktım dedi. Ama bir yanı var ki hiç değişmemiş, o zaman da böyleydi.

Şimdi de öyle, kadın arkadaşlardan fazlasıyla utanıp çekiniyor dedi. Ama ben ise sessiz sedası kadın arkadaşın Rojbîn olarak onunla konuşması ve adını böyle ağzına almasıyla tutunduğum son avuntuyu da yitirmiştim. Demek ki adını değiştirmiş Rojbîn yapmış ve giydiği yeşil kazak ödünç değil, kendisine ait.

O mutluluktan dört köşe oluyordu. Sanki bayrama gidercesine heyecanlı, telaşlı, sabırsızdı. Bu durum karşısında bir kez daha şaşırmıştım. Ölümüne giden bir insanın endişeli, biraz olsun korku duyan ve o duyguyu yaşıyordu. Ama bu tablo ölümüne giden bir insanın çizdiği bir tablo değildi. Onun yerine ben korkuyordum. Adeta o duyguları ben yaşıyordum. Ölümüne ben gidiyordum. Gün boyu bütün pratik çalışmalara koşuyor, yorgunluk nedir bilmiyordu. Espri gücüyle o durumda bile arkadaşların gülmesini istiyor, üzülmesini istemiyordu. Ve bunu hep yapıyordu. O kararını vermişti, kararında keskin ve mutluydu. Bazen gidip bombayı yapan arkadaşına bombanın yapılışında yardım ediyordu. Mayını eline alıp bebek gibi tutuyordu. Bebek çantasına yerleştiriyor, eksik kalan yanına dikkat çekiyor ve biçime de önem gösteriyordu. Arkadaşların yanına geliyor. Sevgi özlem dolu bakış ve davranışlarıyla arkadaşları kalbinin köşesinde saklıyordu. İçim kaynıyordu. O

günün her anını değerlendirmek anlamlandırmak için oturmuyor, yemek yapıyor, çay yapıyor, arkadaşlarla ateşli tartışmalar yapıyordu. Her sözü bir nasihat ilgiyle dinliyordu. Ben de hep inledim. Konuşmaları su gibi içiyor ve hafızamda kaydediyordu. O ise arkadaşlara geçireceği son güne yılları sığdırmak, anı anına yaşamak için her şeyi yapıyordu. Acele ediyordu. Sanki kaçacak bir uçağın randevusundaydı. Onun için her şey anlamlıydı. Son günün anlamı özlemi içindeydi. Bir an bile olsa ölüm sözcüğünü ağzına almadı. Görüşeceğiz, tekrar buluşacağız üzerine gideceğim eylem benim için ölüm değil, yeniden yaşamak yeniden doğmaktır. Özgürce bu defa doğacağım. Kaybedecek hiçbir şey yok. Ama kazanılacak bir tarihtir. İnsan olma mutluluğu erdemine varmaktır. Arkadaşlara bakarak onları içim içim içiyordu. Doymuyordu. Sanki bazılarıyla yarışıyor. Acele etmem lazım. Ben eylemi önce yapmam lazım o değil. O dediği bilinmeyen bir isim bir sırdı. O isim gizemliydi ve ilgili çevreler dışında kimse bilmiyordu.

Uzak bir taşın üzerine oturmuş ve onu seyrediyordum. Üzerinde sarı elbise vardı. Yeleğini indirmiş, rahtı belinde, bir o yana bir bu yana koşturuyordu. Arkadaşlar müdahale ediyordu ama O arkadaşları dinlemiyordu. Vakit kalmamış, yapamadığı ve düşündüğü birçok şeyi ama birçok şeyi

yapıyordu. Bir Kürt'ten daha çok Kürt. Tip olarak da Kürtlere çok benzeyen, temiz, bağlı, engin bir zekaya sahipti.

Vakit öğleden sonra ikinci olmuştu. Elinde fotoğraf makinesiyle gelerek bütün arkadaşları yanına çağırdı. Ben uzaklarda kalarak onları sadece seyrediyor, kan ağlayan yüreğimin matemine kapılmışım. Suçluluk duygusu beni iyice bitiriyordu. Keşke hiç tanımasaydım, hiç beraber kalmasaydım, görmeseydim. Çehresini gördükçe içten içe kendimi bitiriyordum. Gizliden birkaç gözyaşı döküp mendille görmesinler diye siliyordum. Şimdi aramızda uçup gidecek ve bir daha dönmeyecek, kendi ellerimle uğurlayacağım, normal bir eylem gibi yaklaşacağım. Bunu kaldıramazdım. Gizlice kaçıp gitseydim, hiç kimseye görünmeden ya da bir taşın arkasına saklanarak gönlümce ağlamak, yüreğimdeki acıyı gözyaşlarımla silmek istedim. Yaşadığıma dair ilk defa o kadar pişmandım. Ve o kadar da borçluluk duygusuna kapılan takatsiz, çaresiz biri olarak kendimi gördüm.

Sigara sarmış dumanını bütün organlarıma dağıtırcasına içime çekiyordum. Uzaktan Rojbîn arkadaş, Welat arkadaş diye seslendi. Gel beraber fotoğraf çekelim dedi. İsteksiz ve yorgun bir edayla ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. Gel diyordu. Elimden kaçamazsın diyerek fotoğraf makinesini

Sakine arkadaşı verdi. Bêrîvan arkadaşı da çağırarak beraber fotoğraf çekeceğiz dedi. Ben itiraz ettim. Ama beni dinlemeyerek elimden tutarak zorla da olsa götürdü. Artık fazla kıracak değildim. Ömrümde ilk defa bir kadın arkadaşıyla fotoğraf çekecektim. Benim için ilklerden bir taneydi. Sararmış betim benzim atmıştı. Kameranın karşısına çıkmış, tam fotoğraf çekeceği sırada elini kaldırarak vay kurnaz vay dedi. Bizimle çekiyordun ama yine de kenarda duruyorsun. Yine ucuzca sıyrılmak istiyorsun. İşin içinde yatar mıyım diyerek o kadarına razı olmuş bir halde sessiz sessiz kenarda durarak çekmesini beklediğim anda onun o müdahalesine şaşırmışım. Hele bak sen şuna diyerek gel gel ortaya gel. Sen ortada olacaksın, seni gidi feodal seni deyip beni ortaya koydu. Ben de bu defa elinize düştüm ama bir daha asla düşmeyeceğim diyerek ortaya gittim. Fotoğraf çekildikten sonra beraber farklı açılardan ve ayrı manzaralarla fotoğraf çekimi yapıldı. Yanımızdan ayrılarak bombanın tamamlanıp tamamlanmadığına bakmak için gitti. Eline alıp bakıyor, kontrol ediyor, yere koyup nasıl patlatacağını öğreniyordu.

Kısa bir süre sonra bütün hazırlıklar tamamlanmış gitme vakti gelmişti. Heyecanlı acı dolu bekleyiş ve hiç bitmesini istemediğim bir gün çarçabuk bitmişti. Olanlara ve olacıklara

halen inanmıyor ve inanmak da istemiyordum. Yanıma gelerek üzülüyorsun ve de acı çekiyorsun, belki de hiç gitmemi istemiyorsun. Beraber katıldık ve şimdi de sen beni uğurluyorsun. Ben de olsam aynı duyguyu yaşayacaktım. Belki de acıyorsun. Ama bunu bilmeni isterim ki bu benim için bir ölüm değil yeniden yaşamaktır. Zîlan yoldaşı düşün. Bêrîtan yoldaşı düşün. Onlar gibi olmak istiyorum. Başkan Apo'nun onurluca yaşayan ve ölen bir militanı olmak ne güzel. Sen hiç üzülmeye daha paylaşacağımız çok günler var. Ben olmasam bile aynı yola baş koymuş iki insanız biz. Bir gün elbette fizikmen ayrılacağız. Ama savunduğumuz düşünce ve aldığımız ruh bizi bir tutar. Bugünün özlemiyle yaşadım hep. Benim için bir hak, aynı zamanda ödemek için bir borç, yerine getirmem gereken bir görevdir. Ama şunu da bil ki, başaracağız. Başkana güven, onun çizdiği yola devam et. Kadın güçlenecek, bunu anlamaya çalış ve güven. Hepimiz bunun için yaşıyoruz ve bunun için öleceğiz. Partimiz zor bir süreci yaşıyor. Önderlik üzerinde baskı var. Her yerde saldırı var. Daha nereye kadar bu sorumluluktan kaçacağız. Bizim yetersizliklerimizin eseridir bu saldırılar. Hepimiz bu yükün kıyısından köşesinden tutmalıyız, kaldırmalıyız. İşte benim görevim de bu eylemi yapmaksam onu da ben yapacağım dedi.

Yanıma ilk geldiğinde gitme, yapma, vazgeç demek gelmişti içimden. Ama bu kararlı duruş, bu bağlılık karşısında söyleme cesaretimi yitirdim. Kendimden utandım ve cesaretine hayran kaldım. Daha dün kadar güvenmediğim küçük zavallı, yetersiz gördüğüm kadın, şimdi ise hiçbir zaman cesaret edemeyeceğim bir eyleme, başı dik kendinden emin ve onurluca bir kararla yelteniyor. Düşmana meydan okuyor ve bana öğüt veriyordu. Onu tanıdım tanıyalı kendisine güveni tam, yanlışlara karşı duran, düşündüklerini pratikleştiren biriydi. Enternasyonalist biri ve o kişiliği kusursuzca temsil ediyordu. Olgun ve düşünceli tavırlarıyla sevilmesi, dinlenmesi giderek gelişmesine fırsat tanıyordu. Heval bundan sonraki yaşamımda çok değişeceğim, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Kadın konusunda da yanılırlı yetersiz yaklaşımlardan kurtulmaya çalışacağım ve bunun sözünü sana veriyorum dedim. Gerçekten içten içe yaşadığım duygular ve o durum karşısında yaşadığım eksiklik beni köklü değişikliklere götürüyordu.

Kaybedecek tek şeyim var dedi. O da bu güzel yaşamda yoldaşlarımdan kopmaktır. Ama benim için en büyük birliktelik bundan sonra başlayacaktır. Gülüyor, eğleniyor, arkadaşlara moral vermeye çalışıyordu. Herkesin yüreğinde

derin bir yara, sarılamayacak kadar kanayıp duruyordu. Tek sıra halinde içtimaya girmiş, vedalaşması için onu bekliyorduk.

Sarı askeri elbiseler üzerine yeşil kuşak giymiş, kadın arkadaşlarla son bir defa kucaklaşıyor, bırakıyor, tekrar kucaklıyordu. Yüzündeki tebessüm gözlerindeki parlaklık sınırsız arzu ve düşmana karşı olan kin, bir arada görülebiliyordu. Vedalaştığı arkadaşların gözleri yaşla doluyor, hıçkırıklar içinde gözlerini siliyorlardı. Ona bakmak artık tahammül edilemeyecek kadar zorlaşıyordu. Bizler ebediyen aramızdan ayrılacak olan bir arkadaşı uğurlama acısı içinde kıvranırken, oysa O ebediyen bu davaya bağlı kalma, hiç ayrılmayacakmış gibi moralli ve coşkuluydu. O anda dağlar sağır kesildi. Kuşlar taşlara konmuş matemli şarkılar söylüyordu. Göl ise hafif dalgalarla kıyıları dövüyordu. Buzul dağında ise kıyamet kopuyor, buzul parçaları taşlara çarparak serpeli vadisini inletiyordu. Görkemli Cîlo dağı secdeye kapılmıştı. Fırtınalar yön değiştirmiş, Yüksekova'ya haber salmıştı. Turna sürüsü gökyüzünde çember çiziyordu. Son tokalaşma, vedalaşma zılgıtlarla süslenmiş, bütün alkışlar onun için idi. Görüşeceğiz. Görüşeceğiz diye tekrarlayıp duruyordu. İçten içe derin bir nefes çekerek bütün arkadaşları bir el hareketiyle selamlayarak patikanın yolunu tuttu. Bütün taşlar

yol gösteriyor, çiçekler dallarında sallanıyor, boyun büküyorlardı. Ansızın geriye dönerek son bir defa el salladı. İşte o an yüreğimin ortasından yaralandım. O zamana kadar ağlamamak için kendimi zor tuttuysam da gözyaşlarım sel olup aktı, önü alınamazdı. Hıçkırıklar içinde ayakta durma takatim kalmamıştı. Bir taşın üstüne oturarak ellerimle yüzümü kapattım. Saçlarımı karıştırdım. Kanatlanmış bir güvencin sürüsü karşiki yamaçlara konduğunu gördüm. Bir atmaca üzerlerinde dolandı durdu. Birden dalış yaptı sürü tekrar havalandı. Beyaz bir güvercin sürüden koparak doğuya doğru kanat çırpı. Batmakta olan güneşin son ışıkları güvercinin kanatlarına belli belirsiz bir parlaklık getirdi. Sonsuz boşlukta güvercin kaybolup gitti. Buğulu gözlerle gidenin ardından bakıp durmuştum. Sisler dört bir yanıma sarmıştı. Göremiyordum. Bir yandan uzaklarda ama çok uzaklarda tanımadığım bir yabancı gibi duruyor, diğer yandan ise hayatımda en çok önemseydiğim yoldaşlarımdan biriydi. O yoldaşlardan kim kopsaydı, aynı acıyı, duyguyu yaşardım. Benim vücudumdaki ayrı ama aynı acıyı hissettiren organlar gibiydi.

Noktaya dönme vakti gelmişti. Gitmemiz gerekiyordu. Arkadaşlar üzgün ve ağlamaklı bir şekilde bana geldiğini

görünce, gözlerimi sildim. Ağladığımı görmelerini istemiyordum. Diğer arkadaşlar da düşündüğüm şeyi düşünmüşlerdi. Belki de onlar benden daha çok bu durum karşısında zorlanıyorlardır. Doyasıya ağlamak içimi rahatlatmak için mesafeli, ayrı yerlerde noktaya doğru gidiyorlardı. Keşke geri gelse de bu eylemi yapmaktan vazgeçse diye hep düşündüm durdum.

Elimden geriye sadece eylem gününü beklemek kalmıştı. Noktanın yakınlarında bir yerde elimizi yüzümüzü yıkayarak arkadaşlara söylenmemesi ve yaşadığımız zorlanmaların arkadaşlara yansıtılmamasına özen gösterilmesi gerektiğine dair birbirimizi tembihledik. Arkadaşların yanına vardığımızda sanki hiçbir şey olmamış, yaşam doğal akışında devam ediyor oyununu oynamak hayli zor oluyordu. Yüreğimdeki acıyı yüzüme gülücükler gibi göstermeyi bir türlü beceremiyordum.

Artık her gün akşam, BBC haberlerini kaçırmıyor, anı anına takip ediyordum. Bir haber, bir eylem var mı diye. Bu arada T.C. tarafından yapılan yoğun baskılar karşısında Suriye habire zorlanıyordu. Başkan Apo'yu esir alma çabaları giderek yoğunlaşıyordu. Savaşın eşiğine gelindiği haberleri manşettydi. Buna karşı eylemlerle cevap veren partimiz üzerinde sadece Türkler değil, sonradan öğreneceğimiz birçok

devletin bir arada bir plan doğrultusunda hareket ederek baskı oluşturuyordu. Sınırlara asker yığan TC'nin psikolojik baskısı alttan alta diğerk devletlerin tehditkar yaklaşımı karşısında topyekûn bir direnme mücadelesi içerisindeydik.

Giderek yoğunlaşan eylemler tarzda bir tıkanmaya yol açmış, o tıkanmayı aşamıyordu. Buna karşı yeni bir savaş tarzının ortaya çıkması kaçınılmazdı. Bu tarzın sahiplerinden bir tanesini uğurlamıştık. Geceleri hatırladıkça uykularım kaçıyor, bir türlü yatamıyordum. Bir günün sabahında naylon çadırlarımıza damlayan yağmurlarla uyandım. Yakacak odun bulamazken, daha önce yaktığımız gevenler de ıslanmış, yanmamakta direliyor ve duman çıkarıyorlardı. Çareyi en son battaniyeye sarılmakta buldum. Yaşam sanki durmuş, her şey boğucu geliyordu. Elimde olsa bir an içinde oradan uzaklaşacak ve bir daha dönmeyecektim. Her şey boğucu geliyordu. Öğlene doğru hava açmış, yağmurlar dinmişti. Ama bulutlar halen tehditkar duruşunu sürdürüyordu. Cihazlarımız da parazitli, çağrıya cevap vermeye çalışan Kendal arkadaş, sesin netleşmesi için giderek yükseltiye vuruyor, yamaçtan tepeye doğru ilerliyordu. Bağlantı rahatlıkla kurulacağı yere varmış, ses netleşmişti. Ama konuşmalar bizden duyulmayacak kadar uzaklardaydı. Bağlantı bitmiş, Kendal arkadaş bize doğru

geldiğinde rengi açılmış, tebessümlü bakışları gözlerdeki parlaklıktan anlaşılan haberler iyiye işaretti. Beni yanına çağırarak Rojbîn arkadaş dönüyor, bir saate kadar yanımızda olur demesi, elimde olmadan ani bir çılgınlıkla mutluluğumu göstermiştim. Silahımı omuzlarıma atarak Kendal arkadaşla birlikte onu karşılamak için gittik. Hep bu anı beklermiş gibi bir his doğdu içimde. Yıllardır kaybetmiş, arayıp bulamadığım bir arkadaşı beklermiş gibi ...

Oysa ki aradan üç gün geçmişti. Bir an olsun, görme istemi, arzusu beni sabırsız kılıyordu. Her şeye rağmen bir daha görüşecektik. Ve bir daha bu temelde ayrılmayacaktık. Sevinç mutluluk yüreğimden taşıp çehreme yansıyor. Az bir şey daha gidelim derken, neredeyse Karwana boğazına varacaktık. Yol yürüyor ama yürüdüğümüz yolun farkında değildik. Ansızın dar bir virajda karşılaşınca nefesim daralmış, utanmasam koşup sarılmak, hoş geldin abla demek gelmişti içimden. Ama kendimi tutmak ve sıcak bir merhaba ile karşılamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Yorulmuş, takatsiz yürüyüşüyle ağır aksak yürüyordu. Yanımıza vardığında merhabalaştık. Moralsizlik her tavrına yansıyor. Konuşmak, durumu anlatmaktan dahi kaçınıyordu. Elleri ile yüzünü kapatıp saçlarını karıştırıyordu. Yüzünde -ister istemez- bir

utanmışlık havası görölüyordu. Gözleri buğulanmış, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Dudağını ısıırıyordu. Ne olursa olsun, ben bu eylemi yapacağım, beni kimse bundan alıkoyamaz. Bir kendine bir de onu götürmesi gerekirken götürmeyen milise kızırıyordu. Elinde hafif siyah çantasını omzuna asmış, başını önüne eğmiş, suçluluk psikolojisinden sıyrılamıyordu. Her şeyin sorumlusu olarak kendisini görmesi, onu bir bütün yoruyor, moralsiz kılıyordu. Dünya onun gözünde kapkara bir perde gibi, yaşadığı her an her nefes işkence gibiydi. Kendisini tamamen eyleme kaptırmış ondan başka bir şey düşünemez olmuştu. Onun bu haline biz de üzölüyor, teselli etmek için her şeyi yapmak, biraz olsun moral alması ve kendisini toparlamasını istiyorduk. Söylediklerimizi duymuyor, bir an önce tekrar eylemi yapmak için geri dönmek istiyordu.

Onu götüren Bager arkadaşla duruma ilişkin yapılan tartışma sonucunda milisin evine gidilmiş, milis birkaç defaya mahsus olmak üzere eylem yerine gönderilmiş ama yoğun aramaların olmasından kaynaklı olarak Rojbîn'in gönderilmesinde sakınca görölmüştü. Daha uygun bir zaman beklemek gerektiği düşüncesi, kendisine bildirildiğinde karşı çıkmış, bombasını çıkararak geri dönmemek eylemi yapmakta

diretince arkadaşlar zor durumda kalmış. Çareyi bir gün daha beklemek tekrar keşif için milisin gideceğine dair, söz verilip sakinleştirilmişti. Keşif sonucunun aynı çıkmasıyla ertelenmesi gerektiği birkaç güne ihtiyaç duyulduğu ama mutlaka tekrar geri getirileceğine dair ikna edildikten sonra ancak geri dönülebilmşti.

Demek ki tekrar geri dönülecekti, her şey bitmiş değildi. Geri döndüğüne dair sevincimiz onun moralsiz duruşuyla kırılıyordu. Artık sevinsek mi üzülssek mi ikilemi arasında bocalayıp duruyorduk. Aradan bir gün geçtikten sonra alana operasyona çıkan askerlerin giderek bize yaklaşması ve çatışmaya girme riskini önlemek için Zoma Cafer Mate köyüne geri çekilme yapmıştık. O sırada işin aceleye gelmesi kimin nerede mevzileneceğini bilmediğimizden dolayı vedalaşmadan belli bir yere kadar beraber gittik. Tekrar buluşacağız düşüncesiyle vedalaşmadan ayrıldık. Nasıl olsa operasyon birkaç gün devam edecek ve bu süre zarfında eyleme gidemeyecekti. Bizler Mate'ye inerken, onlar da Mate'ye gelmek üzere Cîlo'nun doruğunda durmuşlardı.

Ama işler planlayıp düşündüğümüz gibi çıkmadı. Operasyona çıkan askerler o günün akşamına doğru çekilmişlerdi. Arkadaşların bunu fark etmesi üzerine, sabaha

kadar bekleyip karanlık olmadan Rojbîn arkadaşı tekrar eyleme göndermişlerdi. Onun aşırı dayatmalarına artık engel olunamıyordu. İş biraz da aceleye getirtilmişti. Ben ise gelecek ve görüşeceğiz beklentisi içinde kıvranıp durdum. Gelen arkadaşları yokluyor, onu soruyordum. Halen yukarıda bekledikleri ve geri gelecek diye beni oyalamak istemelerini fark etmeyecek kadar saf yaklaşmıştım. Oysa ki gideli üç gün olmuştu. Kendal arkadaşın grubu niye gelmiyordu. Yoksa tekrar eyleme gidecek olan arkadaşları mı bekliyorlardı? Evet gidecekti, kimse durduramazdı. İstesem de istemesem de bunu onaylayacaktım. Daha sonra hayatımı etkileyecek bir anı ödeyemeyeceğim bir borç olarak üzerimde kalacaktı. Onun acısıyla yaşayacaktım. O çok kararlıca bu eylemi istiyordu.

Herkese kutsal gelen yaşam onun için anlamsızdı. Yaşamdan daha öteye bir şeyler arıyordu. Özgürlüğe olan tutkusu özgürce yaşayamadığı yaşama yaşam demeyen kendi külleri üzerinden özgür bir yaşamı inşa eden bir tanrıçanın gücünü taşıyordu. Onun heyecanı, cesareti için de yaşayan birini durdurmaya gücümüz yetmezdi. Cîlo kapısından aşağıya doğru inen arkadaş kafilesine takıldı gözüm. Tek tek saydım ve adlandırdım. Birini o sandım. Oydu işte gelen. Eylem durdurulmuş demek ki, tanrıya şükrettim. Giderek yoğunlaşan

grup ve belirginleşen bireyler birer hayal gibiydi. Netleştiremediğim şahsa dürbünü tepretmeden gözümü kırpmadan bakmak istedim. Dürbünün altında bir taş koyarak sabitleştirdim. İçime ister istemez bir kuşku düştü. O gelen o muydu? Evet odur diye düşündüm. Uzunca ara vermeden baktığımda gözüm kararıyor, seçmekte zorlanıyordum. Grup neredeyse yanımıza varacaktı ve ben halen yerimden teprenmeksizin duruyordum. Grubu teker teker tanıyor, bir türlü onu bulamıyordum. Belki de gerilerde kalmış, gelir diye çok bekledim. Bir çılgılık atarak hayır demek geldi içimden. Ama içime sinerek sessizce ağlamakla yetindim. Ayrıldığımız topraklarda kendisini kaybetmiştik. Cîlo'nun rüzgarlarına kapılıp gitmişti. Ben ise naçar bir halde noktaya geri döndüm. Kendal arkadaşın yanına gittiğinde gülererek merak etme eyleme göndermedik. Çarçela tarafına geçiş yaptı. Onu oradan istediler. Buraya gelmek istiyordu ama acele gitmesi gerekiyordu ve sana da selamları vardı dedi. Gerçekten inanmak ve duymak istediğim kelimelerdi. Ama beni avutmaya dönük önceden hazırlanmış cümlelerdi. Buna inanmam bekleniyordu. Bunu biliyordum ve ben de inanmış gibi yaptım. Ama içim dağlanmış, kan ağlıyordu. Öyle olsun dedim kendi kendime. Bazen rüyalarım girerek kâbus oluyordu.

Uykularımı kaçırıyor. Bazen de gözümde canlanıyor, öğüt veriyordu.

İlk defa kadın hakkında çok yanıldığımı hissettim. Kendimi değiştirmek, iyi bir yoldaş olmak ihtiyacını duydum. Kendi kendime söz verdim. BBC akşam haberlerinde İtalya’da Başkan Apo’nun yakalanış haberleri bir kurşun gibi yüreğime saplandı. Herkes şok olmuş, durduğu yerde donmuş kalmıştı. Düşmana karşı kin kusan sözler düşmanda kendini patlatma arzusu her zaman olduğundan daha çok yürekleri sarmıştı. Kiminin eli saçlarında, saçlarını yoluyor. Kimi gözlerini kapatmış ağlıyor. Kimi yüzünü kapatarak taşlara tekme atıp lanet okuyordu. Farkında olmadan tek vücut olup bir araya toplanıyorduk. Birlik ruhu, bağlılık son kozları oynama bir bomba olup düşmanda patlamak en büyük isteğimizdi.

Sürekli kulağımıza yeni haberler geliyordu. Namık Durukan Diyarbakır’dan bildiriyordu. Yüksekova’da gerçekleşen intihar eylemi sonucunda dört askerin ölü, yedi askerin yaralı olduğu haberi, zılgıtlarla çığlıklarla, sloganlarla karşılanmıştı. Rojbîn arkadaş görevini layıkıyla yerine getirmiş, herkesten önce davranmış zaman geçirmeden karşılığını vermişti. Dönemin perspektifi, taktiği ufuklarda görünür olmuştu. Fedailik ruhun temeliydi. Temel sağlam atılmıştı.

Bizler acıların en büyüğünü yaşıyorduk. Önümüzde nasıl geçeceğini bilmediğimiz günler birer kabus olarak kalacaktı. Sanki böyle bir acıyı yaşayacağımızı çok daha önceden sezinlemiş, eyleme gitmek için onun için arkadaş o kadar dayatıyordu. Önderliğin Türkiye'ye teslim edileceği kaygısı her şeyin önüne geçmişti. Halkın Roma'ya akın etmesi dalgalanmış, fırtınaya kapılmış bir denizi andırıyordu. Her şeyi yutmaya hazırdı. Ulusal kurtuluş mücadelemiz yeni bir aşamaya geçmiş, yeni bir dönemin başlangıcı yapılıyordu. Dönemin taktiği mücadele biçimi fedailik ruhu ile mücadele etmektir. Ve bunun öncülerinden bir tanesiydi Rojbîn arkadaş. Bunun yanında enternasyonalist kimliği ve kişiliğiyle bu mücadelenin salt Kürt halkına mahsus olmadığı bütün dünyada ezilen halkların mücadelesi olduğunun açık ifadesiydi. Kürt-Arap halklarının ilişkisinde bir köprü oluyordu. Her şeyden önemlisi de benimsediği bir düşüncenin ve ideolojinin bir militanı ve mücadele kişiliği, fedai kişiliği ile en zor süreçlere cevap olabiliyordu. Yaşamı uğruna ölecek kadar seven samimi, bağlı duruşu ile bir örnekti.

Ben baş koyduğum bir düşüncenin amansız bir savaşçısı olmak istiyorum diyordu. Sivil elbiseler içinde dolanıp duruyordu. Bir kendine bakıyor, bir de bize kahkahayı

basıyordu. Bu ne biçim elbise diyordu. Uzun topuklu kundurayı giyip biraz yürüyerek deniyor, düşecek gibi oluyordu. Ben bu elbiseler içinde bir acayip oldum diyordu. Amaca ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapacağım. Ben sivil gidiyorum, ama askerce öleceğim diyordu. Askerileşen kadının yüreği bir sevgi deryasıydı. Önderlik hep bunu uygulamakta geri kalmıyordu. ***“Savaşan güzelleşir, güzelleşen sevilir”*** sözünün ispatıydı. Önderlikle yoldaş olmak Rojbîn arkadaş ruhu ile birleşmek kadının özü ile birleşmekten geçiyor. Yaşamın kendisi bir andır. Anı yaşamak Rojbîn arkadaşın gösterdiği yolda yürümektir.

İnsanlığın, Uygarlığın, Yaşamın ve Doğanın Yaratana Yaşlı Toprak Ana

Mücadele arkadaşları adına Dicle Andok

Nice halklar doğurdun, büyüttün ve yetiştirerek armağan ettin tarihe. Kimisi büyük kök salarken, kimisi de tekrardan öldü senin bağrında. Meçhule uğradıkları sanıldı, oysa sığınmışlardı tarihin köklerine. Bir daha doğmanın ve yeniden yeşermenin özlemiyle. Nice kızlar, oğullar verdin var olan doğanın enginliklerine. Ne var ki kimisi ömrünü tamamlamadan geri döndü ana rahmine, kimisi egemenlik vahşetinin şiddetiyle geri döndü köklerine. Ama onlar yalnızca tek başlarına gelmediler, onlar yeniden yeşeren yaşamın tohumları yaptılar kendilerini. Geride bıraktıklarına umut oldular, özlem oldular, arayış oldular ve yaşamın vazgeçilmezi özgürlüğün simgesi oldular.

Evet Yaşlı Ana!

Şimdi sana bir isim soruyorum ve arıyorum onu, çünkü yaşamak istiyorum onu. Onun erdemleriyle, umutlarıyla, aşkıyla dolmak istiyorum. Bir şehidi arıyorum. Şehitler yaşamda, mücadelede özgürlük için kendilerini feda edip yeni yaşamın adı olanlardır. Onlarla yaşamak ve her an onlarla

olmak bizim temel ilkemizdir. Birkaç satır da olsa onlarla olmak ne demektir? Bunu yazmak, anlamak istiyorum. Tüm yüreklere haykırmak istiyorum, anladığım ve yazabildiğim kadarıyla.

Rojbîn heval ve diğer şehitlerimizi hep yazmak istedim, ama o gücü kendimde göremedim ya da o cesareti gösteremedim. Bir yanıyla onların büyük anlamları, güçlü gerçeklikleri karşısında söyleyeceğim her sözün, yazacağım her cümlemin anlamsız kalacağını hissettim. Bunlar yüzeysel olan düşünceler ve derinliği olmayan hislerdir diye düşündüm. Onların gerçekliği karşısında derinlere inildikçe o büyüklüğe ulaşamamanın yarattığı ifadesizliği gördüm, kendimde ve bizlerde. Çünkü genelde birbirimize benzeriz, ama inanıyorum ki onların temiz yüreklerinde bu da bir anlam ifade eder. Onlara göre en yüceleri olmak kendilerine ait hiçbir şey bırakmamaktır. Onlar kendilerinden verdikçe, kattıkça, erittikçe, kopardıkça, sadece birer Rojbîn, Berwar, Dîlan, Şehristan, Sema, Zîlan olmaktan çıkıp, hiç kimsenin sen benimsin, bana aitsin diyemeyeceği kadar herkesin oldular. İnsandaki beyin yıkılarak iz oluşu yaşandı onların kutsal gerçekliklerinde, böylece onlar yaşam varlığımız, yaşam gerekçemiz oldular.

Kutsal Ana!

Sen hepimizden daha iyi bilirsin ki, bu tarihe yığın verenler vardır. Ki onlar doğdukları koşulların yönlendiriciliğinden ya da yaşamın doğal akışından yücelik mertebesine erişmezler, onları buraya götüren daha farklı gerçeklikler vardır. Arayışlar, retler, hayaller, umutlar sevgiler, aşklar, öfkeler ve köleleştirilmek istenilen yaşamın kendisi. Bütün bunlar beraberinde yaşamın daha ötesinde ama özünde olmayı getiriyor. Peki ama nasıl? Kendisi ile birlikte olanı da sürükleyen, kendisi olmadan olmayacağı koşuluna götüren bir gerçeklik. Tarihe yön verenler, ışık olanlar milyonları taşırlar yüreklerinde. Yalnız görünürler ama en büyük çoğulu taşırlar içlerinde. Bunun içindir ki birbirlerinden en uzakta gibi görünenlerin hiç de öyle görüldükleri gibi uzak olmadığını, en yakın ve en derin bağlılıkları taşıdığını görüyoruz. Öyle ki, peygamberlik en zirvede yalnızlık iken onların yaydığı inanç, umut ise yüzyıllar ötesine kendisini taşıyan bir tarihsel-toplumsal olgu olarak yaşanıyor. Zayıf ve güçsüz insanlar yalnızlıklarıyla yaşadıkları toplumun, çağın parçalar halinde yükü olurlarken, peygamberler bu anı kaldıran bir bütünü oluşturuyorlar.

Onların o büyük yalnızlıklarındaki gücüne katılmayı bilenler, kendilerine tek yol olarak onu görenler vardır. Onlar ki, özgürlük dedikleri davaları uğruna her türlü acıyı, fedakarlığı kendilerine tek yaşama hakkı olarak seçenlerdir. Onlar ki, gerekli gördüklerinde davaları uğruna canlarını feda etmeyi en büyük erdem olarak bilenlerdir. Fedakârlık dediğimiz olgu onlar için mutluluğun sırrına ermektir, çünkü bu işi ret ve büyük bir yaşam coşkusuyla yaparlar. Tarihin diyalektik zincirinin en güzel halkalarıdır onlar, bağlılığın en görkemli temsilidirler. Ve onlar halkının, yoldaşlarının özgürlük ihtiyaçları uğruna yaratma gücünü gösterenlerdir. Hele hele bu toplumda duygu, ruh, maneviyat ve onun aşkı güç katıyorsa, onlar anlam gücü olurlar yaratımlarıyla.

Kutsal Oğullarından ve Kızlarından Birini Arıyorum Ey Kutsal Ana!

O ki, özgürlük denizinin en saf, en temiz berraklığıydı. 20. yüzyılın cüceleştirip, karıncalaştırarak düşürdüğü bir toplumda herkes bir hiçliği yaşarken, bir özgürlük çağrısının sesine kulak verenlerdendi. Gelişiyle attığı ilk adımlar varoluş adımlarıyken, yürüyüşü özgürleşmeye doğruydu ve fedailikle kutsallığa erişti. Zaman ve mekân koşulunda yapılması gerekenin adı oldu eylemi. Yok edişin, tasfiyeye karşı direnişin yüreklerde ve

beyinlerdeki çığlığı oldu. Uluslararası komplo saldırısı karşısında Güneşimizi karartmak isteyen egemen gruba karşı koşuşun ifadesiydi o. Altmış altılar kervanının on bir yaşındaki genç kızından, altmış yaşındaki yaşlı kadınına kadar kutsal militanlarından biri oldu o. Bir Arap kızıydı, senin kızın yaşlı ana Ortadoğu.

Şehit Rojbîn heval 1973 yılında Beyrut'ta dünyaya geldi. Sebeplerini bilmemekle birlikte, ailesinin oraları bırakıp Anadolu topraklarında yaşamayı tercih ettiğini biliyorum. Ortadoğu'nun göbeğinde dünyayla tanıştı, yaşamı Anadolu'nun tabiat zenginliğinde ama toplumsal sığlığında, kuruluşunda ve donukluğunda tanıdı. Gerek ailesinin maddi koşullarının iyi olması, gerekse kapitalist düzenin bireyin benliğine nüfuz eden bencilliği onun için bir tercih unsuru oldu. Kolay bir tercih de görölse kolaylıklar üzerinde olan zindani bir yaşam. Ama beraberinde kişiliği, kimliği, kadınlığı, özgürlüğü onların savunmasına yol açabilecek bir olaydır. Diğer yandan bütün bunların reddi onun için zorlu mücadelenin, yeni kutsal yaşamın tercihi ile olabilirdi. Evet, O tercihini zor olandan yana yaptı, ama yeniden doğal olmaktan ve kimlik sahibi olmaktan yana koydu. Yüzyıllara dayalı egemenlik sisteminin Ortadoğu toplumlarına dayattığı düşürölme gerçekliğinden

kadının diplerde de olsa özünde bir sır gibi sakladığı Neolitiğin özgürlük ve eşitlik ruhundan güç alarak bu tercihe yöneldi. Onun içindir ki, Neolitiğin bilimsel sosyalizm ile tekrardan açığa çıkarıldığı yeni yaşama adım atma istemi, arzusuydu onda yaşanan. Nasıl ki Neolitikle tanrıçalar yaşadıkları toplumun içinden çıkarak ve onlarla iç içe yaşamlarını sürdürerek tanrıçalık görevlerini yürütmüşlerse, O da özü kendinde yaratmayı kutsal eylemiyle başardı. Lanete uğratılmış kutsallık diyarından Altın Hilal'e yol almaktı onun yürüyüşü.

Altın Hilal tüm uygarlıkların doğuş yeri. Evlatlarına özgürlüğü, yaşamı, kültürü sürekli armağan etmekten vazgeçmeyen doğurgan topraklar. Onun güzel siması Botan-Zagros ülkesi. Rojbîn'lerle diğer tüm özgürlük şehitlerimizin kendilerini katarak özgürlüğü var ettikleri topraklar. Mem'le Zîn'leri de siz yarattınız. İşte bunun bilinciyle bu topraklarda özgürlük mücadelesinde yer alan heval Rojbîn, ilk önce Botan'da gerillaya katıldı. İlk yıllar onun için özgürlüğü, ülke gerçekliğini savaşın sıcaklığında tanıma yıllarıydı. Yeni tanımanın getirdiği sıcaklık ve çocuksuluktan ona hâkim olan. Düzenin yarattığı ağır baskı ve kimliksizlik, kişiliksizlik politikaları altında PKK ve onun gerilla yaşamı ilk özgür nefes alışı, onun için. Coşkuluydu, mutluydu ve seviyordu bu

yaşamı. Ortadoğu'nun zenginliğinin yansımasıydı onu bu yaşamla birleştiren. Peki zorlanmaları yok muydu? Hataları, eksiklikleri yok muydu? Elbette ki vardı. Her ne kadar bir amaç için gelmiş olsa da düzen yaşamının yarattığı etkileri de taşıymıştı kendisiyle. Bunun yanlışlarını 1998 Nisan ayı Zagros eyaleti 1. YAJK Konferansı'yla verdiği şu sözlerinden daha net ifade edebilecek bir söz olamaz. Şöyle diyordu: "Ben erkek egemen sistemin içimde yarattığı erkeği henüz öldüremedim, onunla yaşamayı tercih ediyorum, bundan dolayı özgürlüğü yakalayamıyorum. Onun bakış açısıyla kendime bakıyor, onun bende yarattığı tarz ve üslupla ilişkilieniyorum, dolayısıyla cinsimle özden bir bütünleşmeyi yakalayamıyorum. Kendimde gördüğüm bu gerçeklik hepimizde farklı biçimlerde ama özde aynen yaşanıyor. Davranışlarımıza, konuşmamıza, bakışımıza ve gülüşümüze kadar yansıyor bu özellikler." Onun ağzından çıktığı gibi olmasa da, verdiği özeleştiri bunları anlatıyordu. İçimizdeki erkek kavramı onunla hepimiz için bir sorgulama, çözümleme konusu olarak gündemimize oturdu. Bunu görmek kadının kendinde egemenliğin yarattığı tüm şekillenmeden kurtulması için büyük bir uyanıştı. O, bu uyanışı yaşadı ve yürüyüşünü böylece somutlaştırdı. Önceleri içindeki çocuksuluk, saflık ve canlılık, ne düşündüklerini ve

gördüklerini açıklığıyla ifade etmesi feodal ölçülere çarparken, onun yeterince anlaşılmasını da engelledi. Ancak sadece kendisiyle uğraşan biri olmaması, sürekli yaşam, örgüt ve yoldaşlarıyla uğraşması O'nun bulunduğu ortamlarda bir çekim merkezi olmasına, bir etkileşim gücü haline gelmesine de yol açıyordu. Açıkça zengin düşünce yapısıyla bulunduğu ortamı akıcı bir yoğunlaşma yerine dönüştürüp çevresine de kendisini ifade edebilme cesaretini ve güvenini veriyordu. O, dürüstlüğü ve samimiyeti yakalamak için fazladan mücadele etme gereği duymazdı, çünkü O'nun samimiyeti zaten doğal bir açıklık zemini yaratıyordu. Her geçen gün yaşadığı olgunlaşmayla beraber, kadın doğallığıyla yaşayan, yapaylıklara kişiliğinde yer vermeyen bir yapıya sahipti. Feodalizmin Kürt ve Arap toplumunda yarattığı düşünce örtülü kalkınmanın rehavetine kendini teslim etmemiştir, kadın olmanın onurunu kendinde yüceltirken doğallığını da bir o kadar yakalamıştı. Sevginin en büyük emek olduğunu fark ettikçe, Neolitiğin emekçi kadın özünü kendinde daha da açığa çıkarıyordu. Genelde insana, özelde kendi cinsine harcaması gereken emeğin büyüklüğünün farkında olarak kendine yükleniyordu. Geleceği yaratanın güzelliğini Önderliğimizin kadına, insana harcadığı emekten

fark edebilmişti. Önderliğin emek-sevgi bileşkesinin bir ürünü olabilmenin hedefiyle katılıyordu emek savaşımına.

1995'in ortalarından 1996'nın sonuna kadar Önderlik Sahası'nda kaldı, Önderliğin çeşitli eğitim aşamalarından geçti. Bir ağa kızı olması Önderlik için bir özgünlük iken, kişiliğindeki derin özü fark etmesi de onu daha yakından eğitmesine neden oldu. Bu eğitimden geçen her kadın yoldaş gibi yeniden yaratılışın gücünü orada çarpıcı olarak gördü ve yaşadı. Gerilla ve ülke yaşamıyla kilitlenen yaşamı oralarda kök salmaya başladı. Saf ve temiz kişilik yapısı genelde Ortadoğu, özelde Kürt kadınındaki özgürleşme hedefine samimi bir bağlılığı yaşamasına götürdü. Önderliğiyle var olmak, onsuz yaşamayı kendine bir ihanet olarak görmek ilkesi haline geldi. Uluslararası komplo karşısında düşmana olan öfkesini büyük eylemiyle gösterdi. Fedailik özgürleşme hedefiyle yaşamı kendinde yaratmak ise, heval Rojbîn de halkının yaşamıyla bir olan Önderlik yaşamı için ölümde yaşamı tercih edenlerin arasına girmeyi bir erdem olarak kendinde gerçekleştirdi. 17 Kasım 1998 tarihinde Gever de Türk askerlerine yönelik yaptığı fedai eylemiyle şehadete ulaştı.

O, Kenan topraklarının kutsallığını, Mezopotamya'nın derinliğinde yaşama dönüştürdü. O her an yapmamız gereken sorumlulukların bilinciyle geleceğimizin pusulası oldu.

Evet yaşlı Ana! Onu en güzel haliyle senin bağrına gönderdik, ama biliyoruz en iyi filizlerini senin bağrında veriyor. Ve bizler sana söz veriyoruz ki o filizlerden kendimizi her gün yeniden yaratacağız ve onlara layık olmanın savaşımını vereceğiz.

Özgürlük Güneşiyle Gerçek Yoldaşlık

Mizgîn Agirî, 2009

İlk önce tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyorum!

Şehit Rojbîn Arap (Fatma Özen) aslen Hatay'a bağlı İskenderun ilçesindendir. Parti içinde eski adı Sevra idi. 1993'te partiye katılıyor ve Botan eyaletinde kalıyor. Sonrasında önderlik sahasına geçiyor. Bildiğimiz kadarıyla Rojbîn adı Önderlik tarafından veriliyor. Burada 1,5 yıl eğitimde kalıyor. Sonrasında Zagroslar alanına geçiyor. 17 kasım1998'de Yüksekova da "Güneşimizi Karartamazsınız" sloganıyla fedai eylemini gerçekleştiriyor.

1997'nin sonlarında Şehit Rojbîn ile tanıştım. Zap vadisinin gücü olarak birlikte kaldık. Operasyon esnasında Avaşîn'e geri çekildik. Bir görev için bir grup arkadaşla Herki alanına gittik. Oradaki arkadaşlar da operasyondan yeni çıkmışlardı. İlk defa orada Şehit Rojbîn'i gördüm. Arkadaşlar arasında Rojbîn'i gördüğümde ilk gözüme çarpan şey heyecanı ve coşkusuydu. İlk defa "kadın arkadaşlar" sözünü ondan duydum. O zamana kadar kendi aramızda hep bayan arkadaşlar diyorduk. Şehit Rojbîn o sözü her söylediğinde çok doğal ve içten dile getirirdi.

Ondan sonra ikinci karşılaşmamız, Xakurk operasyonundan sonra Dola Xedarê ye geri çekildiğimizde karşılaştık. T.C.

operasyonu KDP peşmergeleriyle birlikte düzenlemişti. Operasyondan önce, fiziki açıdan zorluk çeken arkadaşlar, bir grup olarak örgütlendirilip Doğu Kürdistan'ın Hacı Umran alanına gönderilmişlerdi. Rojbîn arkadaşı o birliğin komutanı olarak görevlendirilmişti. Operasyon esnasında epeyce yorulmuştuk ve şehit düşen arkadaşların üzerimizde bıraktığı büyük etki vardı. Geri çekilme sırasında o birliğin yanına gittik, onlar dola Xedarê da kalıyorlardı. Rojbîn arkadaş ve birlik yüksek bi moralle bizleri karşıladılar. Onlardaki imkanlar dahilinde bizlere yer verdiler ve erzakı bizimle paylaştılar. Her türlü yardım sundular. Artık mevsim birden kışa dönmüştü. Bir yandan düşmanın saldırıları diğer yandan yoğun kar yağışı nedeniyle birçok arkadaşın akıbeti bilinmiyordu. Böyle zor bir durumda Rojbîn arkadaş ve birlik hiçbir yardımı esirgemediler. Yaş ağaçlardan başka yakacak olmadığına zorunlu olarak o ağaçları yakardık. Çok zor koşullardan geçiyorduk. Şehit Rojbîn birliği bir bütün olarak hizmetimize koyulmuştu.

Operasyondan sonra başkan APO duruma el koydu. Kadın arkadaşlar olarak 1997-1998 kışını doğu-güney Kürdistan siyasi sınırları olarak bilinen dola Xedarê bölgesine üstlendik. Yaklaşık 30 arkadaş şehit düşmüştü ya da akıbetleri bilinmiyordu. 200'e yakın kadın arkadaş iki tabur biçimde

örgütlenirilmiştik ve çok zor koşullardan geçiyorduk. Önderliğin perspektifleri doğrultusunda okul, takım ve basın yerleri yapmıştik.

Şehit Rojbîn bir birliğin komutanı olarak görevlendirilmişti. Önderlik her şeyle ilgileniyor ve tekmil alıyordu. Bazen günde iki kere telefonla arkadaşlarla konuşurdu. Zor Zagros pratiğinden sonra, bu sayıda kadının toplanması, Önderliğin perspektifleriyle güçlü bir yapıyı ortaya çıkarmıştı. O zaman muhabere sorumlusuydum ve büyük cihazdan önderliğin talimatlarını alıp arkadaşlar için çevirisini yapıyorduk.

Dediğimiz gibi Rojbîn arkadaş birlik komutanı olarak görevlendirilmişti. Harekât esnasında, durum ve ihtiyaca göre iki taburun örgütleme işiyle uğraşıyordu. O kendini resmi görevle sınırlandırmazdı, kendini bütün arkadaşlardan sorumlu hissedirdi. Özellikle Zagros'ta konferansa katılmak üzere yönetim gittiğinde, Rojbîn arkadaş bütün arkadaşlarla ilgilenirdi.

Kişiliğinde dışa vuran özellikleri, duruşu tam olarak Kürdistan devriminin niteliklerini taşırdı; moraliyle, coşkusuyla örnekti. Arap ulusundan olmasına rağmen bir kadın olarak bütün halkı ve kadınları yüreğinde taşırdı. Bu anlamıyla sonsuz bir bağlılıkla Önderlik çizgisine bağlıydı. Önderlik ve

şehitler çizgisini her örgütsel ve eğitim zemininde korurdu. İdeolojik olarak çok derindi. Kişiliklerin analizleri ve pratikleri hakkında çok radikal eleştiriler yapardı ve kaygısızca, hesapsızca yaklaşmaktaydı. 1997-1998 kışında Zagros 1. kadın konferansı gerçekleşti. 8 Mart 1988 de Çanakkale zindanında Sema Yüce eylemi gerçekleşmişti. Bu eylem Önderliğe karşı gerçekleştirilmek istenen uluslararası komplonun ayak seslerine ve iç tasfiyecilere karşı gerçekleşmişti. Başkan APO bu konu ve kadın özgürlük mücadelesiyle ilgili bir değerlendirme yapmıştı. Başkan APO şöyle diyordu: “Kadınlar olarak Sema Yüce'nin eylemine anlam vermeniz gerekiyor. Mektubunu okumalısınız. Kadın özgürlük ideolojisinde derinleşmeniz gerekiyor. Toplumsal yaşam ilk önce Zagros-Toros eteklerinde başlamıştı. Sizler de bu bilinçle kadın olarak topluma öncülük rolünü üstlenmelisiniz”. Önder Apo'nun bu değerlendirmelerinden yoğun bir güç aldık.

Tüm arkadaşlar hesapsızca konferansa katılıyorlardı. Ancak Rojbîn arkadaşın konferansa katılımı çok farklı ve değerliydi. Tüm arkadaşların dikkatlerini özgür kadın ölçülerine ilişkin konulara çekiyordu. Yaşam konularından tutalım yönetim tarzı ve ilkelerine kadar, savaş tarzını sorgulamadan geçiriyordu. Yönetim içindeki ölçülere dayanmayan yaklaşımlara karşı hep

reddederdi. Yoldaşlık ve komutanlık ölçülerinde ısrarcıydı. Elbette kimi zaman bazıları tarafından anlaşılmıyordu ama Şehit Rojbîn önderlik düşünceleri temelinde derin çözümlemeler yapardı ve bir hakikat savaşçısı gibi davranırdı. Bir anlamda ideolojik güçtü. Arkadaşları arasına fark koymazdı. Arkadaşlarla her türlü sorunu tartışırdı.

Rojbîn arkadaşın yoldaşlık ilişkileri özgürlük ölçüleri temelindeydi. Bütün ilişkileri karşıdakini ölçülere çekme temelindeydi. Sevgiyle arkadaşlara yaklaşırdı ve sürekli kişileri kazanmayı esas alırdı. Örneğin; yaşama katılımında kimi arkadaşlar zorluk çekerdi. Bu arkadaşların değiştirilmesi için şehit Rojbîn epey uğraş verirdi. Saatlerce o arkadaşları dinlerdi ve tartışırdı. İnsanlara tarafsız ve adaletli yaklaşırdı. Şehit Rojbîn ile arkadaşlık yapmak isteyen sınıf ve cins savaşını göze alması gerekirdi. Yaşamın ilke savaşını verirdi. Bu konuda insana güven verirdi. Bir yandan zihniyet savaşını verirdi diğer yandan da her koşul altında arkadaşlarını bırakmazdı. Her insan onunla arkadaşlık yapmak isterdi. Kendi hemcinslerini çok severdi. Her zaman diyordu: “Parti Önderliği diyordu ki; kendi cinsinde zayıf bir arkadaşın olsa bile hep onunla ilgilenin ve koruyun. Hiçbir zaman erkek

iktidarına yaslanmayın". Şehit Rojbîn bu esas üzerine arkadaşlarına yaklaşılmaktaydı.

Arkadaşlar konferansa gittiklerinde, bende bir çevirmen olarak onların taburuna gitmiştim. Yılbaşı'ydı. Arkadaşlara moral vermek amacıyla taburları gezerdi, onlar için söz ve kavram yarışmaları düzenleniyordu. Bu yarışmaların amacı bir yandan moral vermek diğer yandan pratik bilinci geliştirmek istendi. Yarışmalardan sonra takımlardan çıkıp atış talimleri yapardı. Şehit Rojbîn'in bulunduğu yerde her zaman düşünsel ve pratik hareketler olurdu. Yöntemler konusunda yaratıcıydı. Çocuksu bir yaşam heyecanı vardı. Tereddütsüz yaşırdı ve arkadaşlarında da aynı şeylerin olmasını isterdi.

Bir ara büyük cihazdan Şehit Rojbîn ve başka iki arkadaşın erkek arkadaşların taburlarına gitmeleri talimatı verildi. Kadın arkadaşların tartışma düzeyini onlarla paylaşmak içindi bu. Başlangıçta Şehit Rojbîn isteksizdi. İkna olduktan sonra iki arkadaşla birlikte erkek arkadaşların kampına gittiler. 4-5 gün kaldıktan sonra geri döndüler. Yaşadıklarını büyük bir coşkuyla bize anlatırdı. Her ne kadar ikirciklikle gitmişlerdi ancak eğitim sürecinde erkek arkadaşlar kalkıp kendilerini çözümlemeye yatırırlardı. Bazı erkek arkadaşlar kadın arkadaşlarla kişisel konuşmak, kendilerini açmak istemişlerdi.

Şehit Rojbîn çok etkilenmişti ve coşkuyla izlenimlerini anlatırdı.

Şehit Rojbîn duygularını, coşkusunu doğal yansıttı. Kefiyesini bedevi Arapları gibi bağladı. Coştığı zaman hemen yanındaki arkadaşlarla halay çekerdi. Bir şeyden kızdığı zaman hemen yüz hatlarına yansırı. Kısa bir zaman sonra gelip tartışırdı. Rojavalı arkadaşlarla ara sıra Arapça konuşurdu. Arkadaşlar çok sevinirlerdi. Yaptığı her işe ciddi yaklaşırdı. Örneğin; arkadaşlar Çin daması oynadıklarında pür dikkat kesilirdi. Kazanmayı esas alırdı ama arkadaşlığı da gözetirdi.

Şehit Rojbîn kişiliğinde demokratik özellikler taşırdı. Hiçbir işi küçümsemezdi. Bir çayın yapılışından tutalım ta arkadaşlara hizmet etmekten kendini katardı ve değer biçerdi. Dola Xedarê da günlük nöbetçi listesini yapmıştık. Listeye göre işini yapan yalnız Şehit Rojbîn idi. Görevlerini layıkıyla yerine getirirdi. Sobayı yakardı, duvarlardan akan suyu temizlerdi, alanın temizliği vb. işleri yapardı.

Dola Xedarê kampında Şehit Rojbîn ve Şehit Berwar ile birlikte kimi yazılar yazdık. O zamandan beri Önderlik ideolojisine ilgileri ve derin çözümleri vardı. Yazı yazdığımızda her zaman onların elinde Önderliğin kitapları

eksik olmazdı. Yaşamda da aynı ilgileri vardı. Önderliğin çözümlemeleri iki fedainin yaşamdaki ilişkilerinde kendini gösterirdi. Fedai eylemlerini gerçekleştirdikleri ana kadar bu fikir ve duyguda devam ettiler.

Şehit Rojbîn ara sıra kimi komik anılarını da paylaşırdı bizimle. Şehit Rojbîn'in bir anısını anlatmak istiyorum. O bize diyordu: "İskenderun'da bir ara kardeşim futbol takımıyla oynardı. Ben de izleyiciler arasında oturmıştım. Oyun esnasında biri kardeşime çelme atıp kardeşimi yere düşürdü. Kaldıramadım ve hemen sahaya koştum. Kardeşimi düşüren gencin peşine düştüm. Genç beni görünce anladı ki bir şeyler yapacağım hemen koştu ve bende onun ardı sıra onu kovaladım. Oyuncular da peşimize takıldılar ve izleyiciler de sahaya inmeye başladılar. Hepsi arkamda beni kovalıyorlardı. Karmakarışık bir durum oldu. Kardeşimin intikamını almak istedim. Bir süre maça ara verdiler". Şehit Rojbîn bu anıyı anlatırken arkadaşlar hem hayal ederlerdi hem de gülüyorlardı.

Şehit Rojbîn doğayı ve genelde hayvanları severdi. Arap damarından mı başka bir şeyden miydi bilemiyorum ama atları çok severdi. Atlarla ilgili bir anısı vardı. O diyordu: "Bir ara İskenderun da bir cadde de yürürken, bir at arabasının yanından geçtim. Tam atın yanından geçerken atla göz göze geldim.

Birbirimize baktık. Sirk oyunlarında olduğu gibi birden at ayaklarını kırarak önümde başını eğdi. Çok etkilendim. Çünkü saygı gösterisinde bulundu". Şehit Rojbîn o anıyı anlatırken çok etkilendim. Belliydi ki o at Şehit Rojbîn de manevi güç gördü. Ondan sonra kendisine bir at fotoğrafını hediye ettim. At fotoğrafını görünce duygulandı.

Kış kampından 21 Mart 1988 de çıktık. Dağların bazı yerlerinde kar erimişti, bazı yerlerde de daha vardı. Xakurkê'ye, Şehidan'a doğru büyük bir heyecan ve moralle yola koyulduk. O zaman bazen Dîlan'la (Adana'nın Osmaniye ilçesinde fedai eylemi gerçekleştirmişti.) yürürdük. Şehit Dîlan her zaman olgun ve sessizdi. Her yerde umut halkaları vardı. Ayaklarımız ıslanmıştı. Yoldaşlık ve iradeyle yürüyüşümüze devam ederdik. Yürüyüş esnasında Şehit Rojbîn ile de sohbet ederdik. Dağın yamacına vurmıştık. Konu açıldı ve bende kendisine sordum; "Senin için Kürdistan ne anlama geliyor? diye". Arap halkından olmasından dolayı sordum. Bana dönerek şöyle dedi: "Kürdistan benim ülkem". Onun cevabından çok etkilendim. Yine kendisine sordum: "Kendi Arap halkına nasıl yaklaşıyorsun, nasıl ele alıyorsun?" diye. Şehit Rojbîn şöyle dedi: "Bana Arap halkını tanıtan ve sevmemi sağlayan Önderliktir. O beni eğitti".

İlk başta Xakurkê alanına geçtik. Mevsim bahardı. Her yer yemyeşildi. Küçük derelerden eriyen kar suları akardı. Pratiğe çıkma heyecanı herkesi sarıyordu. Çok zorlu bir kış geçirmiştik. Denebilir ki Önderlik eğitimimizi yürütmüştü. Zagros kadın gücüne büyük bir misyon yüklemişti. Şehit Rojbîn bir takımın komutanıydı. Yerinde duramıyordu. Bir an önce pratik alana gitmek istiyordu. Yüksek bir tempoya sahipti. Bir süre sonra Şehidan alanına geçtik. Şehit Rojbîn'in birliği Şemzînan alanına gidecekti. Pratiğe çıkma heyecanını her halinde belli ediyordu. Bir kere birliğin komutanıyla bir Türk karakolunu keşfe gidecekti. Bazı arkadaşlar daha yemek yememişlerdi. Şehit Rojbîn büyük bir heyecanla bir taşla oturarak arkadaşları bekledi. O kadar acele ediyordu ki arkadaşlar nasıl yemek yiyeceklerini bilemiyorlardı. O'nun için keşif bir eylem gibiydi. Her işinde sanki olağanüstü bir şeymiş gibi yaklaşırdı. Şehit Berwar bir manganın komutanı ve aynı zamanda Şehit Rojbîn'in yardımcısıydı. İlişkileri çok dengeli ve arkadaşlıkları örnek kabilindeydi.

Şehit Rojbîn her zaman takım arkadaşlarını yaşama coşkuyla katardı. Doğru yaşamdan her zaman doğru eylem çıkaracağını biliyordu. Mangadaki arkadaşlar naylon çadırlarda kalıyorlardı. Yaylalarda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Bu zor

koşullarda insanı ayakta tutan moraldı. Şehit Rojbîn yaşamı renklendiriyordu. Bir yandan düşmanın hareketlerini izliyordu diğer yandan da erzakı temin ediyorlardı. Bunlara rağmen her zaman arkadaşlarına moral verirdi. Berwar arkadaşla birlikte çalışıyordu. Gerçekten de arkadaşlıkları örnekti.

Şehit Rojbîn hareketsiz kalmazdı. Bazen diyordu: "Gelin bir sigara bırakma kampanyasını başlatalım". Bazı arkadaşlar sigara bırakmada zorlanıyorlardı. Yine sigara içmeye başlıyorlardı. Sonuç olarak deneniyordu. Takımda Şehit Rojbîn'in örgütlülük düzeyi her zaman belliydi. Daha önce söylediğimiz gibi zorlanan arkadaşlara yardımcı oluyordu Berwar arkadaşla birlikte. Arkadaşların ihtiyaçlarını, onlara bakarak derhal anlardı ve ona göre onlarla ilgilenirdi. Onun gelişikle her daim takımda bir değışim olurdu. Şehit Rojbîn kadın köleliğine karşı olduğu kadar erkek iktidarına karşı da mücadele ederlerdi. Onun yaşam felsefesi başkan Apo'nun özgürlük çizgisiydi. Şehit Rojbîn güçlü bir militan ve komutandı. Bundan dolayı her zaman eleştirilere maruz kalıyordu. Ancak Şehit Robin'deki anlama gücü doğruları ayırt etmede büyük rol oynardı ve her zaman özgürlük çizgisinin mücadelesini verirdi, hiç bir zaman geriliklere karşı baş eğmezdi. Her zaman kadın özgürlük düşüncesi üzerinde yoğunlaşırdı.

Eleştirilere karşı alçak gönüllüydü Şehit Rojbîn. Eleştiri aldığında mütevazı bir biçimde bakardı, olumsuz bir tepki vermezdi. Fakat eleştirilerde gerilikleri ve erkek egemen anlayışı görünce hemen tepki verir ve sert bir şekilde yanıtlardı. Bu konularda korku ya da kaygılı davranmazdı. Çünkü onun ölçüleri her daim Önderliğin doğrularıydı.

0 yıl Zagros'un Herki alanına geçmiştım. Benle Şehit Rojbîn hiç görüşemiyorduk. Ancak birbirimizden haberdardık. 1988 sonlarında Önder Apo'ya yönelik uluslararası komplo devreye girmişti. Önder APO Avrupa'ya geçmeden önce, Zagros kadın eyalet yönetimiyle telefonla bir toplantı düzenlemişti. Konuşmalarında komployla ilgili görüşlerini dile getirmişti ve şöyle demişti: "Belki sizinle son konuşmamız olabilir". Bu konuşma arkadaşlarda yoğun bir etki bıraktı. Şehit Rojbîn ve Berwar Önderliğe yönelik geliştirilen komploya karşı fedai eylem kararını almışlardı. O zaman her yerde "Güneşimizi Karartamazsınız" sloganıyla eylemler vardı. Başta Kürdistan ve Türkiye zindanları olmak üzere her yerde kendini yakma eylemleri vardı. Önderliğin Avrupa'ya geçtiğini duyduğumuzda içimize büyük korku düştü. Bir yönüyle de kendi kendimize diyorduk: "Eğer Önderlik Avrupa'ya geçmişse, kesin olarak Kürt sorununa bir çare bulacak". Dağda

da bu esas üzerinde gerillanın eylemlikleri oluyordu. Birliğimizde 27 Kasım 1988 de Herki alanında düşmanın bir helikopterini düşürmüştü.

Şehit Rojbîn ve Berwar herkesten önce Önderliğe yönelik tehlikeleri görüp, fedai eylem kararını almışlardı. O temelde de kendi bireysel yoğunlaşma raporlarını yazmışlardı. İki şehit arkadaşta Çarçela gölü kenarında bir moral gecesinde kendi duygu, düşünce ve bağlılıklarını dile getirmişlerdi. Birlikte türkü da söylemişlerdi. Sonradan çekilen o kaseti dinleme şansımız oldu. Çarçela gölü kenarında Rojbîn arkadaşın çektiği kimi fotoğrafları da vardı. O fotoğraflar da gösteriyor ki ne kadar coşkulu moralli ve kararlıdır.

Şehit Rojbîn Hakkârî'nin Yüksekova'ya ilçesine fedai eylem yapmak için gidiyor ancak eylem gerçekleşmiyor, tekrardan Çarçela'ya dönüyor. Arkadaşların anlatımlarından dinlediğim eylem için çok ısrar ediyor. İkinci kez gittiğinde Türk askeri konvoyu içerisinde kendi fedai eylemini gerçekleştiriyor. Bu eylem çok etkili olmuştu.

Eylemle ilgili büyük cihazdan tekmil verildiğinde biz Herki alanındaydık. O zaman genç bir kadın arkadaş Bêrîvan Şemzînan hızla koşarak yanımıza geldi ve dedi kî: "Arkadaşlar! Yüksekova da bir Kadın arkadaş fedai eylemi gerçekleştirmiş".

İsim olarak Rojbîn olduğunu duyduğumuzda hem moral aldık hem de derinden etkilendik. Önderliğe olan bağlılığını biliyordu. Eyleme tereddütsüzce gitmişti. Şehit Rojbîn'in eylemi düşmanda büyük etki bırakmıştı. Aynı zamanda arkadaş yapısı içinde de büyük bir bağlılığa ve inanca yol açmıştı.

Eylem haberini bize ulaştıran arkadaş, daha küçük yaştan beri partiye katılmış ama hiç bir zaman toplantılarda konuşmamıştı. Eylemden sonra eylem haberini duyunca şöyle dedi: "Bundan sonra toplantılarda konuşacağım, çünkü kadın arkadaşlar bizim için kendilerini patlattılar". Gerçekten de eylemden sonra bütün toplantılarda o kadın arkadaş söz alıp konuşurdu.

Şehit Berwar Van'lıydı ve Şehit Binewş Amed'in Lice ilçesindendi, onlar da fedai eylemi gerçekleştirdiler. O zincirleme fedai eylemlerinin amacı Önderlik etrafında kurulmak istenilen çemberi kırmaya yönelikti. Bu anlamda hedefe ulaştılar. Kış kampına girdiğimizde Önder APO Roma'daydı ve kadın arkadaşlarla Şehit Rojbîn eylemi üzerine değerlendirmeler yapmıştı. Değerlendirmelerde şöyle diyordu: "Bu eylemleri benimsemiyorum, benim için bu tarz eylemleri yapmayın. Ancak bu tür eylemlerin tarihsel anlamları büyüktür. Nasıl ki toplumsal yaşam Zagros-Toros eteklerinde

başladığı ise, Şehit Rojbîn ve Şehit Berwar'ın eylemlikleri de kadın öncülüğünde özgür yaşamı inşa etmek anlamındadır. Onları özgür yaşam ölçüleri olarak ele almalıyız". Önder Apo'nun sesinde hem gurur duyma hem de derinden bir acı hissettiriyordu. Önder APO bu değerlendirmeleri bizde derin bir etki bıraktı. O zaman iki sayfaya yakın bir değerlendirme yaptı.

Şehit Rojbîn eyleminden sonra gerek Yüksekova da ve gerekse de Kürdistan'ın başka yerlerinde yeni doğan kız çocuklarına Rojbîn adını koydular. Gerillalar içinde de birçok arkadaş adını Rojbîn olarak değiştirdi. Rojbîn arkadaş Kürtlerle Araplar arasında bir köprü oldu. Halklar arasında oluşturulan çelişkiler gerçekliği esas alınarak ortadan kaldırdı. Ortadoğulu bir kadın olarak kanıyla, fedakârca eylemini gerçekleştirdi. Önderlikle gerçek yoldaşlığın yolunu gösterdi. Kadın özgürlük çizgisinde Zîlanlar gibi tarihe altın harflerle adını kazdırdı. Eylemle teoriyi birleştirdi. Önderliğe, kadın arkadaşlara ve halklara yönelik çok değerli bir değerlendirme bıraktı. Başta ABD, İngiltere ve İsrail olmak üzere 35 devletin ortaklaşarak Önder Apo'ya karşı geliştirilen komployu eylemiyle boşa çıkardı. Halklar açısından bir fener misali yollarını aydınlatır.

Bizlerde onun dava arkadaşları olarak, onunla tanışmanın gururunu yaşıyoruz. Onunla birlikte Arap halkına daha fazla sempati duyma ve duyumsamamız gelişti. PKK'nin hamurunda nasıl ki Haki Karer ve Kemal Pirlere enternasyonalizm gelişti ise, Rojbîn'in katılımı ve şehadetiyle o ruh halklar arasında kök saldı ve kalıcılaştı. Rojbîn arkadaşın yaşam ve mücadelesiyle ilgili roman da yazsan, film de çeksen yine yetersiz kalacaktır. Temel almamız gereken odur ki; Rojbîn arkadaş korkusuz bir komutandı. Cesaretli bir devrimci idi. Önder Apo'nun hakikat arayışçısı ve yoldaşı idi. Amacımız halkının ve tüm halkların sevgi tohumu ve yaşam mücadelesinde onu yaşatmaktır. Böylece Rojbîn kendi adı gibi güneşin bir parçası oldu.

Rojbîn arkadaşın kişiliğinde tüm şehit düşen arkadaşları Berwar Çelê, Şehit Şehrîstan Cizre, Şehit Dîlan Wan (dola Xedarê de beraber kaldık) ve Şehit Binewş Amed arkadaşları anıyorum, onların anısı önünde saygıyla eğiliyorum ve onlara bağlılığımı dile getiriyorum.

Kod Adı: Sevra, Rojbîn
Adı Soyadı: Fatma Özen
Doğum Yeri ve Tarihi: Lübnan/Beyrut, 1972
Mücadeleye Katılım Tarihi: 1993, Botan
Şahadet Tarihi ve Yeri: 17 Kasım 1998,
Yüksekova (Fedai eylemi)

- 1 SAKA
- 2 Fatma Özen
- 3 Farha
- 4 Handige
- 5 Hacı - Kaptan kızı - Sarı - Mardin - 1971
- 6 Nicanlı
- 7 Anadolu Ün. Kütüphane İktisadi ve İdari Bilimler Fak. İktisadi Bilimler Bölümü
- 8 işletmecisi
- 9 Tuncel
- 10 Temmuz - 1993
- 11 -
- 12 İstanbul
- 13 Dr. Bülent - Sarı
- 14 -
- 15 -
- 16 Koca
- 17 Dumlupınar mah. 205 sok. No: 3/A İSKENDERUN
- 18

Durumuna ilişkin nitelikler Katılım net ve direktör. Sırası
gelişmeye aittir. Zaman zaman öğrenci istihbaratı gösteriyor. Yabancı
fizik olarak iyidir.

Hareketli - protile birliktelikte yer alabilir.

- 1- Koca Adı: Sıvıca.
- 2- Adı: Sıvıca, Fatma Özcan
- 3- Babası Adı: Ferhan
- 4- Ana Adı: Hamide.
- 5- D. Yeri ve Tarihi: İskenderun - 1976.
- 6- Modern Halk: Kıpçaklı.
- 7- Öğrenim Durumu: Anadolu Üniversitesi, İktisat Fak. 4. Sınıf Türk.
- 8- Bilgili Yabancı Diller: Türkçe, Kürtçe.
- 9- Mesleki Muhabbeci.
- 10- Portiye Katilip Tarihi: Temmuz - 93.
- 11- Çiğir Yaptığı Alanları: Çarışa.
- 12- En Son Girdiği Bölge: Çarışa.
- 13- Su Arada Bulunduyun Bölge ve Konumu: IV. Bölge - Sarıçay.
- 14- Aldığı Cezaları: -
- 15- Aldığı Mükafatları: -
- 16- En İyi Kullanıldığı Sıkışıklık: Kız
- 17- Adresi: Dumlupınar Mah. 209. Sokak No: 3/A İskenderun
- 18-

Aralık 1994, Başkenti raporu istendi: Çerçeve; Bazı arka planlar olarak
 bu bağlamda ilgisiz konularda aslında idarede bulunulması

BÖLÜMÜN AYKUL - HATIRLAMA GİTTİ

